Gönül Meselesi

TUNA KİREMİTÇİ

Tuna Kiremitçi

GÖNÜL MESELESİ

ROMAN

KIRMIZIKEDİ

Kırmızı Kedi Yayınevi: 168
Türk Edebiyatı: 34
Gönül Meselesi
Tuna Kiremitçi

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir
Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın
Kapak Fotoğrafı: colourbox.com sitesi

Birinci Basım: Kasım 2012
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252
Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com /www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Tuna Kiremitçi

Tuna Kiremitçi 1973'te, Eskişehir'de doğdu. İlk şiirleri 1991'de, *Varlık*'ta yayımlandı. 2002'den bu yana *Git Kendini Çok Sevdirmeden*, *Bu İşte Bir Yalnızlık Var*, *Yolda Üç Kişi*, *Dualar Kalıcıdır*, *Küçüğe Bir Dondurma* ve *Selanik'te Sonbahar* romanlarıyla geniş bir okur kitlesi edindi. Şiirleri, *Bazı Şiirler, Bazı Şarkılar* adı altında kitaplaştı. Romanları Fransa'dan Brezilya'ya, Çin'den Mısır'a 14 ülkede yayımlanan Kiremitçi'nin, müzik ve sinema çalışmaları da vardır. Yazar halen İstanbul ve Sofya'da yaşamaktadır.

“Gerçek yolculuk geri dönüştür.”

Ursula K. Le Guin

Başta editörüm İlknur Özdemir olmak üzere, görüş

ve eleştirileriyle katkıda bulunan Ludmila Filipova,

Nil Gülsüm Gül, Rana Denizer, Z. Ayla Karadağ,

Nermin Mollaoğlu, Yasemin Altan ve

Murat Menteş’e teşekkürler.

Can ile Kosi için

1

Barbar Bir Melek

Arda'nın rüyasındaki Ertuğrul, bir meleğe benziyordu.

Vaha gibi bir yerdi; yeşil ve ıtır kokulu. Ağaçların ortasında, sırtı dönük duruyordu. Gündoğumundan gelip her boydan yaprağın arasından zahmetle geçen bir ışık demeti, onu bölük pörçük aydınlatmıştı.

Kollarını kavuşturmuş, başını eğmişti. Eski bir heykeldi üstelik; yapıldığı su mermeri yer yer kararmıştı. Uzaklardan, çölün iç taraflarından duyulan Kemani Sahak Efendi bestesi, sabah rüzgârının ağaçlardaki hışırtısını cevaplıyordu: *Git artık, kendini çok sevdirmeden.*

Yüzünü göremiyordu ama Ertuğrul olduğunu anlamıştı. Buda heykeline bile dönüşse tanırdı onu; insan sevdiğini yüzünden değil, yanındayken içinde uyanan duygudan tanıyordu.

Bakarken kalbi hasretle doldu; sanki en son yıllar önce görmüştü. Nedenini, dikkat edince anladı. Karşısındaki, yirmi küsur yıl önceki Ertuğrul'du. İkisinin de genç olduğu, vahşi zamanlarına benziyordu.

Belki de o an asıl hasreti, kendi genç haliydi. İnsan ilk aşkıyla karşılaşınca gençliğini hatırlıyordu. Kendini onu tanıdığı zamanki gibi hissediyor, hâlâ öyle olduğu vehmine kapılıyordu. Aynalarda bekleyen acı gerçekle yüzleşmeden önceki her saniye tatlıydı, yaşamaya değerdi.

Onu melek olarak görmesinin nedeni buydu. Genç olurdu melekler. Sportmen vücutları, ancak gençlerin taşıyabileceği büyüklükte kanatları olurdu. Ertuğrul'un vücudu da narin ve atletik görünüyordu. Onu mermerden yontansa kendi hayal gücüydü. Yıllar sonra karşısına çıkmasından o kadar etkilenmişti ki, şerefine heykelini yapmıştı.

Bilinçaltının ne usta bir heykeltıraş olduğu, heykelin güzelliğinden belliydi. Ama harcanmış bir yetenekti bu, başka kimse için kullanılmamıştı.

Ertuğrul ise melek olmayı aslında hak etmiyordu. Umursadığı bile söylenemezdi. Bu da niye bir araya gelemediklerini açıklıyordu: Ondan melek yapmaya çalıştıkça kaçmış, sağını-solunu yontmasına izin vermemişti.

Heykeliyle gurur duymak, başkalarına gösterip övünmek hakkıydı ama etrafta kimse yoktu. Bilinçaltının vahasında Ertuğrul ve o yalnızdı. Bula bula arkeologlar tarafından keşfine yüzyıllar olan, kum tepelerinin örttüğü bir uygarlığın kalbinde bulmuşlardı birbirlerini.

Bu, tam Ertuğrul'a göre bir numaraydı. Onun istediği şekle girse bile, başka kimse tarafından görülmeyeceği bir vaha yaratmayı her defasında başarıyordu.

Kadınlar tarafından şekillendirilmekten korkan bütün erkekler gibi o da işleri gizlilik içinde yürütüyor, karşısına sevdiği yüzüyle ancak meçhul çöllerin ücra köşelerinde çıkıyordu. Bir kadının onu şekillendirdiğinin öğrenilmesi, şanına leke sürebilirdi.

Arda, vahadan kaçsa bile heykeli gösterebileceği kimseyi bulamayacaktı. En iyisi bir yere gitmeyip tanıklık etmekti.

Derken heykel dönmeye başladı. Kendiliğinden değil de altındaki kaidenin hareketiyle dönüyordu sanki.

Çok yavaş, sabır zorlayan bir dönüştü ama çalan nağmelerle uyum içindeydi. Makamın iniş-çıkışlarına göre hızlanır gibi oluyor, sonra yine yavaşlıyordu. Koşup sarılmak istese de içinden bir ses ağır olmasını söylüyordu. Daha önce kanatlı bir mahluğa sarılmamıştı, başına ne geleceği hakkında fikri yoktu. Sonunda bir kanat darbesiyle yaralanmak da vardı. Onun dile gelmesini, tatlı sözler söylemesini, kaideden inip elini tutmasını boş yere bekledi. Belki de dile gelen kendisi olmalıydı. Ertuğrul, bir şeyi çocuğa anlatır gibi söylemezseniz anlamayan erkeklerdendi.

Dönüş nihayet tamamlandığında şaşırıp kaldı. Heykelin karnı burnundaydı. En az yedi aylık hamileydi.

Onun bildiği melekler cinsiyetsiz olurdu, hamile kalmalarına imkân yoktu. Bilinçaltının neler çevirdiğini anlamasa da, gördüğü manzaradan hoşlanmamış değildi. Hatta hamileliğin Ertuğrul'a yakıştığını düşünüyordu. Çocuğun kendisinden olduğu duygusuna kapılmıştı.

"Bu çocuğu istemiyorum," dedi Ertuğrul, buz gibi bir sesle.

Arda, hamilelikte insanın karışık, bel bağlanmaz, zıddına dönüşebilen duygular yaşadığını kendi deneyiminden biliyordu. Madem hamile olan

Ertuğrul'du, o zaman anlayışlı olmak kendisine düşüyordu. Bu sefer öbür yakasındaydı suyun.

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi, ona bir adım yaklaşıp. "Bunları ben de yaşadım. Sabırlı olman lazım."

"Sabırlı olmak istemiyorum. Bu kanatları taşımak zaten yeterince zor. Bir de çocuk iyice ağır geliyor."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Onu benden kurtar."

"Bu imkânsız, biliyorsun."

"Yapabilirsin. Hemen şurada bir bıçak var. Onunla karnımı yar ve çocuğu çıkar dışarı. Bana bu yükü daha fazla taşıtma."

Otların arasında, kabzası ve kını pirinçten bir bıçak duruyordu. Üstelik söylediği olmayacak şey değildi. İşinin ehli bir cerrah bu bıçakla bebeği çıkarabilirdi. Karnının büyüklüğüne bakılırsa, Ertuğrul'un içinde gelişeceği kadar gelişmiş olmalıydı. Tek sorun, etrafta değil bunu yapacak cerrah, çöl Bedevisinin bile olmamasıydı.

"Sen yapacaksın," dedi, aklını okumuş gibi. "Bıçağı al ve gerekeni yap. Sana yalvarıyorum."

Bıçağa doğru yürümeden edemedi Arda. Eline aldığında, ruhuna yayılan tekinsiz gücü hissetti. Ertuğrul'un isteği şimdi makul görünüyordu. Hatta karşılığında alacağı şeyin yanında, işten bile sayılmazdı. Bir meleği kesecek ve çocuk sahibi olacaktı. Şu dünyada milyonlarca kadının hiç düşünmeden kabul edeceği bir teklif.

Kavradı bıçağı kabzasından, kararlı adımlarla Ertuğrul'a yaklaşmaya başladı. Melek şimdi başı önde, kollarını iki yana açmış bekliyordu.

Tam saplayacakken aklı başına geldi. "Ama sen heykelsin!"

"Ne olmuş?"

"Yani mermerden falan yapılmış olman lazım. Bıçak işimizi görmeyebilir."

“Denemekten zarar gelmez. Hadi, bitir şu işi.”

Kaldırdı bıçağı, karnına var gücüyle sapladı. Yüzüne fışkıran kan, onun mermer olmadığını gösterdi. Kanatlara sıçrayan damlalar, fildişi rengi tüylerin üstünde siyahtan kızıla, sonra pembeye dönen lekeler bırakıyordu. İkinci kez sapladığında bir çocuk ağlaması duydu. Ertuğrul ise sessizdi, bıçaklanan o değilmiş gibi, huzurla gülümsüyordu.

“Onu al ve bu çölden götür,” dedi gülümseyerek, “sana minnettar olurum.”

Bıçağı üçüncü kez saplayamadan, bir tren düdüğü duydu. Rüyada olduğunu anladı. İçi kederle doldu, daha bebeği görememişti bile. Kan içindeki ellerine baktı ve uyanmaya hazırlandı.

2

Artık Olmayan Tren

Artık olmayan bir tren, İstanbul'a gidiyordu. İçinde Arda vardı, bir çocuk vardı, önceki seferlerden kilometrelerce anı vardı. Gençlik hayalleriyle dolu ihtiyar, yıl bitmeden seferden kaldırılacağını bilmeden, azimle yol alıyordu; işine son verileceğinden habersiz, çocuğu yaşındaki amirin gözüne girmeye çalışan bir memur gibi.

Dünya hâlâ uyuyordu. Küçük göğsü Arda'nın yün hırkasının altında, derin nefesler alıp vererek. Sarı saçları, koltuğa dağılmıştı. Kalın kaşlı, uzun kirpikli yüzünde ciddiyet vardı. Ağzı hafifçe aralanmış, düğmeye benzeyen burnu hırkaya hafifçe gömülmüştü. Bazen seğiriyordu vücudu, belki rüya gördüğünden.

Arda, acıyla gömüldüğü yerden, Ertuğrul'un çocuğuyla dönüyordu. Biri size çocuk vermiş, siz de boş bulunup kabul etmişseniz geçmiş olsun, artık ölme hakkınız yoktu. Bu hak, sekiz yaşında bir kızın karmakarışık saçının içinde kayboluyor, vazgeçmişliğin yerine sorumluluklar geliyordu.

Bunu yapmıştı çünkü o istemişti. O, Arda'ya istediğini yaptırma gücüne sahip kişiydi. Çin ordusunu emanet etse hayır diyemezdi Arda; oysa bir bitkiye bile bakabileceğinden emin değildi. Yine de zihninin dizginlerini iki saniye bırakacak olsa, Dünya ve kocasıyla yeni bir aile kurduğunu

hayal ederken buluyordu kendini. Geleceği düşünmek geçmişi çağırıyor, bu sefer de acısını düşünmeye başlıyordu; hayat o acının raylarında gidiyormuş gibi.

“Günaydın...”

Dünya’yı ilk kez yeni uyanmış görüyordu, bu haliyle de fıstığın tekiydi. İçindeki küçük kadın hemen sordu Arda’ya: Annesi o olsaydı yine bu kadar güzel olur muydu?

“Tam olarak neredeyiz?”

“İzmit civarında.”

Gidip yemekli vagonda karşılıklı oturdular. Gün ışığının şefkatle tazelediği körfez sularının yavaş yavaş geride kalışını izlediler. O kahvaltı ederken yüzüne bakıp Ertuğrul’un hatlarını aradı Arda. Bir mimik, bir ifade, bir bakış... Birkaç kez de bulur gibi oldu.

Dünya “Ne kadar kalacağım seninle?” diyerek bitirdi bu umutsuz çabayı.

“Baban söylemedi mi?”

“Söyledi.”

İçindeki küçük kadın Arda’ya fısıldadı. “Eski dostum, hiç olmazsa şu anda kendine güvenmek zorundasın.”

“Benimle ne kadar istersen o kadar kalabilirsin Dünya. Benim evim, senin evindir.”

“Sen benim neyim oluyorsun?”

“Neyin olmamı istersin?”

“Bilmem. Düşünmem lazım.”

Birkaç saat sonra artık olmayan tren, artık olmayan Haydarpaşa Garı’na giriyordu. Arda’nın gözleri peronda Ali’yi buldu. Ali, şu koca şehirde kayıtsız şartsız güvenebileceği tek kişiydi. Ona üç yıl önceki doğum gününde aldığı mavi gömleği giymişti, belirgin bir şekilde zayıflamıştı.

“Bak bu Ali...” dedi Dünya’ya. “Kendisi eşim olur.”

Ali ona sarıldı, güldü. “Seni sandığımdan daha çok özlemişim Arda.”

Ona Dünya’nın kim olduğunu telefonda anlatmıştı. Ali kızın saçını okşadı, bavulları arabaya taşıdı. Yolda, dikiz aynasında sallanan bir şey çekti Arda’nın dikkatini. Küçük bir Kuran. Cami önünde satılanlara benzemiyordu, sanki antika bir şeydi.

“Kendini sağlama almışsın,” dedi gülerek.

“Bir arkadaşın hediyesi.”

Tutup yakından baktı. Kibrit kutusu büyüklüğündeki bakır muhafazanın ortasında Arapça “Allah” yazıyordu ve kenarlarına yer yer, zamanın gölgesi düşmüştü. El işçiliğine benzeyen, yaprak şeklindeki ince kabartmaları güzeldi.

“Kocaman!” dedi Dünya, köprüden geçtikleri sırada Boğaz’daki bir şilebi gösterip.

Şu hayatta herkesin özlediği bir İstanbul vardı; hatta onu daha önce hiç görmemiş olanların bile. Ama İstanbul kimseyi umursamadan yola devam ediyor, asla geriye bakmıyordu. Sanılanın aksine, kitabında nostalji yoktu İstanbul’un. O, bir şimdiki zaman şehriydi. Arda yokken de değişmeye, büyümeye, süsler ve yaralar edinmeye devam etmişti.

“Her şey iyi olacak,” dedi Ali. “Yine eski Arda olacaksın.”

“Öyle mi dersin?”

“Kesinlikle... Hatta şimdiden olmuşsun bile.”

Evden önce mezarlığa gittiler. Arda taşın üstündeki ismi okşadı, toprağı gözyaşlarıyla ıslattı. O toprağın hâlâ üstünde olmanın acısını yaşadı.

Arabada bekleyen Ali ile Dünya’nın yanına dönerken bir miyavlama duydu. Dut ağacının dalında yavru bir tekir, aşağı inmek için yakarıyordu. Ağaçlara tırmanmaya çocukluğundan beri alışkındı Arda, beş dakikasını ve bluzunu feda edip kediyi indirdi. Kulakları başına büyük gelen, sıska bir yavruydu. Hayvancığın mezar taşlarına doğru koşarak uzaklaşmasını izledi.

“Ne tuhaf,” dedi kendi kendine. “O bile biliyor nereye gideceğini.”

Akşam Ali işten gelince alt katın yatak odasına açılır-kapanır yatağı taşıdılar, Dünya’nın Arda’yla uyuyabileceği bir düzen kurdular. Bütün gün bahçede koşturmaktan yorgundu çocuk, hemen uyuyakaldı. Arda evin alt katında kalmaya trende karar vermişti. Hem o odanın bulunduğu kata çıkmamış olacaktı hem de Ali’yle birbirlerine yeniden alışana kadar iki komşu gibi yaşayacaklardı.

Ertuğrul’a ise ulaşılamıyordu. Oysa Arda onun arayıp kızına yolculuğun nasıl geçtiğini soracağını sanmıştı.

Salonda oturmuş şarap içerek Boğaz’ın ışıklarına bakıyordu ki, kapıda Ali belirdi. Daha doğrusu, ışıkları yakmadan oturduğu için, gölgesi belirdi Ali’nin. “Niye karanlıkta oturuyorsun?”

Beklenen an gelmişti. Her şeyden sonra baş başa oturup iki medeni insan gibi konuşmaları gerekiyordu. “Bu kanepeyi özlemişim,” dedi Arda. “Burada oturup Boğaz’a bakmayı.”

Ali rahat adımlarla geldi, karşısındaki koltuğa oturdu. “Dünya burada ne kadar kalacak?”

“Babaannesi alana kadar herhalde.”

“Aradın mı babaanneyi?”

“Hayır.”

“Bak Arda, yanlış anlamanı istemem. Dünya çok tatlı bir çocuk ve tabii ki yardım edeceğiz. Ama senin iyiliğin için söylüyorum. Bu çocuğa bağlanman doğru olmaz. Bütün olanlardan sonra...”

Arda’nın tartışacak hali yoktu, konu değişsin istedi. “Bir kadeh daha alacağım, sen de ister misin?”

“Hayır, ben artık içmiyorum.”

“İçmiyor musun?”

“Evet.”

“Hayırdır, şarap severdin sen?”

“Artık alkol kullanmıyorum. Allah rahatlık versin. Konuşmaya zamanımız olacak nasılsa.”

Tatlı bir gülümsemeyle kalktı koltuktan Ali. Aynı rahat adımlarla yürüyüp yeniden gölgeye dönüştü, Arda’yı içinde garip bir hisle baş başa bırakarak.

3

Üst Kattaki Yabancı

Rüyasız gecenin ardından gözlerini açtığında, Dünya karşısındaydı. Hava aydınlanmak üzereydi, çocuğun yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Ali yukarıda ne yapıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi uyku sersemi. “Herhalde uyuyordur.”

“Hayır, uyumuyor. Garip bir şey yapıyor.”

“Nasıl garip?”

“Bilmiyorum. Gel kendin gör.”

Sabahlığını giydi Arda, odadan sessizce çıkıp parmak uçlarına basarak alacakaranlık merdiveni çıktılar. Elinden sıkı sıkı tutmuştu Dünya; hafiyeler gibi meraklı, biraz da ürkekti. Üst kata çıkmak yeterince kötü değilmiş gibi, Arda sonunda karşılaşacağı şeyi tahmin etmeye de korkuyordu. Ali sabahın köründe bir çocuğu şaşırtacak ne yapıyor olabilirdi?

“Sen ne arıyordun üst katta?” diye fısıldadı, merdivenin tam ortasına geldiklerinde.

“Sessiz ol. Keşif yapıyordum.”

Basamaklar bittiğinde, Arda ilk odanın kapalı duran kapısına bakmamayı başardı. Yine parmak uçlarında, yatak odasına kadar yürüdüler. Yıllarca yaşadığı ev Arda’ya sabah alacasında tuhaf ve yabancı görünüyordu. Dünya durmasını işaret edip baktı içeriye, sonra yine eliyle yanına çağırdı. Arda nefesini tutarak başını uzatınca gördü. Ali namaz kılıyordu.

Odada başında takkesiyle, sakin bir adam vardı. Arda’nın görüş açısında birkaç saniye kaldıktan sonra secdeye varıp gözden kayboldu.

Namaz kılan birini daha önce görmemiş olduğu için, Dünya’nın şaşırması doğaldı. Arda’nın şaşkınlığıysa, namazı kılanın Ali olmasındandı. Arabanın dikiz aynasındaki antika Kuran ve içkiyi bırakmış olması açıklanmıştı işte. Ali artık namazında niyazında biri olmuştu.

“Sence Ali iyi mi?” diye fısıldadı Dünya.

“Galiba tatlım.”

Odaya dönünce, Dünya’ya din dersi vermek zorunda kaldı. Ertuğrul bu işlerden anlamadığı için, kızının kafasında sadece annesinden öğrendiği Tanrı ve Meryem Ana vardı.

“Namaz normal bir şeyse Ali’yi görünce niye şaşırdın?” diye sordu, külyutmaz bir ifadeyle.

“Şaşırmadım.”

“*Mais non*, şaşırdın. Birinin şaşırdığını yüzünden anlarım ben.”

“Tamam, kabul ediyorum. Ali’yi namaz kılarken daha önce hiç görmemiştim, herhalde o yüzden.”

Dünya bavulunda taşıdığı Meryem Ana heykelciğini gösterdi. Alçıdan yapılmış on beş santimlik ince bedeninin üstünde, iyi niyetle gülümsüyordu Meryem. Ellerini hafifçe iki yana açmıştı. Kucaklamak ister gibi ama ısrarcı da olmadan. Heykelcik Dünya’ya annesinden kalmıştı. “Bazen onunla konuşuyorum. Bence anneme benziyor.”

Sonra annesinin resimleri çıktı. Meryem Ana’ya benzemese de güzel kadındı Zoe. Resimlerin birinde, bir Budist tapınağının taraçasındaydı. Mavi yazlık elbisesiyle oturuyordu duvarın üstünde. Sarı saçını atkuyruğu yapmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Arkasında pirinç tarlaları, birkaç tapınak daha ve az uzakta, yeşilimsi bir nehir. Dünya’nın annesiydi ve Ertuğrul’un evlendiği kadındı. Arda’nınsa galiba hiçbir şeyi olmuyordu.

“Meryem Ana’nın namaz kıldığını görmedim,” dedi Dünya.

“Onun dua ediş şekli başkadır. Ama insanlar, farklı şekillerde de olsa hep aynı duaları ederler.”

“Sahi mi?”

“Evet... Tapınakta, camide, kilisede... Dualar hep aynıdır. Bence Ali’ye de bu sabah onu gördüğümüzden bahsetmeyelim. Bizim sırrımız olsun.”

“Niye? Dua etmek yanlış mı?”

“Hayır ama gözetlenmiş olmaktan hoşlanmayabilir.”

Çok geçmeden yanına kıvrılıp yeniden uykuya daldı Dünya. Arda’nın ise uyuyacak hali kalmamıştı. Üst katta gördüğü adamın bir yabancı olduğunu düşünüyordu. Oysa İstanbul’a Ali’yle yeniden aile olacaklarını hayal ederek gelmişti. Yaraları saracaklarını, beraber yaşlanacaklarını ummuştu. Hem artık Dünya da vardı, el ele sıfırdan başlayabilirlerdi. Arda’nın bildiği Ali, insana böyle düşünme cesareti veren biriydi; hayatını ondan habersiz değiştirmezdi.

Ama içindeki küçük kadın seslenmeye devam ediyordu. “Tatlım, yoksa her şeyi bıraktığın gibi bulacağını mı sandın?”

Ali’den uzakta bir yıl geçirmişti. Bu bir yılda kim bilir kaç erkek değişmişti. Üstelik onların çok azı Ali’nin yaşadığını yaşamış, sonra da eşlerinin alıp başını gitmesine tanık

olmuştu. Şu durumda Arda’nın şaşırmaya hakkının olmadığı bile düşünülebilirdi.

Anadolu’da ölümle yüzleşirken, Ali’nin çıkageleceğini ummuştu. Ona gelmemesini söyleyen kendisiydi ama hangi kadın “gelme” dediği erkeğin gelmesini istemez? Hangi kadın düştüğü kuyudan kendine rağmen çıkaracak bir savaşçı hayal etmez? Hele bu savaşçının aynı yastığa baş koyduğu kişi olması hangi kadının düşü değildir?

Ali, bu tarife uyan kişiydi. Karısının iniş-çıkışlarını karşılamayı bilen, krizleri espri yaparak tatlıya bağlayan eş. Arda’nın her çalkantısı eriyip gitmişti onun ruhunda, evlilikleri ilk günden beri tutkudan çok güven ve anlayış üzerine kurulmuştu. O zamanlar “Demek buymuş,” diye düşünürdü Arda. “Hayatından birileri geçiyor, geride bir sürü boşluk bırakıyorlar. Sonra biri gelip o boşlukları dolduruyor ve onunla evleniyorsun.”

Ali bir yıl boyunca Eskişehir’e gelmemiş, onu kolundan tutup götürmemişse mutlaka bir nedeni vardı.

“İşte nedeni gördün!” dedi içindeki küçük kadın. “Ali’nin de değişebileceğini unutmuş muydun?”

Erkekler tamirci olmalıydı. Bazen dolap kapağını, bazen de sarsılan hayatımızı. Oysa şimdi on saniyelik bir görüntü, ayrı geçirilen bir yılın aslında ne kadar uzun olduğunu yüzüne çarpıyordu. Bir yılda çöller yeşerebilir, nehirler kuruyabilirdi. Dünya güneşin etrafındaki o malum turu atarken hiçbir şey eskisi gibi kalmazdı.

O sorularla boğuşurken, içindeki küçük kadın son defa belirdi. “Allah aşkına aptal olma Arda. Ne olduysa oldu, geçmiş geçmişte kaldı. Şimdi başlayansa yeni bir hayat. Bunu mahvedemezsin.”

Ali’ye şimdilik bir şey sormamaya karar verdi. Son bir yıldır olduğu gibi, birbirlerinin üstüne varmadan yaşamak en doğrusuydu. Biraz sabır ve anlayışla, her şey yoluna girecekti. Kalan gücünü bunun için seferber etmeliydi.

Birkaç saat sonra, Ali’nin elleriyle hazırladığı kahvaltı sofrasına oturdular. Arda garip duygular içindeydi, doğal davranmayı bir türlü başaramıyordu.

“Niye öyle bakıyorsun?”

“Çok iyi görünüyorsun Ali,” dedi, yüzünde hayret ifadesiyle. “Yani nasıl desem, bıraktığımdan çok farklısın.”

Oturdu sandalyesine, uzanıp Arda’nın saçını okşadı. “Sen de gayet iyisin. Dünya da iyi. Hayat güzel. Başka türlü olması için bir sebep yok.”

4

Pembe Bloknot Sayfası

Öğleden sonra, Arda'nın eskiden çalıştığı yayınevine gittiler. Kapıdan girmeleriyle bir alkış tufanı koptu. Mesai arkadaşları, geleceğini duyunca hazırlık yapmıştı.

Vefalı insanlardı hepsi, geçen yıl Arda bağlantıyı kesene kadar her gün aramışlardı. Şimdiki numaraları da masasına pasta koymak, üzerine "Hoş döndün Arda! Kurtar bizi!" yazmaktı. Dekor, Arda'nın fotoshop sayesinde Jeanne d'Arc'a dönüştürülmüş resmiyle tamamlanmıştı. Aynı fotoshop, yayınevi yönetmeni Serra'yı da Jeanne d'Arc'ı yargılayan Piskopos Canchon yapmıştı.

Bu karikatürü gören Arda gülmeden edemedi. "Jeanne d'Arc'ın Çilesi", yayına hazırladığı son kitaptı. Serra'nın abartılı titizliği sayesinde, kitabın hazırlığı da neredeyse Jeanne d'Arc'ın hayatı kadar çileli olmuştu.

"Ne zaman istersen başlayabilirsin..." dedi Serra, deminki şamatanın ardından, odasında karşılıklı otururlarken.

Kısa kesilmiş siyah saç, kemik gözlük, platform topuklu turuncu ayakkabılar ve parlak taşlı bileklikle tamamlanmış kobalt mavisi, kruvaze elbise... Gönül işlerindeki beceriksizliğini bilmeyen, özgüven timsali sanabilirdi Serra'yı. Didişmeleriyle meşhur olsalar da, Arda onu severdi. Politik doğruculuk taslamayan insanları samimi buluyordu.

"Hazır olduğumdan emin değilim," dedi. "Çalışma hayatı şimdi çok uzak geliyor."

"Her zaman öyle gelecek. Bana gelmiyor mu sanıyorsun? Hatta böyle olması daha iyi. Böylece işinle arana mesafe koymayı bilirsin. Gerçek profesyonellik budur!"

Serra işte böyleydi. Her şeyi beş saniyede kavramsallaştırıp teoriye çevirmekte üstüne yoktu. Ürkekliğine rağmen yaptığı iki evliliğin sırrı da buydu. "Masan hazır. Masana yığılacak işler de hazır. Maaşı konuşuruz. Yerinde olsam hemen başlardım."

Dünya'yı çocuk kitapları bölümünde, editör kızlarla oynarken buldu. Başına, çocuk dergisinden çıkan plastik taçlardan takmıştı. Ali haklıydı, her geçen gün Arda'nın kopamayacağı bir varlığa dönüşüyordu.

Ama Arda'yı asıl kaygılandıran, o gün öğrendiği isimdi.

Sabah Ali'nin odasındaki çekmeceleri karıştırmıştı. Dolapları yoklamış, ceketlerin ceplerini aramıştı. Böyle bir şeyi ilk kez yapıyordu. Bunu yapan kadınları eskiden anlamazdı, oysa bir mantığı vardı. İnsan kocasını ne kadar tanıdığını, eşyasını karıştırırken anlıyordu.

Çalışma odasında hayat nihayet ilginçleşmeye başlamıştı. İlk çekmecede ilahi CD'leri vardı. Birini bilgisayara taktı; Ahmet Özhan'ın yumuşak sesi dolduruverdi odayı. Onu dinleyerek kitapların aralarına, IKEA kutularına, halının altına baktı.

Ne aradığını bilmiyordu, dişe dokunur bir şey de bulamamıştı. Bilgisayarı durdurup çıkardı diski. Kutuya geri koyarken, iç kapağa gizlenmiş bir kâğıdın diskin geri girmesini engellediğini fark etti. Dörde katlanmış, pembe bir bloknot sayfasıydı. Üstünde, Oğuz Atay'dan bir alıntı:

"Şu anda, sana güzel bir söz söyleyebilmek için, on bin kitap okumuş olmayı isterdim. Gene de az gelişmiş bir cümle söylemeden içim rahat etmeyecek. Seni tanıdığıma çok sevindim Ali, kendi çapımda. Gönül."

"Ne okuyorsun?"

Sesi duyunca döndü, Dünya'yla karşılaştı. Onu alt katta, televizyondaki çocuk kanallarından biriyle baş başa bırakmıştı. Şimdiyse kapıya yaslanmış, merakla bakıyordu.

"Önemli bir şey değil."

"Ama gözlerin yaşarmış."

Arda geç fark etti tehlikeyi. Dünya'nın yaslandığı kapı geriye doğru açılmak üzereydi. Saniyenin yarısı içinde halıdan kurtulup duvara çarptı kapı, Dünya da sırtüstü yere yuvarlandı. Arda CD kutusunu bırakıp yanına koştuğunda başını tutmuş gülüyordu. "Gargamel gibi düştüm!"

"Ama dikkatli ol, senin yaşındayken başımı böyle yarmıştım ben."

“Başını mı yardın? Nasıl?”

Arda araladı perçemini, yılların silikleştirdiği izi gösterdi. Dünya küçük parmağını yaranın üstünde dolaştırdı. “Sen de mi kapıya yaslandın?”

“Hayır,” dedi Arda, o parmağı öperek. “Ağabeyimle kovalamaca oynuyordum ben.”

“Senin ağabeyin mi var? Adı ne?”

“Fırat. Şimdi Amerika’da.”

“Neden?”

“Çünkü orada kendine yeni bir hayat kurdu ve mutlu oldu. Üstelik bir de bebeği var.”

“Resimlerini göster.”

CD kutusunda bulduğu notu düşünmemek için, fotoğrafların Dünya için önemini düşündü Arda. Çocuk, yaşıtlarının aksine, şimdiki zamanın içinde takılmaktan hoşlanmıyordu. Aklı her zaman fotoğraflarla sabitlenmiş geçmişteydi. Annesinin olduğu yerde.

“Ama bu benim babam!” dedi, Ertuğrul, Fırat ve Arda’yı bir arada gösteren bir fotoğrafa şaşarak.

“Senin baban, benim ağabeyimin okul arkadaşıydı.”

“Amma komik sakallar!”

Üçü bir faytondaydılar. Ertuğrul’un sarı Robinson sakalı ve aylardır berber görmemiş kıvırcık saçı vardı, okulun armasını taşıyan bir mont giymişti. Fırat ise efendi çocuk havalarındaydı; mavi gömlek, sinekkaydı tıraş. Arda ikisinin arasında, on yedi yaşının iyimserliğiyle sırıtıyordu.

Kol kola girmişlerdi. Arkada, geçen yüzyılın Büyükada sokakları, döne kıvrıla iniyordu denize. Aylardan eylül-ekim falandı; Fırat’ın, bir kızı hamile bıraktığını sanıp bunalıma girdiği yazın sonrası. Arda’nın Ertuğrul’a âşık olduğu sonbahar. Oysa sonbaharı hatırlatan hiçbir şey yoktu resimde. Nisan çiçekleri gibi genç ve umutluydular.

Fotoğraflara baktıktan sonra işyerine gitme fikrine önce bayılmadı Dünya. "İşyeri" denince aklına babasıyla dolaştığı şantiyeler geliyordu. Arda yayınevinin nasıl bir yer olduğunu anlatınca razı oldu. Onlar hazırlanırken sokak kapısı anahtarla açıldı, Huriye Hanım gözyaşları içinde girip sarıldı boynuna. "Hoş geldiniz Arda Hanım. Siz olmayınca burası eve benzemiyor!"

Artık sadece iki gün temizliğe geliyordu. Merdivende Dünya'yı görünce yine başladı ağlamaya. Bunca zaman sonra üst kattan bir çocuğun indiğini görmek zavallının asabını bozmuştu. Arda, elli yaşlarındaki tıknaz kadını bir koltuğa oturtup Dünya'nın kim olduğunu açıklamak zorunda kaldı.

İşte o Dünya, yayınevindeki editör masalarından birine kurulmuş, yapbozla uğraşıyordu. Çocuk işini bitirene kadar bekledi Arda. Ertuğrul'u aradı ama telefonu kapalıydı. Sonra onun annesinin numarasını buldu. Ekrandaki "Yıldız Teyze" yazısına beş saniye bakıp vazgeçti; Dünya iki gün daha kalsa herhalde kıyamet kopmazdı.

O an asıl mesele, Gönül'ün kim olduğuydu.

5

Envai Çeşit Mahlukat

"Aradın mı Ertuğrul'un annesini?"

Gece balkonda Huriye Hanım'ın yaptığı yemeği yiyorlardı ve Ali bunu soruyordu.

İçeride *milk shake* içerek televizyon seyreden Dünya'nın yanlamasına yattığı koltuktan taşmış pembe-beyaz çorapları görünüyordu. Ayaklarının hareketlerinden, çocuğun henüz uyanık olduğu belliydi. Heyecanla izlediği büyücü filminin sonunu görmek istiyordu.

Film biter bitmez yatmaya gideceğine dair ondan söz almıştı Arda; çocuğa babasıyla göçebe hayatı yaşarken kaybettiği gündelik alışkanlıkları yeniden kazandırması gerektiğini düşünüyordu. Yayınevinden döner dönmez beraber uyku, oyun ve ders çalışma programı yapmışlardı, Dünya'nın çok hoşuna gitmese de.

Arda'nın da Ali'ye sormak istediği sorular vardı. "Sana o notu yazan Gönül kim?" diye sormak istiyordu. "Ben sana yıllarca onun tek sayfasını okutamamışken sen ne zamandır Oğuz Atay sever oldun?"

"Sen neyin peşindesin?" diye sormak istiyordu sonra. "Bu akşam işten geldikten sonra üst katta kimle mesajlaşıyordun?"

Sonra da "Tam düzelmişken niye her şeyi mahvediyorsun!" diye haykırıp kılıcıyla kellesini uçurmak istiyordu. Arda bunların hiçbirini yapamazken onun Ertuğrul'un annesini sorabilmesi haksızlıktı.

"Aramadım. Yarın arayacağım."

Dünya duymasın diye yaklaşıp sesini alçalttı Ali. "Kadıncağız merak edecek."

"Yarın arayacağım dedim."

"Biraz daha gecikirsen çocuğa bağlanacaksın. Hatta Allah bilir bağlandın bile. Bu doğru değil. Senin iyiliğini düşünüyorum."

"Lütfen çocukmuşum gibi konuşma."

“Çocuk değilsin ama anne de değilsin.”

Arda şöyle okkalı bir cevap yapıştırmaya hazırlanıyordu ki, arkasından Dünya’nın sesi geldi: “Yarın vapura binmek istiyorum!”

Çevirdi başını ve elinde *milk shake* kutusuyla balkon kapısında duran Dünya’ya gülümsedi. “Tamam. Babaannen çok mutlu olur seninle vapura binmekten.”

“*Non*, seninle.”

Ali araya girip “Ama babaannene gitmen en doğrusu,” diyecek oldu, aldı küçük kızdan cevabını: “Seninle konuşmuyorum!”

Ali tabii ki haklıydı. Dünya’nın durumundaki bir çocukla Arda’nın durumunda bir kadın buluşursa ne olacağını kestirmek zor değildi. Beraber geçirdikleri her gün, birbirlerine biraz daha bağlanıyorlardı. Arda çocuğa baktıkça birini görüyordu, o da Arda’ya bakınca başka birini. Arda bunda bir sorun görmüyordu. Muhtemelen Dünya da görmüyordu. Allah’tan Ali vardı da ikisinin yerine bütün sorunları görüyordu.

Oysa Arda ondan çözüm görmesini istiyordu. Allah’ı ve öteki kadınları rahat bırakıp onları bir aile yapmasını. Tıpkı o an balkonda oldukları gibi.

“Afiyet olsun...” diyerek kalktı Ali masadan. “Yukarıda biraz işim var. Birazdan görüşürüz.”

Dünya’yla iki suç ortağı gibi bakıştılar. Ne yapmaya gittiğini biliyorlardı ama belli etmeyeceklerdi. Onları ayırmaya çalışanlara da kanlarının son damlasına kadar direneceklerdi.

Üst kattaki banyonun ışığı yanıyordu. Ali herhalde aptes alıyordu. Aptes almanın ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordu Arda, elini çabuk tutmalıydı. Yatak odasına süzüldü, hedefi gördü. Cep telefonu yatağın üstünde duruyordu. Hiç düşünmeden alıp son mesajı açtı.

“Ben de seni görmek isterim Ali. Sabah bizim orada buluşalım.”

Kadın tek mesajla yıkıvermişti dünyasını. Aile falan olamazlardı çünkü Ali’nin kalbinde başkası vardı. Arda artık tanıyamıyordu onu. Namaz kılıp kadınlarla mesajlaşan bir adam.

Sifon sesiyle birlikte düşünceleri vakumlandı. Ekranı eski haline getirdi, telefonu aldığı yere koydu. Alt kata vardığında, kapının açıldığını duydu. Ali şarkı mırıldanarak çıktı banyodan, yatak odasına yürüdü. Bunca yıllık kocası şarkılar söyleyerek namaza ve kadına gidiyordu.

Durum acı olduğu kadar tuhaftı da.

Gönül denen kadının neye benzediğini tahmin etmeye çalıştı. Nedense aklına yayınevindeki Serra geldi. Aynı onun gibi giyinmeyi ve konuşmayı bilen, erkeğin hayatını kolaylaştırabilecek biri. Olanlardan sonra Ali'nin öyle birine ihtiyaç duyması mümkündü.

Arda ise aptalın tekiydi. Dünyanın kendi acılarının etrafında döndüğünü sanmış, onu kaderine terk etmişti.

Bu sözleri melek söylüyor, şeytansa cevap veriyordu: "Hayır Arda, öfkelenmekte haklısın. Kızıyorsun, çünkü Ali kurtarmaya çalıştığın aileyi yok etmek üzere. Dünya'yı babaannesine postalamaya, sonra da başkasına kaçmaya hazırlanıyor. Köşeye sıkışmak üzeresin. Paniğe kapılmanın tam zamanı!"

Rüyasında yüzü olmayan kadınlarla uğraşıp durdu. Uzun bacaklı kadınlar, koca memeli kadınlar, arkadan Serra'ya, Madonna'ya, Sivaslı Cindy'ye benzeyen kadınlar...

Yüzlerini görmeye çalıştıkça buharlaşan, Arda'yı deli eden kadınlar. Okuduğu kitap sayısı iki elin parmaklarını geçmeyen Ali'ye roman hediye eden entelektüel kadınlar. Onun elinden tutan sosyetik kadınlar. Romantik notlar yazan macera kadınları. Kıskançlığın içinde yaktığı cehennem ateşinden fırlamış, envai çeşit mahlukat.

Kahvaltıda Huriye Hanım kaygıyla baktı Arda'nın yüzüne. "Hasta falan değilsiniz inşallah."

Huriye'den eskisi gibi her gün gelmesini istemişti. Kadının şeker hastası annesini de huzurevine yatıracaklardı. Bu konuyu Ali'yle konuşmak lazımdı ama onlarla kahvaltı edemeyecek kadar telaşlıydı beyefendi. Arda'yı yanağından, Dünya'yı da saçından öptü, hastası olduğunu söyleyip çıktı evden.

Arda “Birkaç saate kadar gelirim,” dedi Dünya’ya. “Ben yokken uslu dur, Huriye Teyze’ni üzme.”

“Nereye?”

“Yayınevine. Bir şey almam lazım.”

“Vapura binmeyecek miyiz?”

“Bineceğiz, söz.”

Koşarak indi merdivenleri. Sokağa çıktığında Ali arabasına henüz binmişti. O banyodayken çağırdığı taksi kapının önünde duruyordu. Ali arabayı çalıştırana kadar bekledi, sonra gizlenerek sızdı taksiye. Şoföre öndeki cipi takip etmesini söyledi.

6

Kızgınlığın Çektiği Tramvay

Takip edildiğini bilmeyen Ali, kliniğe gitmiyordu. Sahil yoluna indi, Karaköy'e doğru sürmeye başladı.

Emekli öğretmen olduğunu söyleyen taksici iyi şofördü, sabah trafiğinde Ali'yi gözden kaybetmemeyi de, ona yaklaşmamayı da beceriyordu. Ayrıca halden anlayan biriydi, insanı utandıracak sorular sormuyordu. Arda'nın ise fırtınalar kopuyordu içinde. Ali'nin cipi gözden kaybolur gibi olduğunda telaşlanıyor, tekrar yakaladıklarında seviniyordu.

Tek isteği, Gönül denen kadını bir kez görmekti. Saçına yapışacak değildi ama ne kadar şansı kaldığını bilecekti. Geçici bir heves mi yoksa ciddi bir düşman mı olduğunu anlayacak, ona göre davranacaktı. Düşündükçe küfretmek geliyordu içinden, kendine yakıştıramıyordu.

"Bir bu eksikti," diyordu kendine. "Kızım Arda, sen bu hale düşecek kadın mıydın?"

Kafasını karıştıran, takibin güzergâhıydı. Bebek ya da Arnavutköy'e gitmiyorlardı. Galata Köprüsü'nden tarihi yarımadaya geçtiler.

Arda böyle hayal etmemişti. Sahildeki bir otele ya da restorana gittiklerini sanıyordu. Oysa dekor evli bir erkeğin kaçamağına uygun olmaktan çıkıyordu. Arda'nın aklına tuhaf şeyler geliyordu. Kocasının bir kadınla görüştüğünden

kuşkulanıp peşine takılan, sonunda gizli sevgilinin Lan-galı elektrikçi çıkmasıyla altüst olan kadını hatırladı. Yayınevinden birinin tanıdığıydı, aylarca kendine gelememişti.

Kovaladı bunları aklından. O kâğıda Oğuz Atay’ın cümlesini yazan el bir kadına aitti. Gönül kadın ismiydi. Hem tarihi yarımadada sadece camilerle türbeler yoktu. Turistik oteller, restoranlar da vardı. Herhalde onlardan birine gidiyordu Ali.

Kocasının erkekliğini bu şekilde kurtardıktan sonra, şoförden dikkatli olmasını istedi. Ali’yi eski İstanbul’un pek tanımadığı caddelerinde kaybetmek istemiyordu.

Fatih Camii’ne doğru giden bulvardaki dükkânlar sağlı sollu uzanıyordu. Ağaçlardan dökülen yapraklar, kaldırım kenarlarında dağınık yığınlar oluşturmuştu. Minarelerin üzerinde, eski gücünü arayan sultanlar gibi parlıyordu güneş. İstanbul’un bütün semtleri gibi, burası da sonbahara alışıyordu.

İşin kötüsü, etrafta turistik otel pek yoktu. Langalı elektrikçi çıkmıyordu Arda’nın aklından. Gerçi o bile yokluğundan yararlanıp kocasını ayartan şeytandan daha kötü değildi.

Kırmızı ışıkta Ali gözden kayboldu, bir daha da yakalayamadılar. Birden buharlaşıvermişti sanki. Arda onca takip boşa gitti diye karalar bağladı, taksiciden kenara çekip beklemesini istedi. O ne yapacağına karar vermeye çalışırken emekli öğretmen dörtlüleri yaktı, sigara almaya gitti.

Macar Kardeşler Caddesi’nde, sabah trafiği yerini sakin bir akışa bırakıyordu. Feyzullah Efendi Kütüphanesi’nin duvarlarında, ilk bakışta dikkat çekmeyen kuş evleri, avlusunda inceden bir ney sesi.

Arda, Fatih’e en son ne zaman geldiğini hatırlamıyordu. Aslında tarihi yarımadaya en son ne zaman geçtiğini de hatırlamıyordu. Ama burada geçmişle bağlantıda olduğunu hissediyordu insan; sadece kendi geçmişiyle değil, bir uygarlığın mazisiyle. Madem kaçırmıştı Ali’yi, hiç olmazsa biraz yürüyüp sakinleşebilirdi.

“Kusura bakmayın,” dedi taksici. “Işıktan saptı herhalde.”

“Evet, galiba.”

“İsterseniz sağdan girelim, belki Aksaray’a kaçmıştır.”

“Gerek yok,” dedi. “Ama kartınız varsa verin. İleride size yine ihtiyacım olabilir.”

Fatih Camii’ne doğru yürümeye başladı. Ali’yi kaybetmiş olduğu için kızgındı. Sıradan bir takibi bile becerememişti. Meçhul sevgiliyi görmek başka bahara kalmıştı.

Yine de garip bir hafiflik vardı içinde. On yedi yaşında İstanbul’a ilk kez geldiği, ağabeyinin peşinde Kadıköy sokaklarında sürttüğü zamanki gibi.

Sakinleştikçe, bu duygunun turizm olduğunu fark etti. Maçka sakini Fatih’te kendini turist zannediyordu. Eskişehirli Arda eski İstanbul’da Şarkiyatçı hisler içindeydi. Yarım saat içinde bir semtten diğerine değil, bir başka diyara geçmişti sanki. Uzak gibi görünen ama şaşılacak kadar yakın bir zaman dilimine.

Bu düşünceler, bu bulunduğu çevreye ait olmama hali ilginç geldi Arda’ya, kasvetini usulca dağıttı. Neredeyse keyfi yerine gelecekti, Ali’yi görmeseydi.

Caddenin karşı tarafında, elinde gülle yürüyordu Ali. Bunu görmek Arda’nın düşüncelerden sıyrılmasına yetti. Yirmi metre koşup karşıya geçti, düştü peşine. Yeniden elinde gülle meçhule giden kocasını takip eden deli kadındı.

Basamakları çıkıp Fatih Camii’nin avlusuna yöneldi Ali, Arda da peşinden. Cenaze Kapısı’ndan girdikleri avluyu geçip Türbe Kapısı’ndan çıktılar. Artık ara sokaklarda yürüyorlardı. İki yanda, ön cepheleri küçük uydu antenleriyle süslenmiş eski apartmanlar vardı.

Ali’nin kendisine en son ne zaman gül aldığını hatırlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bu da ayaklı bir öfkeye dönüştürüyordu onu. Ali’nin kalbini sökmemek için kendini zor tutuyordu. Kızgınlığın çektiği bir tramvay gibi, sabırla izledi onu.

Meydana benzer bir yere vardılar. Ortasında at heykeli, etrafında küçük kahveler vardı.

Ali ile mendebur gülü kahvelerden birine oturdular. Arda da karşıdaki kahvelerden birine girdi. Seçtiği masa bir gülibrişim ağacının yapraklarının arkasında kaldığından, Ali tarafından görülmeyeceğini düşündü.

“Merhaba,” dedi, gözlüklü bir genç. İlk kez gördüğü bu casus kılıklı kadına garipseyerek bakıyordu. “Ne alırdınız?”

“Kahve,” dedi Arda. “Az şekerli lütfen.”

Arda’nın gözü, kendi oturduğu kahvenin adına takıldı. “Eski Kafa”, bu civardan ummayacağı kadar esprili bir isimdi.

Ali’yi seyretmek sıkıcı olduğundan, bakınmaya başladı. Sabahın bu saatinde sakindi kahveler. Boğaz’dakiler gibi, gençlerin uğrak yeriydi. Tek fark, kızların genellikle kapalı olmasıydı. Bunun dışında Rumelihisarı’ndakilerden farkları yoktu. Onlar gibi sohbet ediyor, gülüşüyor, bir şeyler okuyorlardı.

Hayatında Huriye Hanım dışında kapalı kimse olmadığından, onların bu canlılığı Arda’ya ilginç geldi. Böyle kızlara daha önce hiç alıcı gözüyle bakmamıştı.

Mesela at heykelinin yanından geçmekte olan, dikkat çekecek kadar zarifti. Eflatun başörtüsü takmış, krem rengi trençkot giymişti. Buz mavisi kot pantolonu, ince bantlı kahverengi babetleri vardı. İri gözleri lacivert, burnu küçük, dudakları inceydi. Yirmi beş yaşında ya var ya yoktu. Doğanın özenerek yarattığı bir uçurtma gibi süzülüyordu yürürken.

Arda hayran hayran bakarken o yürümeye devam etti, girdi Ali’nin oturduğu kahveye. Sonra Ali’nin ayağa fırlayıp kızın ellerine sarıldığını gördü. Yanaktan öpüşüp masaya oturdular.

Ali gülü kıza verdi.

7

Yerinde Olsam Sözümü Tutardım

Arda’nın içinden, kocası Langalı elektrikçiyle kaçan kadını arayıp ne hissettiğini sormak geldi. Acaba onun kadar şaşırmış mıydı?

Bunca yıllık kocası, kapalı bir kızla kahvede oturuyordu. Üstelik liseli âşıklar gibi, taptaze bir heyecanla.

Aslında meçhul sevgilinin böyle bir kız olduğunu anlaması için yeterince ipucu vardı. Ali’yi dine dönmüş bulması, dikiz aynasındaki “arkadaş hediyesi” Kuran, içinden romantik mesajlar çıkan ilahi CD’si... Yine de bu ihtimali düşünmemişti. Ali’nin hidayete ermesini hafife almış, gelip geçici bir heves sanmıştı.

Ne konuşuyorlardı acaba? Bedir Savaşı’nı falan mı? Buralarda kırıştırırken nelerden bahsedilirdi? Evli dindar erkekler kapalı sevgilileriyle burada mı buluşuyordu? O kadar kızgındı ki, etraftaki kızların alayını ikna odalarına tıkmak, onları kocasından uzak durmaya ikna etmek, türban aleyhtarı sloganlar atmak istiyordu.

Beyninin saçmalamayan kısmı ise çaresizlik içindeydi. 25-26 yaşlarında, fidan gibi bir kızla rekabet edemeyeceği açıktı.

Yıllardır bu kadar heyecanlı olmamıştı Ali. Arda’ya o kıza baktığı gibi bakmamış, sürprizler yapmamıştı. Çay bahçesine götürmemiş, masaya gül koymamıştı. Beraber şık restoranlara, pahalı otellere, havalı gece kulüplerine gitmiş ve her defasında iki akraba gibi, dertleştikleriyle kalmışlardı. Bunu bile Ali’yi o kızın yanında görene kadar fark etmiş değildi.

İkisini yarım saat boyunca, büyülenmiş gibi izledi. Önünde dokunulmadan soğumuş bir fincan kahve, üstünde karmakarışık bir düşünce balonuyla.

Nihayet çıktılar kahveden, Arda da peşlerine takıldı. Gizlenmesine gerek yoktu, helikopterle bile izlense fark edecek halde değildi Ali. Bir heyecanı yaşıyor, durmadan anlatıyordu. Köşeyi döndüğünde, kız Ali’nin koluna girmişti. Bozdoğan Kemeri boyunca, bu şekilde yürüdüler.

Bu arada Arda’nın telefonu çaldı, arayan Huriye Hanım’dı. Ama açtığında karşısına ağlamaklı sesiyle Dünya çıktı, vapura gidip gitmeyeceklerini sordu.

“Gideceğiz tatlım,” dedi. “Şu an bitirmem gereken bir iş var.”

“Yayınevine gideceğini söylemiştin ama dışarıdasın.”

“Hayır, değilim.”

“*Mais Oui*, dışarıdasın, oradan kuş sesleri geliyor!”

Arda kaldırdı başını; sahiden de dalları kuşla dolu ağaçların sıralandığı bir sokağa gelmişti. Etrafta o âna kadar fark etmemiş olduğu, kuş seslerinden bir uğultu vardı.

İleride, bir grup insan çekim yapıyordu. Ali ile sevgilisi bakmak için durunca Arda da durdu, kalabalıktan biraz uzaktaki kamyonun arkasına gizlendi. Kameranın karşısında, adını hatırlamadığı iki oyuncu gördü. Kız öfkeyle yürürken delikanlı arkasından koşup yetişiyor, sonra bir şeyler tartışıyorlardı. Onlar prova yaparken yönetmen hem piposunu yakmaya hem de kameranın yerini belirlemeye

çalışıyordu. Huriye Hanım'ın bayıldığı televizyon dizileri buralarda çekiliyordu demek ki.

"Yerinde olsam sözümü tutarım," dedi Dünya. "Çocukları hayal kırıklığına uğratmak ayıptır!"

"Merak etme tatlım, bineceğiz vapura."

O sırada, sevgilisinin Ali'den ayrılıp sokağın karşısındaki erkek berberine doğru yürüdüğünü fark etti. Berberin bitişiğindeki bahçe duvarının önünde, yaprakları yarı yarıya dökülmüş bir akasya ağacı vardı. Genç kız eğildi ağacın arkasına, tekrar doğrulduğuna avucunda küçük, çırpınan bir şey tutuyordu. Arda o şeyin bir serçe olduğunu fark etti. Yaralı, küçük bir kuş.

Çiftin yürüyüşü, küçük bir dükkânın önünde bitti. Ali tuttu kızı elinden, bir şeyler söyledi. Kız diğer avucundaki kuşa bakarak onu sakin, anlayışlı tebessümüyle dinledi, sonra yanağından öpüp dükkâna girdi.

Ali geriye dönüp kendisine doğru yürümeye başlayınca, Arda en yakın apartmanın girişine saklandı. Çömeldiği basamakların üzerinde huzursuzdu, çünkü rahatsız ettiği bir karınca sürüsü vardı. Kış gelmeden işlerini bitirmek istediklerinden, bu haddini bilmez kadına saldırmakta tereddüt etmediler.

Ali hızlı adımlarla geçti Arda'nın önünden. Hemen ardından, yaslandığı demir kapı açıldı, sakallı bir ihtiyar çıktı.

"Fesupanallah!" dedi, bastonuyla dürterek. "Karıncaların yolunu bozacaksın! Günah!"

Arda üstü karınca dolu halde baktı Ali'nin arkasından. Kocası onun varlığından habersiz, köşeyi dönüyordu.

Sonra engel olamadığı bir dürtüyle, kendini az önceki dükkâna doğru yürürken buldu. Adının aksine, sıcak bir dükkândı Erbain Kitapçısı. İki katlı, kiremit rengi bir eski binanın altına açılmıştı. Tam köşede olduğundan, iki sokaktan da girilebiliyordu.

Vitrindeki kitaplara bakar gibi yaparak içeriyi gözetledi. Ali'nin sevgilisi, kendi gibi kapalı bir kızla beraber, tezgâhın üstünde çırpınan yaralı kuşla ilgileniyordu. Erkan Oğur'un eski bir şarkısı çalıyordu içeride. Arda

yavaşça süzüldü dükkâna. Onu görünce kuşu arkadaşına bırakıp gülümsedi Gönül. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir kitap arıyorum,” dedi Arda, sırf bir şey söylemiş olmak için. “Burada bulabileceğimi söylediler.”

“Nedir?”

“Oğuz Atay’ın günlüğü.”

Gönül şaşırarak baktı yüzüne. “Ama onu her yerde bulabilirsiniz. Niye buraya kadar geldiniz ki?”

“Benim aradığım, özel bir baskı. 1987 tarihli ilk baskısı.”

“Anladım,” dedi. “Koleksiyoncusunuz yani.”

“Evet.”

“O baskı maalesef bizde yok. İsterseniz yayınevine sorun, belki depolarında kalmıştır. Ya da internette arayabilirsiniz.”

“Aradım ama bulamadım.”

“O zaman isterseniz telefonunuzu bırakın, olur da düşerse haber verelim.”

“Çok iyi olur,” diyerek o an uydurduğu bir numarayı yazıverdi kâğıda. “Ben de sizin numaranızı alabilir miyim? Belki sormam gereken başka şeyler de olur.”

Gönül tezgâhtaki pembe bloknottan kopardığı sayfaya tükenmez kalemle adını ve numarasını yazdı. “Elbette. Ama kitabı sahaflara da bir sorun. Beyazıt’takilerden bir şey çıkabilir.”

Arda kâğıdı çantasına koyup çıktı dükkândan. İçindeki öfke yerini umutsuzluğa bırakmıştı. Sadece genç ve güzel değildi kız, aynı zamanda kitaptan da anlıyordu.

Beş-on metre uzaklaşmıştı ki, Gönül “Bir saniye,” diye seslendi arkasından. “Adınızı da alabilir miyim? Aramak gerekirse diye?”

“Huriye,” dedi Arda, gayet yılgın bir sesle.

8

Böyle İşlerin Şakası Olmaz

Mavi gökyüzü gitmiş, yerine sonbahar alameti, kül rengi bir battaniye gelmişti. Kadıköy vapurunun güvertesindeydiler. Dünya neşe içinde martılara simit atıyor, Arda ise bulutların ve sabah gördüklerinin kanında yarattığı uğultuyu dinliyordu.

“Mesele son derece açık...” dedi Jülide, bilirkişi edasıyla.

Jülide, Arda’nın Eskişehir’den mahalle arkadaşıydı. Yıllarca fotomodellik yaptıktan sonra bir müteahhitle evlenmiş, emlak ofisi açmıştı. Sık görüşmezlerdi ama ne zaman aklı karışsa nedense kendini onu dinlerken bulurdu.

Vefalı olmasının yanı sıra, disko kraliçesi gibi kalan kadınlardandı. Bunu her fırsatta sergilemeyi severdi. Şimdi de kot pantolonu, deri montu ve pembe Converseleriyle, güvertede gururla dikiliyordu. Kızıl saçını tepesinde toplamış, taşlı güneş gözlüğü takmıştı. Arda, Fatih’ten dönerken aradığında durumun ciddiyetini kavrayıp “Bebek’te, ofisteyim,” demişti. “Siz Kadıköy vapuruna gidin, ben de yetişirim.”

“Dalga geçmiyorsun inşallah,” dedi Arda, Dünya’nın attığı simide doğru süzülen martıyı izlerken.

“Ne münasebet. Böyle işlerin şakası olmaz. Şimdi siz şu dünyadaki en büyük acıyı yaşadınız, değil mi? Bunun sende yarattığı travmayı düşünsene. Neredeyse ölüyordun.

Ali ne yaptı peki?”

“Teselliyi başkasında buldu.”

“O dediğin filmlerde olur. Hem ona bakarsan sen de teselliyi Ertuğrul’da buldun. Yalan mı?”

“Saçmalama Jülide, ben aşk falan yaşamadım. Döndüm sonuçta. Yeniden başlayalım diye döndüm. Yine aile olalım diye. ”

“Konu bu değil.”

“Ne peki?”

“Ali hakkında bilmediğin şeyler var.”

“Bilmediğim şey derken?”

Jülide cevap veremeden Dünya koşarak geldi yanlarına. “Arda, babaanneme bugün gitmesem olur mu?”

Babaanneyi arama zorunluluğu, Arda’nın içini sıkıyordu. “Ama eninde sonunda gitmen gerekiyor tatlım. Bunu biliyorsun.”

“Yarın da vapura binelim, olmaz mı?”

Babaannesinin çocuğa vapur yüzü göstereceğinden emin değildi Arda. “Tamam,” dedi. “Arayıp izin alırız.”

“Oley!” diye bağırdı Dünya, sonra döndü martıların yanına. Arda da Jülide’ye döndü. “Neymiş bilmediğim?”

“Sen Eskişehir’e gömülüp dünyadan koptuktan sonra Ali kendini içkiye verdi. Biliyor muydun?”

“Hayır,” dedi Arda, utanç içinde.

“Birkaç ay gece gündüz içti. Kliniğe falan gitmeyi de bıraktı. Öğrenince size uğrayıp onunla konuşmaya kalktık ama dinlemedi. Hali içler acısıydı.”

“Sen nasıl öğrendin?”

“Bütün eski arkadaşlarınız durumdan haberdardı. Böyle şeyler çabuk yayılır, biliyorsun.”

“Niye bana haber vermediniz?”

“Nasıl verecektik Arda? Telefonlara çıkmaz olmuştun. Anneni de daha fazla üzmenin âlemi yoktu. Birkaç ay sonra tam konuyu seninle konuşmak için Eskişehir’e gelmeye karar vermiştim ki, garip bir şey oldu.”

“Ne?”

“Ali arayıp kendisini merak etmememizi söyledi. Oysa sesi daha da acayip geliyordu. Görüşelim dedik, kabul etmedi. Kendini öldürmeyi falan düşünmediğini ama yalnız kalmak istediğini söyledi. Şimdi anlıyor musun?”

“Galiba...”

“Şu dünyadaki pek çok kişi gibi, Ali de teselliyi dinde bulmuş. Yani Cat Stevens sendromu. Görüştüğü kız da bu durumun bir parçası.”

“Kapalı olduğu için mi?”

“Dindar olduğu için. Ali’nin aradığı maneviyat duygusunu muhtemelen ona konsantre biçimde verdiği için. Bunları söylediğime üzgünüm ama er geç öğrenmen gerekiyordu.”

Arda’nın içi umutsuzlukla dolmuştu. “Peki ne yapacağım?”

“Önce karar ver. Ali’yi sahiden geri istiyor musun?”

“Evet.”

“İyi. O zaman iki seçeneğin var. Ya illüzyonun kendi kendine bozulmasını bekleyeceksin ya da kendin bozacaksın.”

“Daha açık konuş lütfen.”

“Ali o kızın da diğer kadınlar gibi bir kadın olduğunu, azize falan olmadığını er geç anlayacaktır. Ama şu şartlarda bunun ne kadar süreceğini bilemeyiz. Tabii sen bunu ona bir an önce göstermezsen.”

“Ne yapabilirim ki? Kızın başını mı açayım?”

“Madem tanıştınız, onunla görüşmeye devam et. Dünya-sını keşfet. Zayıf taraflarını bul. Azize maskesinin altındaki sıradan kadını ortaya çıkar. Sonra da Ali’nin bunu görmesini sağla.”

“Şahane bir planmış.”

“Değil mi ama?”

“Jülide sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına? Böyle plan mı olur? Bu yaştan sonra gidip 25 yaşındaki bir kızla aşık mı atacağım?”

“Aynen öyle. Bence çok heyecan verici.”

“Boş versene. Kendimi rezil etmeye hiç niyetim yok!”

“Kız çok mu güzel?”

“Resmen bir içim su.”

“Sen bilirsin. Fikir istedin, işte sana fikir. Ama sorarım sana, bugüne kadar benden fikir alıp da hiç pişman oldun mu?”

Eve dönünce Arda balkonda oturup düşündü. Jülide’nin söylediği aslında tamamen mantıksız değildi. Kapalı kızlar uzaylı değillerdi sonuçta. Sadece başları örtülü olduğu için daha ciddi, ulaşılmaz görünüyorlardı.

Ama o Jülide gibi değildi. Böyle oyunlar boyunu aşıyordu. Kara kara düşünürken telefon çaldı. Arayan Ali’ydi. Telefon sustuktan sonra, telesekreter mesajını dinledi. “Bir iş yemeği çıkardılar başıma. Herhalde geç dönerim, merak etme. Dünya’yı benim için öp. İnşallah babaanneyi bugün aramışsındır.”

Telefonu bıraktı, içeri girip çantasını açtı. Üstünde “Gönül Yılmaz” yazan bloknot sayfası, allık kutusunun yanında duruyordu.

9

En Tehlikeli Madde

“Huriye Hanım, hoş geldiniz.”

Arda “Keşke başka isim seçseydim,” diye geçirdi içinden, üzeri kitaplar, dergiler ve eski haritaların tıpkıbasımlarıyla dolu ahşap tezgâhın arkasında gülümseyen Gönül’e bakıp. Ama bunu düşünmek için artık çok geçti. Becerebildiği kadar doğal olmalıydı. Oysa yay gibi gergindi, buraya gelmeden sakinleştirici içen o değilmiş gibi.

“Selamınaleyküm Gönül Hanım,” dedi dikkatle. Bunu birine ilk kez söylediğinden, sesi bir garip çıktı.

Gönül bu sefer pembe başörtüsü takmıştı. “Bugün hangisini taksam?” diye düşünüyor muydu? Sonuçta başörtüsü de kombinin parçası olduğuna göre, düşünüyor olmalıydı. Arda’nın aklına Jülide’nin “kapalı da olsa kadın kadındır” sözü geldi. Kaleyi içten fethedecekse sabırlı olmalıydı. Gönül daha genç ve güzel olabilirdi, ama Arda da kaçın kurasıydı.

Yaralı serçe, pencerenin önüne konmuş karton kutunun içinde cıvıldıyordu. Kitapçıda iki müşteri vardı. Kır sakallı bir adam ve zayıf bir genç. Kitapları dikkatle tutuyor, sessizce karıştırıyorlardı. Bazen de bir cilde eğiliyor, fısır fısır tartışıyorlardı. Arda kitaba karşı böyle bir saygıya yayınevinde bile rastlamamıştı. Sadece Ertuğrul’da görmüştü bunu. O da kitapları kırılacak eşya gibi tutardı.

“Günlüğü bulabildiniz mi?”

Lacivert gözlerini dikmiş bakıyordu Gönül. Arda hemen cevap vermezse foyası meydana çıkacak sandı. “Evet, Allah razı olsun.”

“Demiştim bulursunuz diye. Buraya kadar boşuna yoruldunuz.”

“Her işte bir hayır var. Bu sayede kitapçınızı keşfettim.”

“Sahi mi?” dedi Gönül, dükkâna ilk kez görüyormuş gibi bakarak. “Öyle şahane bir yer sayılmaz ama idare ediyoruz.”

“Maşallah. Sizin mi?”

“Çok isterdim ama değil. Ben sadece çalışanım. Neyse, kitabı bulduğunuza sevindim. Oğuz Atay sevenlere artık çok rastlanmıyor. ”

“Evet, aslında bu konuda sohbet etmek isterdim.”

Gönül öyle bir baktı ki, Arda kendisinin meczup olduğunu düşündüğünü sandı. Neyse ki yüzündeki kuşku yavaşça dağıldı kızın. “Neden olmasın, bir gün öğle yemeği yiyelim beraber.”

“Bugüne ne dersiniz?”

“Bugün mü?”

“Yani müsaitseniz. Bu taraflara gelmek her zaman kısmet olmuyor.”

Cevap raflardan birindeymiş gibi dükkâna baktı Gönül, sonra “Neden olmasın?” dedi. “Nasılsa ortalık sakin. Bir saat sonra olur mu?”

“Olur...” dedi Arda, sevincini gizlemeye çalışarak. Bu kadar kolay olacağını ummamıştı.

Yarım saat sonra, Arda Kadınlar Pazarı’ndaki bir lokantada oturuyordu. Stresliydi, çünkü ikisini takip ettiği çevredeydi. Bu arada güneş açmış, etrafı kararsız bir tazelik sarmıştı. Bahar başlangıcındaki gibi, mayhoş bir İstanbul öğlesi.

Meydanda üç-beş çocuk çığlık çığlığa top oynuyor, başı kapalı ve açık kadınlar alışveriş yapıyordu. Karşıda, geçen sefer Ali’yi gözetlemiş olduğuna benzer bir kahve vardı. Dikkatli bakınca, ağaçlara rağmen zor değildi simaları seçmek. Arda o gün yakalanmadıysa nedeni Ali’nin sırtının dönük, Gönül’ün de onu tanımıyor olmasıydı.

Şimdi sakin olup karşısındakini keşfetmeye bakmalıydı. Belki zaman alacaktı ama kazanan Arda olacaktı. Bir şekilde düşürecekti Gönül’ün maskesini.

Düşünce balonuna çarpan top getirdi onu kendine. Topu almak için yanına koşan, kan-ter içindeki çocuğun arkasından bakakaldı.

Şu hayatta insanın taşıdığı en tehlikeli madde hatıralardı. Hele ruhunuza pençeleriyle yapışmışlarsa. Kurtulmak isterken bir de bakıyordunuz, can havliyle daha beter geçirmişler tırnaklarını. Aklınızla bir olmuş, kalbinizi

canlı canlı yemeye koyulmuşlar. Kaçacak yer, saklanacak delik kalmamış. Arda çocuğa bakarken bir an dirildiğini hissedecek oldu, suçluluk duygusu hemen sarıldı boğazına. Emrinden çıkmasından hoşlanmayan hafıza onu cezalandıracaktı.

“Selam. Çok bekletmedim ya?”

“Hayır,” dedi Arda, gülümsemeye çalışıp. “Ben de beş dakika önce geldim.”

“Şahane. Hadi bir şeyler yiyelim.”

Gönül kibarlığından mı salata söyledi yoksa formuna dikkat eden biri miydi, Arda anlayamadı. Bu kadar ince olsa umursamazdı formu falan. Onun yaşındayken Arda iş arıyor ve Ertuğrul’u unutmaya çalışıyordu. Kafası karışık, soruları cevaplarından fazlaydı. Şimdiki halinden çok farklı değildi yani, genişleyen basenlerini saymazsak.

“Ne iş yapıyorsunuz Huriye Hanım?”

“Bir yayınevinde editörüm.”

“Sahi mi? Hangi yayınevi?”

“Atlıkarınca,” dedi, önceden hazırladığı yalanı söyleyerek. “Çocuk kitapları üzerine.”

“Sadece çocuk kitapları mı basıyorsunuz?”

“Sadece çocuk kitapları.”

“Biliyor musunuz, ben de çocuk kitabı yazıyorum.”

Arda “Sahi mi?” dedi şaşkınlıkla. Baltayı taşa vurmuştu.

“Evet. Çok önemli sayılmaz. Ama hoşuma gidiyor.”

“Nasıl bir şey?”

“Ah, boş verin gitsin.”

Garson salataları getirdi, konuşmadan bir süre yediler. Arda gırtlağını temizledi. Konuya girmesi gerekiyordu. “İs-tanbullu musunuz Gönül?”

“Yani, herkes kadar.”

“Evli değilsiniz galiba?”

“Hayır. Daha değil.”

“Maşallah, pek güzelsiniz. Var mı peki birisi?”

Sorusunun münasebetsizliğini, Gönül’ün birden değişen yüz ifadesinden anladı Arda. Genç kız tedirgin olmuş gibiydi. “Niye sordunuz?”

“Hiç...” dedi Arda. “Kadın muhabbeti işte.”

“Peki siz? Sizde de yüzük göremiyorum.”

“Evliydim, boşandım. Mukadderat.”

Birden, konuşurken inşallah-maşallah diyenin sadece kendisi olduğunu fark etti Arda. Gönül bütün yaşıtları gibi konuşuyordu. Demek ki kapalıların ayrı bir dili yoktu.

Bu gereksiz nezaket çabasından ötürü kendini salak gibi hissetti. Gönül ise oralı değildi; salatayı bırakmış, dalıp gitmişti uzaklara.

“Var görüştüğüm biri...” dedi içini çekip.

Arda nefesini tuttu, dinlemeye hazırdı. Ama Gönül elini “neyse” anlamında salladı, gülümsedi. “Evet söyleyin bakalım, favori Oğuz Atay kitabınız hangisi?”

10

Hiçbir Şey Tesadüf Değil

Kitaplar üzerine konuşmaya başladıklarında, gerilimin kaybolduğunu hissettiler. Güvenli sulara dönmek ikisini de rahatlatmıştı. Arda kocasının sevgilisiyle ne yaptığını kendine sormaya ara vermişti, Gönül de bu tanımadığı kadınla yemeğe çıktığı için pişman olmuşa benzemiyordu.

Her şeyin yolunda olduğunu içinden tekrarladı Arda, tabii "her şeyin yolunda olması" o şartlarda artık ne anlama geliyorsa.

"Bizim dükkânda tanışan pek çok kişi var," dedi Gönül. "Yani, insanların yollarının kesiştiği bir yerdir Erbain Kitapçısı. Şehrin, hatta memleketin her tarafından kitap almaya gelirler."

"Daha önce duymamıştım."

"Sizin mahallede pek meşhur değiliz. Ama dindar kesimin pek rağbet ettiği bir yer. Sahibi şair Salih Rigan. Birkaç yıldır Konya'da yaşıyor. Daha önce duymuş muydu-

nuz?”

“Hayır,” dedi Arda, utanarak.

“Zararı yok. Ben de sizin muhitteki herkesi bilmiyorum nasılsa. Böyle konuşmama gücenmiyorsunuz, değil mi?”

“Hayır,” dedi Arda. Kızın içtenliği her türlü alınganlığı etkisiz hale getirecek cinstendi.

“Okurlar gelirler, sohbet ederler. Bazılarıyla böyle dükkân dışında da sohbet ederiz.”

“Şimdi yaptığımız gibi mi?”

“Evet. Beraber çalıştığım arkadaşım Rana bu yaptığımı tedbirsizce buluyor ama şahsen hiçbir zararını görmedim. İnsan kendini bildikten sonra yeni insanlar tanımaktan ne zarar gelecek, değil mi?”

“Öyle tabii.”

“Hem hayatta hiçbir şeyin sebepsiz olmadığını düşünürüm. Mesela bugün siz geldiniz, beni yemeğe davet ettiniz. Şimdi de oturmuş sohbet ediyoruz. Şu an bilmesek de bunun mutlaka var bir nedeni.”

“Ne olabilir?” diye sordu Arda, bir an için gerçek kimliğini kızın biliyor olabileceği gibi manyakça bir korkuya kapılarak.

“Bilmiyorum. Ama hiçbir şey tesadüf değil.”

“Belki de haklısınız.”

“Kesinlikle. En önemsiz görünen şeylerde bile illa ki bir hikmet var. Zamanla anlarız nasılsa.”

Arda ne söyleyeceğini bilemeden bakıyordu Gönül’ün yüzüne. Genç kız da sözünü bitirince dizilerdeki gibi bakışmayla geçen, saçma bir boşluk oluştu. Sessizlikten o kadar rahatsız oldu ki, aklına gelen ilk şeyi sordu Arda: “Serçe nasıl? İyileşecek mi?”

“Ah, fark ettiniz demek.”

“Onu bulduğun sırada seni takip ediyordum,” diyecek hali yoktu Arda’nın. “Evet, dükkâna girdiğim zaman dikkatimi çekti. Yaralı galiba.”

Gönül sanki çok garip bir şey duymuş gibi, dikkatle baktı Arda’nın yüzüne. “Dikkatinizi ilk çeken bu olduysa, siz özel biri olmalısınız.”

“Neden?”

“Ancak kalp gözü açık biri karman-çorman bir kitapçıya girer girmez köşedeki yaralı serçeyi görür. Bu özelliğinizin farkında değil misiniz?”

“Yapmayın lütfen, o kadar da değil.”

“Nasıl isterseniz, sizi sıkmak istemem.”

“Sıkıldığımdan değil de... Neyse, kuş yaralı görünüyordu, o yüzden merak ettim.”

“Sormayın, hayvancığın hali harap. Herhalde bir kedi saldırınca kanadının teki gitmiş. Veteriner de bir şey yapamadı, tek çare beklemek.”

“Ne kadar zamandır çalışıyorsunuz kitapçıda?”

“Üçüncü sınıftan beri. Daha önce yurtta kalıyordum. Babamın işleri bozulunca çalışmaya başlamam gerekti, Salih Hoca’nın kitapçıya eleman aradığını duydum.”

“Salih Hoca?”

“Şair Salih Rigan. Demin bahsettim ya.”

“Ah, evet. Özür dilerim.”

“Estağfurullah. Biraz düşeş oldu aslında, başka iş olsa babam razı olmayabilirdi. Sonra bir de baktım üç yıl geçivermiş. Ama çok şükür, şikâyetim yok.”

Gönül’ün bakışlarının değişmeye başladığını fark etti Arda. Genç kız onu şüpheci bir ifadeyle süzmeye başlamıştı. Az öncekinden farklı bir sesle sordu: “Huriye Hanım, daha önce karşılaşmadığımıza emin misiniz?”

“Ama bu mümkün değil,” dedi Arda, kalbi güm güm atarken.

“Çok ilginç.”

“Nedir ilginç olan?”

“Sanki sizi bir yerlerden tanır gibiyim. Bu size de olur mu?”

“Bazen.”

“Sizi yakın buldum ya, herhalde o yüzden. Saçmaladıy-sam lütfen kusura bakmayın.”

“Hayır, hiç de değil,” dedi Arda ve ablaca gülümseyerek gemiyi tekrar kıyıya çekmek istedi. “Demek çocuk kitabı yazıyorsunuz.”

“Kitapları seviyorum. Çocukları da seviyorum. Arada aklıma küçük hikâyeler geliyor. Yeğenlerime anlatıyorum. Hatta bir tanesini yazayım dedim. Nasıl oldu Allah bilir.”

“Okumak isterdim.”

Gönül güldü ama gergindi. “Birine göstermeye cesaret edebileceğimi sanmam.”

“Kimseye okutmadınız mı?”

“Hayır. Hele çocuklara asla. Malum, onlar fazla açık sözlü oluyorlar.”

“Haklısınız. Nerede oturuyorsunuz?”

“Birkaç sokak aşağıda. At Pazarı’na yakın. İş de burada olunca bütün hayat aynı çevrede geçiyor. Ayda bir Bursa’ya giderim, bizimkileri görmeye. Haftada bir Üsküdar’a, ablamlara geçerim. Siz ne taraftasınız?”

“Maçka,” dedi Arda.

“Sahi mi? Bir süredir benim de o tarafta oturan bir yakınım var. Belki bir yerlerde karşılaşmışızdır sizinle. Simanız o yüzden yabancı değildir.”

“Yakınınız arkadaş falan mı?”

Tam cevap verecekken durdu Gönül. Konu buralara gelince tutuklaşıyordu. “Öyle diyelim... Müsaadenizi istesem olur mu? Biraz daha gecikirsem Rana beni öldürecek.”

11

Benim Sırrım Falan Yok

“Hiç moralini bozma,” dedi Jülide. “İtiraf edeyim, beklediğimden çok daha iyi bir iş çıkardın.”

“Niye? O kadar mı aciz görünüyorum?”

“Oraya tekrar gideceğini zannetmiyordum. Ama işin zor kısmını hallettin bile.”

“Ne demezsin, en sevdiği Oğuz Atay kitabını öğrendim.”

Akşama doğru, vapurla ikinci Kadıköy seferini yapmış geri dönüyorlardı. Dünya etrafa çılgınca kahkahalar, martılara simit atıyordu. Güvertedeki yorgun yüzlü yolcular, martılara simit atmanın masum bir çocuğu nasıl bu hale getirebildiğine şaşarak bakıyorlardı. Jülide’nin ise Oğuz Atay’la ilgilendiği yoktu.

“Bunlar muhafazakâr insanlar,” dedi, sabah programı sunucusu edasıyla. “Hemen açılmalarını bekleyemezsin. Bu yüzden sabırlı olmalısın. Onun güvenini kazan.”

“Nasıl yapacağımı bunu?”

“Çok basit yavru kuş. Güven dediğin karşılıklıdır. Sen ona sırlarını açarsan o da sana açar.”

“Daha neler! Kocamın sevgilisine niye sırrımı açacakmışım? Hem ne sırrım var ki benim?”

“Orasını ben bilmem. Zaten bilsem sır olmazlardı.”

Jülide’nin insanı sinir eden tarafı bakkala bile giderken

takıp takıştırması değildi. Hep haklı çıkmasıydı onun gıcıklığı. Kişisel gelişim kitapları dışında bir şey okumayanların mantığıyla düşünüyor, bu sayede hedefi on ikiden vuruyordu. Arda ise yıllardır iki dilde okunmuş onca şeyin karıştırdığı aklıyla onu kıskanıyor, bu başarısını çekilmez buluyordu.

“Benim sırrım falan yok,” dedi.

“Her kadının vardır. Hele yokmuş gibi görünenlerin daha çok vardır. Sen de onlardan birisin.”

Neyse ki Dünya hoplaya-zıplaya geldi de Arda bu iltifatlara daha fazla mazhar olmaktan kurtuldu. “Babamı özledim Arda. Telefon edemez miyiz?”

“Ettim. Meşgulmüş şimdi. Sonra arayın dedi.”

“Sonra ne zaman?”

“Sonra işte tatlım. Siz burada kalın, ben hemen geliyorum.”

Vapurun sakin bir zamanıydı. İçeride 5-10 kişi gazete okuyor, televizyona ya da denize bakıyordu. Uçtaki çay ocağından, Arda’ya öğrencilik yıllarını hatırlatan, rutubetle adaçayı karışımı bir koku yayılıyordu. Kız Kulesi’nin yanından geçiyorlardı ve gün ışığı afacan hareler çiziyordu dalgalara.

Ertuğrul resmen sırra kadem basmıştı, hâlâ kapalıydı telefonu. Arda’nın artık Dünya’nın babaannesini araması gerekiyordu. Çay ocağının yanına vardığında buldu numarayı, bastı düğmeye. Birkaç kez çaldıktan sonra, insanı ciddiyete davet eden o ses duyuldu: “Ben Yıldız Kıraç, buyurun?”

“Merhaba Yıldız Teyze. Ben Arda.”

“Arda mı?”

“Hani Ertuğrul’un arkadaşı.”

“Ah yavrum, nasılsın?” dedi kadın, beklenmedik bir coşkuyla. “Daha geçen gün seni düşündüm!”

“Beni mi düşündünüz?”

“Tabii ya, bizim Arda’mız nerede dedim. Hiç arayıp sorduğun yok!”

Arda doğru kişiyi aradığına emin olmak için baktı telefonun ekranına. Evet, kırk yıllık aristokrat Yıldız Kıraç’tı karşısındaki, üstelik görülmemiş bir şefkatle konuşuyordu. “Nasılsın kızım, iyi misin? Çok üzüldüm olanlara. Toparlayabildin mi kendini?”

Demek nedeni buydu. Arda’nın başına gelenler kadının küçük kalbine dokunmuştu. Arda yine de karşı koyamadı bu ilgiye, yelkenleri suya indirdi. “Ne desem yalan olur, yaşıyorum işte.”

“Senin için ne yapabilirim?”

“Şey, ben Dünya için aramıştım.”

“Dünya için mi? Neden?”

“Bir şey olmadı. Benim yanımda işte.”

“Senin yanında mı? Nasıl yani?”

“Ertuğrul onu İstanbul’a getirmemi istedi ya. Siz gelip alacakmışsınız, öyle söyledi.”

“Benim böyle bir plandan haberim yok!” dedi kadın, nihayet eski Yıldız Teyze’yi hatırlatan bir sesle. “Neler dönüyor orada?”

“Bilmiyorum, ben de şaşkınım şu anda. Ertuğrul demişti ki...”

“Ben Stockholm’deyim, çeviri kongresinde. Ancak haftaya döneceğim. Bekle, şimdi Ertuğrul’la konuşup seni arayacağım.”

Arda kapattı telefonu. Tahmin ettiği gibi, birkaç dakikaya kalmadan aradı Yıldız Teyze. Tahmin ettiğinden de sinirliydi. “Ertuğrul’un cebi kapalı. Bu ne demek şimdi?”

“Bilmiyorum. Ben de ulaşamıyorum.”

“Dünya iyi mi? Orada mı?”

“Evet, konuşmak ister misiniz?”

“Gerek yok. Olabildiğince çabuk dönmeye çalışacağım. Ertuğrul’la konuşursan beni aramasını söyle. Ayrıca bu durumdan hiç hoşlanmadım, haberin olsun!”

“Tamam Yıldız Teyze,” dedi Arda, afallamış bir halde.

Yine de güverteye döndüğünde, şaşkınlığı yerini sevince bırakmıştı. Dünya’yı ondan birkaç gün daha ayırmayacaklardı ya, gerisi önemli değildi. Kaptı simidi, şarkı söyleyerek martılara atmaya başladı. Şarkıya Dünya da katıldı, Jülide’yi yerin dibine sokan bir konserle sürüyü doyurdular. Arda’yı Dünya’nın annesi sanan yolcular, çocuğun kime çektiğini anlamışlardı.

Ali akşam yemeğinde “Dünya Hanım bir süre daha misafirimiz, öyle mi?” dedi.

Sesinde şikâyet olsaydı, Arda yapacağını biliyordu. Belki itiraz eder diye önceden cevaplar hazırlamıştı. Surat asması ihtimaline karşı uçlarını itinayla sivrilttiği sözler vardı. Ama hiçbirini yapmadı Ali; olgunlukla gülümsedi, Dünya’nın saçını okşadı.

Karşılığında Dünya’dan şu soru geldi: “Bana namaz öğretir misin?”

Ali’yle Arda birbirlerine, tabaklara taze fasulye koyan Huriye Hanım ikisine, Dünya ise masadaki herkese baktı; çocuk çam devirdiğini anlayıp kızarmıştı. Sonra Ali göz kırptı Arda’ya, yavaşça uzanıp Dünya’nın boynundaki küçük, gümüş haçı işaretparmağıyla kaldırdı. “Bunu annen mi verdi?”

“Evet.”

“O zaman senin Meryem Ana’ya dua etmen en iyisi.”

Gece, Ali’yi balkonda oturur buldu Arda. Bitki çayı gibi bir şey içerek Asya kıtasına bakıyordu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Mekke’ye kadar görüyordu sanki. Arda’yı fark edince gülümsedi, hasır masanın üstündeki semaveri gösterdi. “Çay içer misin?”

“Nasıl gidiyor din ve ahlak işleri?”

Bunu sorarken Arda’nın sesi tuhaf çıkmıştı. “Kimdi o yanındaki karı?” diye sorsa herhalde yine böyle çıkardı.

“Söylemeye fırsat olmadı, kusura bakma.”

“Kusura bakacak bir şey yok,” dedi Arda, Medine’ye doğru bakıp. “Ama şaşırmadığımı söyleyemem.”

“Evet, benden beklemezdin herhalde.”

“Beklemezdim Ali. Hem de hiç.”

“Kolay olmadı Arda. Bakma şimdi sakin gözükmeme. Sonunda kendimce bir orta yol buldum ama yaşadığım acısız bir süreç değil.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Her şeyi bırakmak, yeni bir her şey edinmek. Bunun ateşiyle yanmak, yıkılmak, Kuran okuya okuya yeniden oluşmak... Geceleri cehennem korkusuyla titreyerek ve tövbelerle geçirmek. Gündüzleri bir mezarın başında merhamet beklemek. Bu yolda ağlamak, inlemek, yok olmak, hatta sonradan abartılı bulacağın şeyler yapmak. Takdir edersin ki kolay değil.”

Konuşurken balkonun tavanına bakıyordu, binanın ağırlığını ölçmek ister gibi. Bahsettiği safhaları tekrar yaşıyor, çileyi baştan kat ediyordu sanki. Ne cevap vereceğini bilemedi Arda, dönüp girdi içeri. Açtı televizyonu, geçen kış annesiyle seyrettiği filmlerden birine rastladı. Ediz Hun üstü açık arabayla bir yere yetişmeye çalışıyordu. Böyle olması iyiydi, filmlerde gerçeklerin ulaşamayacağı kadar yüzeydeydi her şey.

Ediz Hun kırk yıl önceki Galata Köprüsü’nü geçemeden, Ali girdi televizyonla arasına. “Baksana, bir şeye mi kızgınsın sen?”

“Yok canım, nereden çıkardın?”

“Yanlış anlamanı istemem. Saklamaya çalışıyor falan değildim, söylemeye fırsat olmadı sadece. Hem merak etme, senden de dindar olmanı bekleyecek değilim.”

Arda içini çekti. “Eksik olma Ali, çok incesin.”

12

Çocuk Eline Benzeyen Eller

Gönül’le iki gün sonra tekrar görüştüler. Arda bu arada döndüğünü duyan kadın arkadaşlarının akınına uğramış, hepsine Dünya’nın kim olduğunu açıklamak zorunda kalmıştı.

Oysa Dünya’nın kim olduğu açıklanamazdı. Arda’yı dünyaya getiren melek, dünyaya getirdiği çocuk, her şeyin yoluna gireceğine dair bir umuttu. Arkadaşlarıysa sadece onun eski erkek arkadaşının kızı olduğunu öğreniyor, kim bilir neler düşünüyorlardı.

“Kocan namaza başlamış, öyle mi?” diyordu içlerinden biri.

“Tarikata girdikten sonra işleri açılmış diyorlar. Acaba biz de mi girsek?” diyordu bir başkası.

“Senin gibi çağdaş bir kadın için zor değil mi bu durum? Ya şimdi başını örtmeni isterse?” diye soran da vardı.

Hepsini cevaplıyor ama kendisi bile sözlerinden bir şey anlamıyordu; böyle tartışmalara hazır değildi. Hatta bazen kendini Ali’yi savunurken buluyordu. Onu menfaat uğruna dindar kesilmiş biri sanmalarını istemiyordu. Ama hak versinler de istemiyordu. O zaman Gönül’e karşı yenilgiyi baştan kabul etmiş olurdu. Kabul günlerini bitirmeye karar verdi. Gidip kendilerine başka eğlence bulsunlardı.

Bir eylül sabahı, Huriye ve Dünya’yla geçtiler tarihi yarımadaya. Beraber turistik yerleri gezdikten sonra Arda arkadaşıyla görüşecek, onlar da Sultanahmet’te oyalanacaktı. İkisini çay bahçesinde bırakıp Gönül’le buluşmak üzere tuttu Aya İrini’nin yolunu.

Gönül, kilisenin bahçesine turistler için konmuş masalardan birine oturmuş, önündeki dosyaya bakıyordu. O kadar tazeydi ki, Arda’nın öfkesine yine engel olamadığı bir beğeni karıştı. Ama kızın zayıf noktalarını keşfetmeye kararlıydı. Truva atı olarak, yazdığını söylediği çocuk kitabını kullanmaya karar vermişti. Ne de olsa yayıncıydı Arda. Mahsuru yoksa dosyasına bir bakabilir miydi?

“Öyle ahım-şahım bir şey değil,” dedi. “Şimdi okumayın olur mu? Yoksa çok utanırım.”

Elleri titriyordu dosyayı verirken. Küçük, kısa parmaklı, çocuk eline benzeyen eller. Geceleri Allah’a açılan, gündüzleri Ali’nin ellerini tutan eller. Ona Oğuz Atay’dan cümleler yazan eller. Yaban ve de yalan eller. Arda’ya ne düşüneceğini şaşırtan elleri düşmanının.

Dosya dediği, 15-20 sayfalık bir şeydi. Arda onu aldı, koydu çantasına. Bu sefer vakit kaybetmemeye kararlıydı. “Akşam evde bakarım,” dedi. “Ama bu günlerde daha çok romantik şeyler okuyorum nedense.”

“Duygusal birine benziyorsunuz zaten.”

“Sahi mi?”

“Evet. Bunu dükkâna ilk girdiğiniz zaman anladım. Artık duygularını göstermekten korkmayanlara da az rastlanıyor.”

“Öyle mi? Nasıldım?”

“Bir duygusal gerilimin ortasındaymışsınız gibi. Bu gerilim yüzünden kaygı duyuyor gibi. Ondan kaçabileceğiniz bir sığınak arıyordunuz sanki.”

“İlk görüşte mi anladınız?”

“Evet,” dedi Gönül, utangaçça gülerek. “Bu konularda antenlerim hassastır.”

Haklı olabilirdi ama Arda ipleri bırakmak istemiyordu. Konuşmayı yönlendirmek için yaptı hamlesini. “Haklısınız. Üstelik insan böyle şeyleri herkesle konuşamıyor.”

“Bilmem mi. Hele tanıdıklarınızla hiç konuşamazsınız.”

“Unutamadığım bir adam...” dedi Arda, bütün cesaretiyle. “Aslında çoktan kapanmış bir konu.”

“Son zamanlarda bir şey mi oldu?”

“Olmayacak bir yerde karşılaştık. Olmayacak zamanda ve şartlarda. Anladım ki hislerimde değişiklik olmamış.”

“Ama buna izin vermek istemiyorsunuz.”

“Aynen öyle. Olmayacak dualara amin diyecek yaşta değilim.”

“Sizi çok iyi anlıyorum.”

“Ah, anlayamazsınız.”

“Neden?”

“Gençsiniz çünkü.”

“Siz de yaşlı değilsiniz. Hem insan her yaşta olmayacak bir duaya amin diyebiliyor. Duaların ve aminlerin yaşla ilgisi yok.”

Sırdaşlıkları Arda’nın tahmininden hızlı gelişiyordu. Kendisine bu aklı veren Jülide’ye minnet duyarak kazıya devam etti. “En azından sizin bunu yapacak zamanınız var. İnsan gençken en olmayacak şeylerin bile peşinden koşabilir. Koşmalıdır da. Bu yüzden acı bile çekseniz en nihayet duygusal eğitimdir. Faydasını bir şekilde görürsünüz.”

“Öyle mi dersiniz?”

“Kesinlikle. Nedir sizi kaygılandıran?”

“Görüştüğüm biri var.”

Arda’nın kalbi hızla atmaya başlamıştı. “Ciddi bir şey mi?”

Gönül başörtüsünün ucunu küçük bir jestle düzeltti. “Benim için aksi söz konusu olamaz.”

“O zaman sorun ne?”

“Benden yaşça epey büyük.”

“Boş ver, yaş farkı olan milyonlarca çift var.”

Arda senlibenli olmuştu ama Gönül üzerinde durmadı. “Yakın geçmişte büyük bir acı yaşamış. Çok büyük bir acı. Bunun nasıl bir yıkım olduğunu tahmin bile edemezsiniz.”

“Evet,” dedi Arda. “Edemem herhalde.”

“Ondan sonra da karısından ayrılmış. Kendini içkiye vermiş. Gerçek bir mahvoluş hikâyesi. Tam uçurumun kıyısındayken yeniden ayağa kalkmış. Allah’a sığınmış. Kendini yıkıp yeniden kurmuş. Cesaretine hayranım ama benden ne istediğini anlamıyorum bazen.”

“Erkekler karmaşık değildir. Genellikle aynı şeyleri isterler.”

“Ama en azından Müslüman bir kadından geçici zevkler bekleyemezsiniz, değil mi? Haramla helal arasında net bir çizgi vardır.”

“Ah, evet,” dedi Arda, rahatlamış bir şekilde.

“Âşık olduğunu söylüyor. İyi niyetli olduğuna da eminim. Beni düşündüren şey başka.”

“Karısı mı?”

“Hayır. Kadın onu terk edip gitmiş zaten. Bir kadın nasıl bu kadar bencil olabilir, aklım almıyor.”

“Bencil mi?”

“Ben olsam hayatta yaşanabilecek en ağır şeyi yaşamış bir adamı bırakıp gitmezdim. Hele ona hiç yapamazdım. Hayat arkadaşlığı dedikleri bu değil. Olmamalı. Kadın adeta kaçıp gitmiş. Acı çeken sadece oymuş gibi.”

“Karısından böyle mi bahsediyor?”

“Hayır. O eski karısından hiç bahsetmez. Ben de sormam. Bunlar şahsi düşüncelerim. Terliyorsunuz, sıcak mı oldu?”

Eve dönerken arabada ağzını bıçak açmadı Arda’nın. Dünya ve Huriye onun sessizliğine anlam veremediler.

“İyi misin Arda?” dedi Dünya.

“İyiyim tatlım. Biraz yoruldum sadece.”

Yağmur başladı, Arda silecekleri çalıştırdı. Eric Clapton denen zalim “Tears in Heaven”ı söylemeye başlayınca kapatıverdi radyoyu.

13

Güneşi Kıskandıran Kız

Ali “iş toplantısı” sebebiyle geç geleceğini söyledi, Arda da çivi çiviyi söksün diye Gönül’ün dosyasını okumaya karar verdi. Çantadan çıkarıp kapaktaki “Güneşi Kıskandıran Kız” başlığını görünce vazgeçti sonra. Güneş olmasa da içi kıskançlıkla beslenen bir magma tabakasıydı.

“Ne okuyorsun?” dedi Dünya.

“Hiç. Öylesine bir şey.”

Gelip kucağına kedi gibi kıvrıldı. “Babama neden ulaşamıyoruz?”

Arda son günlerde kendini Ertuğrul’un sekreteri gibi hissediyordu. Ona ulaşamayanları idare etmekten yorgun düşmüştü. Dünya’nın Kanada’daki büyükannesi ve Yıldız Teyze her gün arayıp haber var mı diye soruyorlardı. Olmadığını öğrenince de açıklama bekliyorlardı; adamı buharlaştıran Arda’ymış gibi. Üstelik durumu Dünya’ya sezdirmemek gerekiyordu.

“Çok işi var tatlım. Bu yüzden telefonunu açamıyor. Ama bugün konuştum, her şey yolundaymış.”

“Sahi mi?” dedi, gözleri parlayarak. “Niye daha önce söylemedin?”

“Sormadın ki.”

“Doğru... Ama bir dahaki sefere ben sormadan söyle, olur mu?”

Çocukların yalanlarımıza inanmasında iç burkucu bir şey vardı. Kafasız olduklarından değil, çaresizlikten inanıyorlardı çünkü. İnanmayıp da ne yapacaklarını bilmediklerinden. Zavallılar, esir gibiydiler; büyüklerin seçtiği dört duvarın arasında yaşıyor, istediğimiz şeyleri yapıyor, yemeği beğenmezlerse azar işitiyorlardı.

“Güneşi kıskandıran kız ne demek?”

Küçük parmağı, sehpadaki dosyayı gösteriyordu. Şaşırarak sordu Arda. “Okumayı biliyor musun sen?”

“Ben sekiz yaşındayım.”

Arda kızın yaşını biliyordu ama okuyabildiğini o âna kadar fark etmemişti. Bıraktı uzanıp Gönül’ün dosyasını eline alsın. Sayfaları onun yerine de karıştırsın.

“Çocuk kitabı gibi.”

“Evet tatlım, çocuk kitabı.”

“Okurum o zaman.”

Cevap beklemeden ilk sayfayı açmıştı bile. Bu arada kucağına iyice yayılmış olduğundan, Arda da okumaya başladı.

Hikâye, nereye gitse yağmur yağan sarışın bir kız hakkındaydı. O gelince en güneşli şehri bile seller götürüyordu. Kız buna çok üzülüyordu çünkü güneşi özleyen insanlar onu istemiyorlardı. Nihayet, güneşin saçını kıskandığı için kaçtığını keşfediyordu. Sarı saçı o kadar güzeldi ki, güneşin sarışınlığı gölgede kalıyordu. Bunun üzerine, saçını kesmeye karar veriyordu kız. Ama tam makası değdireceği sırada güneş pişman oluyor, birden ortaya çıkıp kızdan özür diliyordu.

Bütün bunlar yol hikâyesi gibi anlatılmıştı. Kız diyar diyar geziyor ve güneşli bir yer arıyordu. Yolda ona birileri katılıyor, gittiği yerlerde birilerine rastlıyordu. Sonuçta çocukların ilgisini çekecek kadar renkleniyordu kitap.

“Sevdin mi Dünya?”

“Bence güzel.”

Arda’nın ilgisini çekense öykünün saç hakkında olmasıydı. Üstelik mutlu son sarışın kızın kapanmasıyla gelmiyordu. Oysa kurgu buna gayet uygundu. Kız başını örter, saçın artık görünmediğine sevinen güneş ortaya çıkar, her şey yoluna girerdi. Üstelik mesaj başı kapalı annelerin hoşuna gider, alırlardı kitabı kızlarına.

Gönül’ün fırsatı kasten mi, yoksa acemilikten mi kaçırdığını anlamamıştı. Metnin bunu ıskalamayacak kadar ne yaptığını bilen bir dili vardı. Yazarı dostu olsaydı yayımlanması için uğraşırdı Arda.

Ama son buluşmada ondan duydukları içini dağlıyordu. Küçük ukala bencilliği ne sanıyordu? İnsanın acısını başkalarına ödetmemek için alıp başını gitmesi ne zamandan beri bencillik sayılıyordu? Tanımadığı insanlar hakkında bol keseden ahkâm kesen bir yeniyetmeyle karşı karşıyaydı. Başörtüsünün altında evrenin bütün sırlarını taşıdığından emindi Gönül, bütün akranları gibi.

Düşündükçe kendini doldurdu, doldukça daha çok düşündü Arda. Sonunda o kadar kızdı ki, Dünya uyuduktan sonra mutfaktaki lavaboda yaktı hikâyeyi. Sarışın kızla onu kıskanan güneş, Arda'nın kıskançlığının alevleriyle yanıp kül oldular.

"Bence doğru yoldasın," dedi Jülide telefonda. "Kontrolü kaybetmediğin sürece öfkenin zararı yok. Hatta yararı bile olabilir."

"Nasıl?"

"Öfke o kızla empati kurmanı önler. Olaylara onun açısından bakmaya falan kalkmazsın."

"Niye böyle bir şey yapayım ki?"

"Arda, senden her şey beklenir. Ama burada önemli olan, odağını kaybetmeyip sabırla ağını örmen. Şimdi avantaj sende."

"Ne demek avantaj bende? Şu an bile kocam muhtemelen onun yanında ."

"Ama sen onu tanımaya başladın. Onunsa senin ne olduğundan haberi yok. Bizim köyde buna avantaj derler."

Jülide'yle konuşmak Arda'nın üzerinde yatıştırıcı etkisi yapıyordu, onun niyeti bu olmasa bile. Ali'nin tövbe ettiği şaraptan bir kadeh doldurdu kendine, gidip cam kenarındaki kanepeye oturdu. Odessa'ya doğru giden bir kuru yük gemisinin titrek ışıklarına bakarken, aklına Gönül'ün söylediği bir şey geldi.

"İyi niyetli olduğuna eminim ama beni düşündüren başka..." demişti, Ali'den bahsederken. Bencillik kısmından hemen önce.

Birden ışık yandı zihninde, asıl önemli sözün bu olduğunu kavradı. Gönül'ün kaygısını keşfederse zayıf noktasını da bulabilirdi. Bunu daha

önce düşünmemiş olması aptallıktı.

Tabii, “Uyan ufaklık, senin sevgilin hâlâ evli” demek de vardı. Dükkânına “bir dost” imzalı mektuplar yollanabilirdi. Kriz yaşamalarını sağlamak çocuk oyuncağıydı. Ama Arda bunların eninde sonunda ikisini daha da yakınlaştırmaktan başka işe yaramayacağını bilecek kadar yaşamıştı dünyada.

O sırada Dünya küçük nefeslerle, melekler gibi uyuyordu. Eli yastığın altındaydı, battaniyesi beline kadar

açılmıştı. Başucunda, uyumadan önce bakmayı sevdiği fotoğraflar vardı.

O ve Ali'yle aile olmayı ne çok istediğini hissetti Arda. Onca acıdan sonra bunu hak ettiğini, gerekirse yolu baltasıyla açacağını düşündü. Annelik duygusunun sihirli küresinde mümkün görünüyordu her şey.

Fotoğraf destesinin en üstünde, Ertuğrul ve Fırat'la Büyükada'da çekilmiş gençlik resimleri duruyordu. Fayton-da gülerken her şeyi bildiklerini sanıyorlardı, tıpkı Gönül'ün şimdi sandığı gibi.

14

Ertuğrul O Filmi Görmemişti

Arda on yedi yaşındayken Büyükada yine aynıydı, gözleriydi farklı olan. Faytona ya da ağaca bakarken gördükleri, onlara hafızanın kirli filtresinden geçmeden ulaşıyordu.

Retinalarında yılların tortusu birikmemişti. Her şey taze görünüyordu. Hatta hafıza bile tazeydi. Barbar bir tazelik içinde her şeyi bilerek, her şeyle alay ederek yaşayıp gidiyorlardı.

Büyükada'ya gelmişlerdi çünkü Fırat'ın toparlanması gerekiyordu. Hamile bıraktığını sandığı bir kız tarafından aldatıldığını öğrendiği için acı çekiyordu. Şu dünyada kaderi çözdükçe dolaşan işlerin ortasına düşmek olan insanlar varsa, Fırat onlardan biriydi.

Ertuğrul'la Arda o yaz, Fırat'a yardım etmeye çalışırken tanıştılar. Ertuğrul onun en yakın arkadaşı, Arda da kardeşiydi. Ayrı galaksilerin insanıydılar, bu yüzden merak ettiler birbirlerini.

Arda'nın Ertuğrul'u merak etmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Seçkin bir ailenin yakışıklı oğluydu. Kızlar ağzının içine düşer, uğruna bir düello etmedikleri kalırdı. Onun kendisini niye merak ettiğini anlamaksa Arda'nın yıllarını aldı. Sıradan bir kızdı, on yedi yaşına kadar İstanbul'u görmemişti. Ertuğrul'a abayı yaktığını hissettiğinde, karşılık

göreceğini düşünmüyordu bile. Sevdası tamamen beklentisizdi; onu kendi kendine yaşayacağını sanıyordu.

Adada, Ertuğrul'un ressam dayısının atölyesinde kalıyorlardı. Burası bir konağın arkasındaki iki odalı müştemilattı.

Bir kısmı açık mutfak olan büyük odada duvara dayalı resimler, yontular vardı. Ortada yatak durur, kapının yanındaki tahta masa akşamları bahçeye taşınırdı. Yatağın karşısındaki duvarı kaplayan antika büfe türlü şeyle doluydu. Eski okul karneleri, yarısı kullanılmış boyaları saklayan puro kutuları, porselen fincanlar, ressamlara dair biyografiler. Perdeyle geçilen küçük oda, Aziz Dayı'nın yatak odasıydı. Tek kişilik yatak ve içler acısı naylon dolabıyla, Arda'nın hayatında gördüğü en kasvetli yerdi. Ertuğrul burada yatıyordu.

Ev sahibi Aziz Dayı, Ertuğrul'un babası kadar başarılı olamamış, münzevi bir ressamdı. Aile yardımını reddettiği için piyasada parlayamıyordu. Yazları buraya kapanıyor, satamayacağı resimler yaparak rakı içiyordu.

"Dayım çok klas adamdır," diyordu Ertuğrul. "Kadın bedenine şahane bir takıntısı vardır."

Aziz Dayı müştemilatı bir haftalığına yeğenine bırakmıştı. Tuvallerindeki çıplak kadın bedenlerine yayılan renkler, onun hayata duyduğu çocuksu öfkeyi yansıtıyordu. Arda bu resimlerden zevk alır ama söyleyemezdi. Aziz Dayı ilkbaharda kalp krizinden öleceğinden, kendisine de söyleyemeyecekti.

Bu atölye tarihe Arda'nın aşkı tattığı yer olarak geçti, hiç unutulmadı.

O sırada Fırat aşk acısının tadını çıkarıyordu. Belki de estetik buluyordu ruh halini, siyah-beyaz bir film gibi. Arda ise Ertuğrul'un renkli dünyasını keşfe çalışıyordu. Onun dışadönüklüğünden, kaba-saba şakalarından etkilenmekle meşguldü.

İki erkeğin arasındaki gerilimi anladığını sanıyordu. Fırat ne kadar tutuksa Ertuğrul o kadar girişkendi. Fırat'ın hayran olduğu sanatçılar, Ertuğrul'un dizlerinin dibinde büyüdüğü aile dostlarıydı. Fırat kendini Ertuğrul'un

altında gördüğü, Ertuğrul da bunu umursamadığı için ilişkileri gerçek arkadaşlığa dönüşememişti.

“Senin ağabeyin kaçık,” dedi, sabah beraber kahvaltılık almaya giderken.

“Biliyorum.”

“Sen niye onun gibi değilsin?”

“Değil miyim?”

“Ne bileyim, normal bir insansın işte. Saçma sapan yorumlarla her şeyi çorbaya çevirmiyorsun.”

“Belki de yapamadığımdandır.”

“Bırak Allah’ını seversen Arda, bazen çekilmiyor. Esra denen yılandan kurtulduğuna sevinecek yerde bunalıma girdi. Sadece kendi girse neyse, bizi de bunaltıyor.”

“Bak bunda haklısın.”

“İtiraf et, sen de sıkılıyorsun, değil mi?”

“Kabullendim artık. Fırat, ağabeyim sonuçta. Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Ama kötü biri değildir.”

“Kaçsak mı acaba?”

“Nereye?”

“Atlayalım vapura, Bostancı’ya geçelim. Sonra ver elini Datça. Orada Ayşegül Abla’nın oteli var. Bütün gün yüzer akşamları da kafa çekeriz. Fırat da burada doya doya girsin bunalıma!”

Garip bir tebessümü vardı Ertuğrul’un. Kızların dengesini bozmak istediğinde yüzünde beliriyordu. Biraz serkeş, epey cüretkâr, gücünün fazlasıyla farkında bir şeydi ama güzeldi. Şimdi o tebessüm Arda’ya deli saçması bir teklifte bulunuyordu. Asılıyor mu yoksa arkadaşça sohbet mi ediyor, anlayamadı.

Ertuğrul yaklaştı, bu sefer tebessümsüz baktı. “Sen benim bildiğim kızlardan değilsin.”

“Sen de benim bildiğim erkeklerden.”

“Çok mu erkek tanıdın?”

“Yeterince,” dedi Arda, kendini bile şaşırtan bir yalanla. “Beni o kadar hafife alma.”

Ertuğrul patlattı kahkahayı. “Hadi canım, hiç belli olmuyor!”

Sonra döndü sırtını, bakkala doğru yürüdü. Arda birden sinirlendiğini hissetti, koşup yakaladı kolundan. Ertuğrul onun kolunu tutan eline baktı. “Hayırdır?”

“Nedir belli olmayan?”

“Boş ver. Unut gitsin.”

“Neyi unutacağım?”

“Anladık, çetin cevizsin.”

Bu sefer Arda döndü sırtını, yürümeye başladı. Bir filmde bunu yapan kıza sevgilisi yetişiyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Ama Ertuğrul o filmi görmemişti, yetişen falan olmadı.

Müştemilata vardığında, Fırat ortada yoktu. Sabah içeri almayı unuttukları masada bir kedi uyukluyordu. Hemen yanında, üstüne küllük konmuş bir not. *“Dertlerimle sizi sıktığımı anladım ve İstanbul’a dönüyorum arkadaşlar. Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim. Arda için para bıraktım, boya kutusunun içinde. Geldiğiniz zaman görüşürüz.”*

Arkasında bir gölge hissetti. Ertuğrul, elinde poşetlerle ağacın yanında duruyordu. “Lütfen hemen gitme Arda. Yarın beraber dönelim.”

15

Önemli Olan Sevginin Şekli

“Ben de sizi aradım,” dedi Gönül. “Ama verdiğiniz numara başkasına ait çıktı. Bir yanlışlık olmasın?”

Emirgân’da bir kahvedeydiler. Arda’ya jest olsun diye, Gönül bu sefer “deplasmanda” buluşmayı teklif etmişti. Arda kabul etmezse, iyi niyetinden kuşkulanabilirdi. Ama “deplasman” tam neresi oluyordu? Bunu sormak da kaba kaçacağından, cevap vermek için biraz süre istemişti Arda. Kızının ödevlerini kontrol edip arayacaktı.

Gönül herhalde şehrin muhafazakâr insanların yaşamadığı kısmını kastediyordu. Şu durumda tarihi yarımadanın surları dışındaki her yer “deplasman” olabilirdi. Ama Üsküdar da yerine göre muhafazakâr değil miydi? Zeytinburnu’nda kapalı kızlar yaşamıyor muydu? İşin içinden çıkamayınca, kendisinin Gönül’ün gözünde nasıl biri olabileceğini düşündü. Söz konusu kadının aslında Arda’dan farkı yoktu. Sahte Huriye de siyah kıvırcık saçlı, geniş alınlı, yayınevinde çalışan biriydi.

Demografik bir kâbusa sürüklenmişti. Basit bir şakanın bu kadar dallanıp budaklanması şaşılacak şeydi. Sonuçta Levent-Beşiktaş-Taksim üçgeninde karar kıldı. Bu sefer de, Gönül’le birilerine görülme ihtimali aklına geldi. Kocasının sevgilisiyle uluorta buluşmak istemiyordu. Üçgeni biraz kaydırınca, Emirgân makul gözüktü. Hem Gönül’e “deplasman” sayılırdı hem de kısmen tarafsız bir yerdi.

“Şahane!” dedi Gönül. “Bir saat sonra orada olurum.”

Kahvede buluştuklarında, Arda verdiği uyduruk numaraya bakıp elini alnına vurdu. “Çok özür dilerim, bu benim eski telefonum!”

“Şimdi bir benzinci tarafından kullanılıyor.”

“Yenisini ezberleyemedim. Bazen oluyor işte. Pardon.”

“Aslında iyi olmuş. Yoksa ikide bir arayıp öyküyü nasıl bulduğunuzu sorar bunaltırdım sizi.”

“A, evet. Dosyanı okudum. Hatta kızım da okudu.”

“Sahi mi? Nasıl buldu?”

“Ciddi ciddi beğendiğini söyledi. Bilirsin, çocuklar böyle konularda kibarlık yapmaz.”

“Ne kadar sevindim bilemezsiniz!” dedi Gönül ve ağlamaya başladı.

Arda şaşırıp kalmıştı. Bunca yıllık editörlük hayatında, öyküsü bir çocuk tarafından beğenildi diye ağlayan kimseyi görmemişti.

“Kusura bakmayın, birden şey oldum...”

Gönül özür dilemeye, bir yandan da gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu. İkisinde de başarılı olamıyordu. Ancak birkaç dakika ve bir tomar mendilden sonra gelebildi kendine. “Yazdıklarımı daha önce kimse okumamıştı. Hele bir çocuk tarafından beğenilmesi...”

Arda fırsat bu fırsat deyip sokuldu. “Sevgiline de okutmadın mı?”

“Yok... Dedim ya, acısı hâlâ taze. Zavallıya çocuk kitabı okutmak işkence olur.”

Bunu duyan Arda’nın gözpınarları da hareketlendi. Gönül’ün mendillerle savaşını izlerken anladı daha fazla dayanamayacağını, can havliyle kalktı. Koşarak gitti alt kattaki tuvalete, kabine girip ağladı. Kısa bir krizdi ama o kadar yoğundu ki, bittiğinde yorgun düşmüştü. Klozete oturmuş sakinleşmeye çalışırken Gönül’ün sesini duydu: “Huriye Hanım, iyi misiniz? Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Hayır, teşekkürler. Geliyorum şimdi.”

Arda’nın kafası allak bullak olmuştu. Karşılıklı burunlarını çekerek, hiç konuşmadan birkaç dakika oturdular.

“Özür dilerim,” dedi Gönül. “Sizin de asabınızı bozdum.”

“Önemli değil. Ağlayan birini görünce dayanamam ben. Ama gerçekçi olmak gerekirse, dosyan yayımlanabilecek durumda değil.”

“Öyle mi?” dedi, gözlerini iri iri açarak. “Ama kızınızın beğendiğini söylediniz?”

“Evet ama çocuk kitabı bile satsak müşterimiz sonuçta çocuklar değil. Annelere hitap etmesi lazım.”

“Anlıyorum...” dedi Gönül, Arda’yı mest eden bir hayal kırıklığıyla.

“Aslında kitapta değerlendirememiş olduğun bir fırsat var. Sarışın kız saçını kesmek yerine başını kapasa... Böylece hem yine güneşi kıskandırmamış olur hem de muhafazakâr kesimin hoşuna gider. Biz olmasak bile o kesimden bir yayınevinden yayımlatabilirsin.”

“Sizce ben muhafazakâr mıyım?”

Arda onun pembe başörtüsüne baktı. “Değil misin?”

“Lütfen eleştiri olarak almayın,” dedi Gönül, manidar bir tebessümle. “Ama ben muhafazakâr değilim Huriye Abla. Ben Müslümanım. Nasıl desem, koca bir İslam kültürünü muhafazakârlık gibi dar bir kavrama tıkıştırmak doğru değil. Haliyle, muhafazakâr olmak ya da muhafazakârlara hitap etmek zorunda hissetmiyorum kendimi. Bu tabii ki hikâyemi olduğundan güzel yapmaz ama en azından niyetim böyle.”

“Anlıyorum,” dedi Arda. Hiç böyle düşünmemişti sahiden. “Peki ben Müslüman mıyım?”

“Bunu söylemek bana düşmez. Allah’la aranızda bir şey. Ama zaman ayırıp okudunuz ya, size minnettarım.”

“Sarışın kızın kapanmasına gerek yok yani.”

“Kapanmak istiyorsa kapanır. Ama bunu güneş kıskanmasın diye yapmaz. Allah istediği için yapar.”

Muhabbet ilginçti ama Arda bu sefer odak noktasını kaybetmek istemiyordu. “Son buluşmamızda erkek arkadaşının iyi niyetinden emin olduğunu ama bir şeyin seni kaygılandırdığını söylemiştin.”

“Evet ama şimdi nereden geldi aklınıza?”

“Çünkü aynı kaygıyı hâlâ taşıdığını hissediyorum. Benim de bu konularda antenlerim hassas.”

“Şey, Ali dine yeni dönmüş biri. Büyük bir acıdan sonra, idrakini yeni baştan inşa ederek. Bazen uzun ve sarsıcı olan bir yolu birkaç ay gibi bir sürede alarak. Bu kadar köklü bir değişimi kısa sürede yapabilmiş olması kolay değil. Bu beni endişelendiriyor bazen.”

“Neden?”

“Bütün iyi niyetine rağmen henüz kafasında yerine oturtamadığı şeyler var. Acaba onun İslam’a sığınmasının bir parçası mıyım, yoksa gerçekten mi âşık, karar veremediğim oluyor. Eğer birincisiyse, bana ihtiyaç duymayacağı bir günün gelmesinden korkarım. O günü yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.”

O konuşurken, kahveye iki kadın girdi. Biri Maçka’dan apartman komşusuydu. Kadın önce Arda’yı görüp selamladı, karşısında oturan Gönül’ü fark edince birden değişiverdi yüzü. Selam verdiğine pişman olmuştu resmen.

“Anlıyorum,” dedi Arda, durumu Gönül’e belli etmeden. “Seni sevmiyor olabilir yani.”

“Hayır, beni seviyor. Önemli olan, bu sevginin şekli.”

“O zaman benden bir abla tavsiyesi, çok kendini kaptırma. İşler korktuğun gibi gelişirse yaralanmanı istemem.”

“Ben onu nasıl sevdiğimi biliyorum, önemli olan da bu.”

“Nasıl seviyormuşsun?”

“Tam bir aptallık halinde seviyorum. Kendi aptallığımdan hoşlanarak seviyorum. Bu o kadar güzel bir duygu ki.”

Bu söz kalbinden vurdu Arda’yı. Aynısı yıllar önce, Ertuğrul’a âşık olduğu zaman aklına gelmişti. Aşk, insanın kendini salak gibi hissetmekten hoşlanabilmesiydi.

16

Kehanetin Bir Parçası

Kocasının sevgilisi olan genç kız, Arda'ya çoktan unuttuğunu sandığı şeyleri hatırlatıyordu. Ertuğrul'la beraber tarih olduğunu sandığı duyguları. Ona karşı yıllarca beslediği duygular, düşmanının yüzüyle çıkmıştı karşısına. Olacak şey değildi.

"Peki o seni nasıl seviyor sence?" dedi, Gönül'e ilk defa farklı bir gözle bakarak.

"Sizce bu önemli mi?"

"Değil mi?"

"Önemli olan insanın içindeki aşkın açığa çıkması. Sadece bunu sağladığı için bile Ali'ye minnettarım. Daha önce böyle şeyler ancak masallarda olur sanırdım."

"Dediklerin çok güzel ama onun sevgisine güvenebilmen lazım yine de."

"Huriye Abla, Ali şu an hiçbir şey için söz verebilecek durumda değil. Ondan bunu beklemek zalimce olur. Çünkü zaten o söz verebilecek manevi benliğini arıyor."

"Nasıl yani?"

"Yani bir insanın bir başkasına söz verebilmesi için önce kendini bulmuş olması gerekir, değil mi? Ali işte bunu arıyor, yani kendini. Eğer bulursa başkalarına söz de verebilir, verdiği sözü de tutabilir. Doğuştan sakin bir tip olduğundan fazla çaktırmıyor ama içinde her an fırtınalar koptuğunu ben anlayabiliyorum. Onu tanısaydınız siz de anlardınız."

"Evet, herhalde," dedi Arda, içini çekip.

"Ama yine de bazen öyle şeyler yapıyor ki, var gücüyle beni sevdiğini anlayabiliyorum."

"Ne mesela?"

“Her buluştuğumuzda çiçek alıyor. Daha önce kimse bana çiçek almamıştı. Sonra elimi tuttuğunda sadece elimi tutmuyor. Tüm varlığıyla yanımda olduğunu hissettiriyor. Böyle anlatınca komik göründüğünün farkındayım ama emin olun sevgisini göstermeyi bilen bir adam. Şu yaşadığı manevi geçiş döneminde bile bunu yapabiliyorsa sevdiği anlamına gelmez mi?”

“Peki ya diğer duygular?”

“Hangi diğer duygular?”

“Sevgisini gösterdiğine göre korkusunu, kaygılarını, tedirginliğini de gösteriyor olması lazım. Senden bir şeyler saklıyor olabileceği hissine kapılmadın mı hiç?”

“Saklamak mı? Benden ne saklıyor olabilir ki Ali?”

“Sen söyledin ya, içinde fırtınalar kopuyor diye. Belki senin bilmediğin başka bir nedeni vardır.”

Gönül kocaman açtı lacivert gözlerini. “Ama ne olabilir?”

“Hâlâ evli olduğu mesela...” cümlesi, Arda’nın dilinin ucuna kadar geldi. Bu öyle bir andı ki, eğer söylemezse bir daha söylemek mümkün olmayabilirdi. Söylediği takdirde de kimse onu suçlayamazdı, tam sırasıydı çünkü. Hatta belki de Gönül’e iyilik etmiş olacaktı, onu kaldıramayacağı durumlara düşmekten kurtaracağı için.

Bu, makul bir çözümdü. İlk şok atlatılınca karşılıklı özürler dilenir, herkes efendice yoluna giderdi. Ama Gönül’ün gözlerine bakınca aklı karıştı Arda’nın. Vaktiyle kendi kalbinin nasıl kırıldığını düşündü. O kalbi çürük bir elma gibi göğsünde yıllarca nasıl taşıdığını, bunun nasıl bir yük olduğunu.

O yüzden, yanlış olduğunu bile bile, gerçeği söyleyebileceği en uygun ânın geçip gitmesine dehşet içinde seyirci kaldı Arda. O andan sonra genç kızla geçireceği her dakikanın bunu biraz daha zorlaştıracağının farkındaydı ama yine de dili varmadı. Bir şey hakikatle arasına girmiş, görünmez bir duvar çekmişti. Bunun Gönül’ün duygularının aynısını bir zamanlar Ertuğrul için yaşamış olmasından kaynaklandığını seziyordu.

O an iki şeyden emin olabildi. Birincisi, Ertuğrul'a karşı hissettiği her neyse, içinde hâlâ yaşıyordu. Kalbinin bir köşesine gizlenmiş, gün ışığına çıkmak için yıllarca bugünü beklemişti. İkincisi, böyle duygular başımızın kapalı mı, yoksa açık mı olduğunu dinlemiyordu. Farklılıklarımızın altında, bizi birbirimize bağlayan yara izleri vardı.

Arda'nın uzayan sessizliği, Gönül'ü meraklandırmıştı. Ürkekçe eline dokunup soruyu tekrarladı: "Huriye Abla, Ali ne saklıyor olabilir?"

"Hiç..." dedi Arda. "Muhtemelen hiçbir şey."

"Ama daldınız birden."

"Başka biri geldi aklıma, özür dilerim."

"Şu bahsettiğiniz adam mı?"

Birden, anlatma isteğine kapılıverdi Arda. Şu hayatta kendisini en iyi anlayacak kişinin karşısındaki genç kız olduğuna dair, beklenmedik bir duyguya. "Bahsettiğim, hayatta ilk sevdiğim kişi. Hatta belki de gerçek anlamda tek sevdiğim. Aşk diye bir şey sahiden varsa onu yaşamama neden olan."

"Adı ne?"

"Ertuğrul. Neyse, kendi dertlerimle sıkmayayım canını."

"Olur mu Huriye Abla, o nasıl söz. Dedim ya, ben hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inanırım. Eğer karşılıklı şu masada oturuyorsak bunun mutlaka bir nedeni var. Belki de anlatmanız gerekiyor."

"Nasıl desem, ben de çok kolay zamanlar yaşamadım Gönül. Hayatta kaybettiklerim, yerine koyamadıklarım oldu. Uzun zaman depresyon illetinin pençesinde yaşadım. Aslında şu an bile iyi olup olmadığımdan emin değilim. Ama onu düşünmeden yapamıyorum nedense."

"Kavuşmanız çok mu zor?"

"Kehanete göre bir gün beraber olacağız," dedi Arda, acı acı gülerek. "Ama biliyorsun, kehanetler sadece hikâyenin sonunu söyler. Arada olacaklar hakkında bir fikir vermez."

“Bana sorarsanız kehanet diye bir şey yoktur. Cüzi iradenin sınırları içerisinde yapılacak o kadar çok şey var ki. Eğer hâlâ seviyorsanız pes etmemelisiniz.”

“Ben hiç pes etmedim ki. Her defasında ortadan kaybolan o oldu.”

“Neden böyle yapıyor sizce?”

“Çünkü o da kendini arayan biri. Farkı, bunun farkında olmaması. Yoksa arayışına hiç olmazsa bir yön verirdi. Oysa bunun yerine hem benden hem de kendinden kaçmayı seçti. Gençliğimizden beri, dünyanın öbür ucuna kadar kaçıp duruyor. Ne zaman prens olmak istese karşıma çıkıyor, sonra benden ayrılır ayrılmaz yeniden kurbağaya dönüşüyor.”

“Anlayamadım Huriye Abla.”

“Biz kadınlar sanıyoruz ki öpülen kurbağalar ebediyen prens kalır. Oysa öyle bir şey yok. Ertuğrul da bunun canlı kanıtı.”

“Ama hâlâ unutamıyorsunuz.”

“Ben değil, kalbim unutamıyor. Kalp garip bir organ. Kendine göre doğruları, hesapları, kehanetleri var. Öyle olmasaydı emin ol hayat hepimiz için çok daha kolay olurdu.”

“Ama o zaman da sizinle tanışamazdık.”

“Ah, haklısın. Herhalde bu da kehanetin bir parçası.”

17

Bir Şeyden Vazgeçtiğim Yok

Kahveden çıkarken Gönül "Az kalsın unutuyordum," dedi. "Size lazım olmadığına göre, dosyayı geri alabilir miyim? Bende başka kopyası yok da."

"Nasıl yani, bilgisayara kayıtlı değil mi?"

"Kayıtlıydı ama bilgisayarım geçen ay çöktü. İçindekileri kurtaramadılar. Allah'tan size verdiğim çıkışı almışım. İsterseniz sizin için de bir fotokopi çektiririm."

Gönül'e dosyasının tek kopyasını yaktığını söyleyemezdi Arda. Onun yerine gülümsedi, bir dahaki buluşmaya getireceğini söyledi. Ayrıldıktan sonra otoparka doğru yürürken berbat hissetti kendini. Kızın hayatında yazdığı tek öyküyü kıskançlık ateşleriyle kül etmişti. Dönüş yolunda, bulabildiği hiçbir bahane içini rahatlatamadı.

"Yanlış yapıyorsun ve bunu biliyorsun!" dedi Jülide.

Balkondaydılar ve Jülide, devre arasında takımı azarlayan çalıştırıcılar gibi konuşuyordu. "Bu kızla empati kurmaya kalktığın an savaşı kaybedersin! Onu anlarsan bu her şeyin sonu olur! Malımı bildiğim için uyarmıştım ben!"

"Anlamıyorsun," dedi Arda. "Kız malum şahsı vaktiyle benim öbürünü sevdiğim gibi seviyor."

"Ben de onu diyorum! Ne mecburiyetin var kızın halinden anlamaya?"

Dünya yanlarında olduğundan, isim vermeden konuşuyorlardı. Çocuk İngilizce ve Fransızca anladığı için, bildikleri yabancı dillere de başvuramıyorlardı. Oysa konuyla pek ilgilenmeden, Jülide'nin telefonunda *Angry Birds* oynamakla meşguldü.

"Eğer bu kafada gidersen sana yardım edemem yavru kuş. Sana kimse yardım edemez. Allah desen, bu davada kime yardım edeceği malum."

"Haklısın Jülide. Ama o da kendi açısından haklı."

“Peki sen haklı değil misin? Ali’yle yeniden bir aile olmak hayaline ne oldu? Bu kadar kolay mı vazgeçeceksin?”

“Bir şeyden vazgeçtiğim yok,” dedi Arda, ağzından isim kaçırdığı için Jülide’ye ters ters bakıp. “Ben hiçbir şey yapmasam da o iş çıkmaza girecek zaten. Ama kız bunu bilmiyor.”

“Hadi ya! Nereden anladın?”

“Sen de olsan anlardın. Kız onun manevi değişimi fazla hızlı yaşadığı için gergin olduğunu sanıyor. Oysa malum şahsın gerginliğinin asıl sebebi, gerçeği ondan saklıyor olması. İkimize de yalan söylüyor ve çıkış yolu bulabilmiş değil. İnançlı olmaya çalışan yaralı bir adamın bu günahın baskısı altında yaşaması imkânsız. Er geç dengesini kaybedip saçmalayacak ve kızı hayal kırıklığına uğratacak.”

“Şu durumda bir şey yapmadan bekleyeceksin yani.”

“Bir şey yapmam gerekirse, o gün geldiğinde kızın yaralanmasını önlemeye çalışırım. Hem zaten uzak bir tarihten bahsetmiyoruz.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi Arda, sahiden çok acayipsin. Düşmanı için üzülen ilk kadınsın!”

Sonra saate bakıp çığlık attı, fırladı randevusuna yetişmek için. Onunla beraber oyunlu telefon da gittiği için canı sıkılan Dünya oflayıp puflamaya başlayınca, Arda bir umut Ertuğrul’u aradı. Yine ulaşamayınca da karamsarlığa kapıldı. Bu sefer sadece Dünya için değil, kendisi için de üzülüyordu. Gönül’le tanıştıktan sonra Ertuğrul’u özlemeye başlamıştı.

Kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı. Ertuğrul’u özleme konusunda tecrübeli biri olarak, bunun hayrını görmeyeceğini biliyordu. On yedi yaşından beri olduğu gibi, yine özlediğiyle kalacaktı. Ertuğrul da bu özleme karşılık veremediği için suçluluk duyacak, yine o gerginlik doğacaktı.

Ali ise günahının altında ezilip bunalıma girecekti. Üstelik bu sefer Himalayalar’a çıksa kurtulamayacağını anlayıp daha beter dağılacaktı. Sonunda Arda o kadar sıkılacaktı ki, bir kez daha Eskişehir’e kaçıp annesiyle sabahlara kadar Türk filmi seyredecekti.

Karamsarlığının kaynağının Gönül’ün dosyası olduğunu fark etti. Yayıncı olarak, birinin dosyasının tek kopyasını yakmakla bebeğine zarar vermek arasında prensipte fark olmadığını biliyordu. İlki kabalığa, ikincisi cinayete giriyordu ama eylemin geldiği yer aynı karanlıktı.

Çaresiz aldı kalemi eline, hatırladığı kadarını kâğıda dökmek istedi. Hiç olmazsa yeniden yazılmasına yardımcı olurdu belki. Arabasının soyulduğunu söyler, özür olarak verirdi.

Hepi topu yirmi sayfalık öykünün genel hatlarını hatırlıyordu ama onu çekici yapan asıl ayrıntılar aklına bir türlü gelmiyordu. Malum nedenlerle, yeterince dikkatli okumamıştı. Elinde kalem kara kara düşünürken Dünya geldi, ne yaptığını sordu. Arda geçen günkü kitabı yazmaya çalıştığını söyledi. Yaktığını söylemedi tabii, çocuğun kitapların yakıldığı bir evde yaşadığını düşünmesini istemiyordu.

Arabayı soyan hırsızların dosyayı çalmasına üzülen Dünya ona yardım etmeye karar verdi, defterini alıp bu konuda çalışmak üzere mutfağa gitti.

Arda kahve hazırlamak için uğradığında, mutfak masasında başını ellerinin arasına almış düşünüyordu. İçi şefkatle doldu birden, küçük bir çocuk bile olsa biri tarafından ilgilenilmek güzeldi.

“Nasıl gidiyor?” dedi, saçını okşayıp.

“Konsantre oluyorum.”

Bir saat sonra güneş batarken Arda öykünün yarısını yarım yamalak yazmış ve pes etmiş haldeydi. Gönül’ün en azından çabasına hürmeten kendisini affedeceğini umuyordu.

Saat neredeyse yedi olmuştu. Birazdan Ali gelecek, tiyatroya devam edeceklerdi. Arda onun niye gergin olduğunu bilmiyormuş gibi yapacaktı, o da Arda’nın niye kederli olduğunu biliyormuş gibi yapacaktı. Sürdürülmesi gittikçe zorlaşan bir oyunun içindeydiler.

Sonbaharla beraber gücünü kaybetmiş güneşin son kızıllığı da karşıki tepelere gömülmüştü ki, Dünya defteriyle çıkageldi. “Tamamdır.”

“Ne demek tamamdır?”

“Bitirdim işte, aç bak.”

Arda defteri açınca neye uğradığını şaşırdı. Gönül’ün kitabı satır satır, noktası-virgülüne karşısında duruyordu. Sekiz yaşın kargacık-burgacık yazısıyla hiçbir şey atlanmamış, hatta tekrar görünce hatırladığı birkaç harf hatası bile aynen kopyalanmıştı.

“Nasıl yaptın bunu?”

Kız Kulesi’ne doğru esnedi Dünya. “Hatırlayarak.”

“Sen her şeyi hatırlıyor musun böyle?”

“Sadece istediğim şeyleri.”

“Neyi mesela?”

“Annemle ilgili şeyler. Onunla geçirdiğim her dakika. Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum. Böyle yapınca annem hep yanımda kalıyor.”

_18_

Birine Büyük İyilik Yaptın

Dünya’nın fotoğraflarla ilişkisinin sırrı çözülmüştü. Çocuğun fotoğrafik hafızası vardı. Gördüğü şeyleri sadece hatırlamıyor, aynı zamanda başka bir boyutta yeniden yaratıyordu.

Hafızasındaki diğer şeylerse annesiyle ilgiliydi. Onunla geçirdiği her ânı ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Sadece görüntüleri değil, sesleri, kokuları, o anki duygularını da... Ertuğrul’un çocuğu bırakıp ortadan kayboluşunun bununla ilgisinin olabileceğini düşündü Arda.

“Anneni rüyanda görüyor musun?”

“Her gece. Beni hep ziyarete geliyor.”

“Neler konuşuyorsunuz?”

“En son senden bahsettik. Bana güvenilir biri olduğunu söyledi.”

Ali geldiğinde huzursuz görünüyordu. Dünya’nın ne zaman gideceğini bile sormadı. Yukarı çıkıp namazını kıldı, Arda’nın yokluğunda evin her tarafına doldurduğu çiçekleri suladı, televizyon seyretti. Akşam yemeğinde de cebinden çıkardığı küçük bir zarfı verdi Dünya’ya.

“Nedir bu?”

“Küçük bir hediye. Aç bakalım neymiş.”

Zarftan küçük bir kolye ve dörde katlanmış, sertifika gibi bir şey çıktı. Üzerinde “Emrah Akad Engellilere Yardım Fonu” yazıyordu. Haliyle, bir çocuğun bunun ne olduğunu anlamasına imkân yoktu. Arda’nın da boş baktığını görünce, Ali açıklama ihtiyacı hissetti.

“Emrah adına bir yardım fonu oluşturdum. Her ay belli sayıda tekerlekli sandalyeyi ihtiyacı olan engelli çocuklara vereceğiz. Sen de bu fonun destekçilerinden biri oluyorsun böylece. Tabii, kabul edersen.”

“Benim de mi tekerlekli sandalyem olacak?” diye sordu Dünya, haklı olarak.

“Hayır ama ihtiyacı olanlara yardım etmiş olacaksın. Her zaman senin için hayır duası edecekler.”

“Ben duyacak mıyım?”

“Duymayacaksın. İçlerinden edecekler.”

“Eh, peki.”

Dünya’nın yüzünden hayal kırıklığı akıyordu. Hediye yerine duymayacağı dualarla yetinmek bir çocuğa göre değildi. Arda onu neşelendirmek için şaka yapmak istedi: “Böylece cennetteki yerin garantileniyor Dünya’cım.”

Ali yüzünü buruşturdu. “Çocuğa böyle şeyler söyleme.”

“Neden?”

“Biliyorsun, annesi Müslüman değil.”

“Ne olmuş değilse?”

“Yani cennete kimlerin gideceğini öğrenmeye bugüne kadar fırsatı olmamış. Bari şaka sanmasın.”

Dünya anlamadan dinliyordu konuşmayı. Arda derin bir nefes aldı, ona yemeği bittiyse içeri oyun oynamaya gidebileceğini söyledi. Çıkarken balkon kapısını kapatmasını istedi. Dünya sevinçle fırlayıp bebeklerinin yanına gitti, sertifikayı masada unutarak.

“Bana bak Ali,” dedi Arda. “Kırarım senin kafanı.”

“Niye? Ne oldu ki?”

“Ne saçmalıyorsun küçücük çocuğun yanında?”

“Ama Arda, ben...”

“Seninle ilahiyat tartışacak değilim Ali. Cennetin yolunu bulduysan ne güzel, tebrik ederim. Ama bir daha böyle bir kabalık yaparsan bu evi başına yıkarım. Anladın mı?”

Ali sessizce tuzluğa bakıyordu. Arda bu sefer sesini yükselterek tekrarladı. “Anladın mı dedim!”

“Anladım Arda. Tamam.”

Kalktı masadan, Ali’yi sertifikasıyla baş başa bırakıp içeri girdi. Tepkisinin abartılı olduğunun farkındaydı ama onu azarlamak iyi gelmişti; insanın başkasıyla aşk yaşayan kocasına çıkışamaması çekilir şey değildi. O konuya da sıra gelecekti tabii ama henüz değil.

Dünya, Barbieleriyle oynuyordu. Arda’yı görünce gülümsedi. “Bir şey soracağım. Emrah, Jedi mı oldu?”

“Jedi mı?”

“Bugün sen yokken odasına girdim. Duvarda Jedi ustaları vardı. Yatağının üstünde de Mace Windu’nun mor ışın kılıcı. Emrah artık bu dünyada olmadığına göre, onların yanına gitmiş olabilir.”

Arda şefkatle okşadı çocuğun saçını. “Huriye gördü mü senin odaya girdiğini?”

“Çok kızdı. Bir daha yaparsam sana söyleyecekmiş.”

“Sen de seviyor musun ışın kılıçlarını?”

“Babam seviyor.”

Arda’nın aklına, Ertuğrul’un Eskişehir’de anlattıkları geldi. Mühendislik yaptığı şantiyelere onu da götürdüğünü, beraber Anadolu’yu diyar diyar gezdiklerini söylemişti. Acaba Bayan Fotoğrafik Hafıza bu konuda biraz konuşmak ister miydi?

“Her zaman şantiyelerde kalmıyorduk,” dedi, sarışın Barbie’nin saçını tararken. “Başka yerlerde de kaldık.”

“Mesela?”

“Doktorların olduğu yerler. Bazı hastaneler. Çok ağaçlı yerler.”

“İsimleri neydi o yerlerin? Neredeydiler?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hani her şeyi hatırlardın sen?”

“Her şeyi değil. Sadece hatırlamak istediğim şeyleri.”

Sarışını bıraktı, esmer bebekle oynamaya başladı. Bir taraftan da Fransızca bir şarkı mırıldanıyordu. Arda ise Ertuğrul’un neler çevirdiğini tahmin etmeye çalışıyordu. O sırada gecenin sorusu geldi. “Arda, sen hiç girmez misin Emrah’ın odasına?”

“Hayır tatlım, artık girmiyorum.”

“Bir sürü oyuncak var.”

“Biliyorum. Sen ne zaman istersen gir.”

“Huriye kızıyor ama.”

“Ben onunla konuşurum. Ayrıca, bugünkü yardımın için de teşekkür ederim. Birine büyük iyilik yaptın.”

“*De rien...*” dedi Dünya gülerek. “Zor bir şey değildi.”

19

Vahşi Bir At Gibi

Arda'nın fotoğrafik hafızası yoktu. Sıradan hafızayla bile baş etmekte bazen zorlanıyordu. Unutamıyordu sesleri, resimleri, Büyükada'daki o yaz sonunu.

Fırat'ın adayı terk ettiği günün akşamı, yağmur başlamıştı. Yaz yağmuru gibi değil, gürleyerek yağıyordu. Müştemilatın saçağının altına sürükledikleri masaya sığınmışlardı. Ertuğrul bohemlik icabı, çay bardağıyla akşamüstü rakısı içiyordu. Arda ise erken dökülmüş incir yapraklarını döven yağmura bakarak orada ne halt ettiğini soruyordu kendine.

Zavallı babası, tatilde sandığı kızını elin Robinson kılıklı oğluyla bir adada mahsur görse acaba ne derdi?

Ertuğrul yaşından büyük göstermeye çalışıyordu. Saçını-sakalını kesmez, Mecnun misali pejmürde dolaşırdı. Çay bardağıyla rakı içer, feleğin çemberinden geçmiş şairlerin sözcükleriyle konuşurdu. Bu onu sanatsever kızların gözünde çekici yapıyordu yapmasına da, güzel yüzünün saç-sakal arasında kaybolup gitmesi biraz fazla kaçıyordu. Bu hallerinin atölyesinde kaldıkları ressam dayıya hayranlığından kaynaklandığını zamanla anlayacaktı Arda.

"Söyle bakalım," dedi Ertuğrul, elindeki yapraksı desenlerle süslü çay bardağını tekrar rakıyla doldurup. "Kaç erkek girdi hayatına?"

"Sen hep böyle misin?"

"Nasıl?"

"Bu saatte mi başlarsın içmeye?"

Ertuğrul'un yüzüne o ödünç tebessüm geri dönmüştü. "Tamam, istemiyorsan cevap verme."

"Kaç erkek tanıdığım niye bu kadar önemli?"

“Merak ediyorum, acaba göründüğün kadar toy musun, yoksa söylediğin kadar tehlikeli mi?”

“Peki sen göründüğün kadar tehlikeli misin, yoksa gerçekte olduğun kadar toy mu?”

Ertuğrul’un ağzına çeyrek kala durdu bardak. Bardağı masaya bırakıp gülmeye başladı. “Seni kimse ehlileştirmemiş.”

“Atları ehlileştirirler, insanları değil.”

Arda cevabıyla gurur duyarak kalktı masadan, içeri girdi. Atölyenin tuvaleti, banyo olarak da kullanılan bir delikti. Klozet, duş ve lavabo ancak sığmıştı. Müştemilatın öbür ucunda olduğundan, yatak odasından geçilerek varılıyordu. Hijyen meraklısı olmasa bile, insanın iki oğlanla aynı tuvaleti kullanması kolay değildi. Klozete temas etmemek için cambazlık gerekiyordu.

Sonra baktı aynaya, gördüğü kızın ehlileşmemiş bir tarafı yoktu. Kıvırcık saçı ve ince yüzüyle, gayet medeni görünüyordu. Yine de bir an için vahşi bir at gibi hayal etti kendini. Kovboyların yaklaşmaya çekindiği bir kısrak. Binmeye çalışanlara ânında yeri öptüren.

Derken, içeride müzik başladı. Dayısının plaklarından birini çalıyordu Ertuğrul. Arda’nın adını bildiği tek klasik müzik eseriydi. Çaykovski’nin piyano konçertosu. Küçüklüğünde babası uykusu gelsin diye kasetten dinletirdi. Havanın karardığını tuvalet penceresinden görebiliyordu. Daha da hızlanan yağmur, Çaykovski’yi umursamadan yağıyordu. Camın dışındaki küçük örümcek ağı, şimşeğin arkasından gelen gök gürültüsüyle titredi.

Tuvaletten çıkınca Ertuğrul’la karşılaştı. Yatağa oturmuş sigara içiyordu. Bakışları, yerdeki bir lekedeydi. Yanından geçerken yakalayıverdi Arda’yı kolundan. O kurtulmak isteyince daha çok sıktı.

“Bırak...” dedi Arda. “Canım acıyor.”

Ayağa kalktı, burun buruna geldiler. Ertuğrul rakı kokuyordu. “Sen beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun.”

Arda sarhoş bir deliyle ada kulübesinde yalnızdı ama korkmuyordu nedense. İçinde daha çok merhamet vardı. “Öyle bir şey yok. Bırak.”

“Evet...” dedi. “Baştan çıkarıyorsun beni.”

Öpmeye, bir taraftan da ellerini Arda’nın tişörtünün altına sokmaya çalışıyordu. Arda hem direniyor hem de vücudunda olanlara şaşırıyordu. Ertuğrul’u ilk görüşünde duyduğu kaynamış süt kokusu geri dönmüştü. Tüyleri elektriklendi, içi kamaşmaya başladı.

Ertuğrul homurtular çıkararak onu yatağa devirdi, iki bileğini tutup boynunu öpmeye çalıştı.

O sahiden Ertuğrul olsaydı, Arda belki bırakırdı kendini. Büyükada, yağmur, Çaykovski falan, ilk tecrübe için belki de fena değildi. Ama bir an göz göze geldiler ve üstündekinin artık Ertuğrul olmadığını gördü. Hatta açlık ve öfkeyle bakan o gözler bir insana bile ait değildi. Kızın ellerini artık dizleriyle zapt ediyordu. Eteğini çoktan sıyırmış, bir pençesiyle bacağına yapışmıştı. Diğeriyle tişörtünü yakasından çekiştiriyordu. Birden cart diye, Arda’nın göbeğine kadar yırtıldı tişört.

Arda var gücüyle tekmeledi, mahluk dengesini kaybedip başını duvara çarptı. Kolları serbest kalan Arda onun yüzünü tokatlamaya başladı. Önce bacaklarını, sonra vücudunun geri kalanını kurtardı.

Çığlık çığlığa bağırıyordu. “Geri zekâlı, niye yırttın tişörtü!”

Halasının daha geçen ay Londra’dan getirdiği orijinal Queen tişörtüydü. Üzerinde *A Kind Of Magic* albümünün kapağı vardı.

Arda yırtık tişörtle fırladı atölyeden. Yağmurdan ıslanarak, bahçedeki su birikintilerine bata çıka yürüdü. O an aklına gelen her şeye küfretti, taşları tekmeledi. Hıncını alamayınca içeri döndü sonra. Ertuğrul onu sırılsıklam karşısında görünce, bir şey olmamış gibi sırıttı.

“Niye böyle yapıyorsun?” dedi Arda.

“Pardon, gaza geldim işte.”

“Onu sormuyorum. Neden hayvanın teki olmaya çalışıyorsun? Sen bu değilsin ki.”

“Nasıl yani?”

“Emin ol Ertuğrul. Olmaya çalıştığın şey değilsin. Hiçbir zaman da olamayacaksın!”

Ertuğrul şaşkınlıkla baktı Arda’ya. Gafil avlanmış gibiydi. Farkında değildi ama ilk kez gerçekten, oynadığı rollerin arkasına saklanmadan bakıyordu. Arada dayısının taklidi olmadan. O imdat isteyen, sadece Arda’nın yardım edebileceği çocuğu ele vererek.

“Sana bakınca akşamüstü rakı içip kızlara saldıran birini görmüyorum. Sadece kişiliğini bulamamış, huzursuz birini görüyorum. Bu da insana üzüntü veriyor. Ne olduğunu bilmiyorum, galiba sen de bilmiyorsun. Ama aramaya başlasan iyi olur, çünkü sonunda çok yazık edeceksin kendine!”

Arda onun cevap vereceğini sandı ama vermedi. Öksü-rerek doğruldu yatakta Ertuğrul, birden ayılmıştı sanki. Pantolonunu çekiştirerek kalktı, tek kelime söylemeden geçip gitti yanından.

20

Bir Nevi Sihir

Ertesi gün, Arda, Fırat'ın yanında gece treniyle Eskişehir'e dönüyordu. Kendisini adada bırakıp giden ağabeyine kızgındı Arda, mecbur kalmadıkça konuşmuyordu.

Yerleri vagonun ön tarafında olduğundan, sık sık açılan kapının piston gürültüsü yüzünden uyumak zordu. Mavi Tren görünmeyen eller tarafından beşik gibi sallanarak gidiyor, Fırat başını cama yaslamış geceye bakıyordu. Arda'nın kulaklığında Queen şarkıları vardı. Gözlerini müziğin ritmine göre açıp kapayarak hayalindeki filmi kurguluyordu.

Kaset Ertuğrul'un hediyesiydi. Tişört olayından sonra birden değişmiş, saygılı ve nazik olmuştu. O bohemliğe özenen çocuk gitmiş, yerine gerçek duyguları olan, genç bir centilmen gelmişti. İğne-iplik bulup tişörtü tamir etmeye kalkmıştı. Çabası kumaşı daha da berbat etmek dışında bir işe yaramamış olsa da güzeldi. Arda sabah kahvaltıyı hazır bulmuş, vapura binerken Ertuğrul'un elinden tutmasının hazzını yaşamıştı.

Bu değişim, Arda'nın başardığı en esaslı işti. Hayatında ilk defa birinin iyi yönde değişmesini sağlamıştı, kadın gibi hissediyordu kendini.

Henüz bilmediğiyse, bu olayın ilişkilerini hayat boyu belirleyeceğiydi. Hep arkadaşla sevgili arası bir şey kalacaklardı. Ertuğrul ne zaman fabrika ayarlarına dönmek istese karşısına çıkacak, Arda'dan ayrılır ayrılmaz yine değişecekti. Ama kaseti dinlerken bundan habersizdi Arda. Sanıyordu ki öpülen kurbağalar ebediyen prens kalır.

Fırat, Eskişehir'e dönüş yolunda, giderken olduğundan bile sessizdi. İnsanın kardeşini tanıması, bir yabancıyı tanımasından zordu. Ama hazır özgüveni yerindeyken, bu işe de soyundu Arda.

"Ertuğrul'la aranızda sorun mu var?" diye sordu, yemekli vagona gittiklerinde.

"Bırak Allah aşkına şu adamı," dedi Fırat.

"Eğer kız kardeşini o adamla yalnız bırakıp gidecek kadar bozulduysan, bunun sebebi olmalı."

“Özür dilerim. Hoşuna gider sanmıştım.”

“Öyle bir tiple yalnız kalmanın hoşuma gideceğini nereden çıkardın?”

“Çünkü farkındayım Arda.”

“Neyin?”

“Birbirinize nasıl baktığınızın. Aranızdaki elektriğin. Her fırsatta yan yana olmaya çalıştığınızın.”

Cevap veremeden garson geldi, yemek sipariş ettiler. Giderken yediklerinin aynısı. Köfte, makarna ve iki şişe kola. Hesap ceplerindeki son parayla ödenecekti.

“Ağabeylik taslamanın saçma bir yolu değil mi bu?” dedi Arda, garson uzaklaşırken. “Durum hoşuna gitmediyse beni uyarabilirdin. Ya da söylerdin, beraber dönerdik.”

Fırat çevirdi başını, trenin durduğu istasyona bakmaya başladı. Tabela uzakta kaldığından, nerede oldukları anlaşılmıyordu. Karanlıkta köylüler, birkaç asker ve koklaşan iki köpek kımıldıyordu. Fırat’ın sessizliğiyse saçmaydı, kimse ona fizik problemi sormamıştı sonuçta.

“Yani, kız kardeşinin yaptığına kızdıysan, ağabey olarak tepki göstermeye hakkın olabilir,” diye üsteledi Arda. “Ama beni cezalandırmak için basıp gitmeye hakkın yok. Babam duysa ne der, düşünsene.”

“Arda, anlamıyorsun...”

“Neyi?”

“Babam oğlunun işe yaramaz bir sersem olduğunu öğrenirse ne der sence? Onun bir başarısızlık abidesi olduğunu? Kimsenin ona saygı duymadığını?”

Düdük çaldı, tren yeniden hareket etti. Yolculuğun geri kalanında tek kelime konuşmadılar.

Fırat’ın özgüven sorununu hiç anlayamadı Arda. Ağabeyi çirkin sayılmazdı, boyu-posu da yerindeydi. Akranlarına göre kültürlü ve eğitimliydi. Yine de her defasında, güvenilecek şeyler listesinin en altına

yazıyordu kendini. Esra denen yalancıya, Ertuğrul gibi bir haytaya, hatta tanımadığı insanların kitaplarına bile gözü kapalı güveniyordu ama aynada gördüğü kişiye asla.

Bir de Arda gibi, özgüvenleriyle ne yapacaklarını bilemeyenler vardı. İki yüzyıl arasında duracak yer bulamayanlar. Kendilerini hep tanık gibi hissedenler. Hayatın dokunmadan üzerlerinden kayıp gittikleri. Hiçbir fikirle, arkadaş grubu ya da heyecanla özdeşleşemeyenler.

Fazla olay da olmayacaktı zaten. Ütopyalarla devrimler onlar gelmeden tükenmişti. Darbe yemiş cumhuriyet yorgun ve idealsizdi. Hakları için mücadele eden bir Kürt ya da başörtülü bir kız değilseniz, ufukta "Kaybedenler Kulübü" dinleyip tribe girmek dışında fazla seçenek görünmüyordu.

Eskişehir'e vardıklarına o kadar sevindi ki, toprağı öpmek istedi Arda. İstanbul'un keşmekeşi nihayet geride kalmıştı. Artık arkadaşlarıyla buluşabilir, Adalar'da çene çalabilir, küçük dünyasında eriyip gidebilirdi. Fırat yine başına bir iş açmaya kalkarsa ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Ortak yalanlar uydurmayı akıl edemediklerinden, annelerinin tatilin nasıl geçtiğiyle ilgili sorularına muğlak cevaplar verdiler. Ağabey-kardeş tatile gitmiş ve tek parça halinde dönmüşlerdi. "İstanbul'a gittik ve aşk acısıyla tanıştık," diyecek halleri yoktu.

Günler geçtikçe, İstanbul günleri silinmeye başladı. Sanki garip bir film seyretmişti Arda, salondan çıkarken o da sona ermişti. Önceki yaz gittiği gençlik kampından dönüşte yaşadığı "Ben buradayım ama orada eğlence hâlâ tam gaz devam ediyor" burukluğundan eser yoktu. Tek sorun, tatil paralarını İstanbul'da yemiş olmalarıydı. Havalar soğumadan bir yere daha gitmeleri babalarının insafına kalmıştı.

Sonra bir sabah sonbahar geldi, yaşananları ilk yağmurlarla uzağa uçurdu. 1990 yazı geçmişin kuru dalından düşmüş bir yapraktı artık. Arda'nın önünde üniversiteye hazırlanarak geçirmesi gereken aylar vardı. Henüz hangi branşta yarışacağına bile karar vermemişti. Fırat sosyal bilgilere abanması gerektiğini söylüyordu, Arda matematikten hep son anda geçtiği için. İstanbul günleri hakkında konuşmuyor, o fasıl yaşanmamış gibi davranıyorlardı.

Ama bir ekim akşamı, dershaneden sonra kız arkadaşlarıyla Porsuk Çayı boyunca yürürken gözlerine inanamadı. Ertuğrul küçük köprülerden birinde durmuş, gülümseyerek kendisine bakıyordu. Üstünde temiz bir kadife ceket, elinde naylon torba vardı. Saçını kestirmişti, sakalı yoktu. Beş yaş küçülmüştü sanki.

“Ne yapıyorsun burada?” dedi Arda, şaşkınlıkla ve pis pis sırıtan dershane arkadaşlarından utanarak.

“Beni gördüğüne sevinmedin mi?”

“Sevindim ama niye geldin?”

“Bunu vermek için.”

Arda açtı torbayı, içinden çıkan Queen tişörtüne hayretle baktı. Üstünde yine “A Kind Of Magic” yazıyordu. Aynısını bulabilmiş olması bir nevi sihirdi sahiden.

21

Gönül Kapıyı Açtığında

Gönül kapıyı açtığında, Arda tanıyamadı. Onu ilk defa başı açık görüyordu. Uzun, kumral saçları ıslaktı. Arda'nın hep merak ettiği bu saçlardan şimdi hoş bir sabun kokusu yayılıyordu. Kızın elinde havlu, yüzünde mahcubiyet vardı. Üzerinde "Kung-Fu" yazan gri bir tişörtle kot pantolon giymişti. Ayaklarındaki sandaletler rahat gözüküyordu.

"Özür dilerim, erken geldim," dedi Arda. "Huyum kurusun, hep böyle yaparım zaten."

Gönül dosyasının çalınmasını ve telafi için yapılanları duyunca duygulanıp Arda'yı eve davet etmişti. Tabii, onun masalı kopyalayarak yok olmaktan kurtaran kızını da.

"Kolay buldunuz mu?" diye sordu, Arda'yı eliyle buyur ederken.

"Evet, çok iyi tarif etmişsin."

"Neşe gelmedi mi?"

Arda çocuğu kızı yapmakla kalmamış, adını da Neşe olarak değiştirmişti. İnsan yalana bir başladı mı sonuna kadar gitmek zorunda kalıyordu. "Maalesef bugün rahatsız. Gece ateşi yükseldi. Evden çıkmasa daha iyi olur diye düşündüm."

"Ne yapalım, bir dahaki sefere. Siz rahatınıza bakın, hemen geliyorum. Hay Allah."

Fatih'teki apartmanın dördüncü katında bir genç kız eviydi. Beyaz, gül desenli bir koltuk takımı vardı. Ortadaki sehpada gümüş şekerlik, *Dergâh* dergisi ve Oğuz Atay kitapları duruyordu. Kanepenin sağında, içinde porselen fincanlar olan vitrin, onun da sağında dört kişilik bir ahşap yemek masası. Masanın arkasındaki beyaz kitaplık, salonla evin girişini ayırıyordu. Duvarlara Aliya İzzetbegoviç, Che Guevara, Gandi gibi tarihi kişiliklerin resimleri asılmıştı. Dekoru, kitaplıktaki Kuran tamamlıyordu.

Ali bu eve kaç kez gelmişti? Şu kanepede kaç kez oturmuştu? Oturmaktan başka şeyler de yapmış mıydı? Gönül'ün sözünü umutla hatırladı. "Haramla

helal arasında net bir çizgi vardır."

Sakız beyazı tüllerle tamamlanan perdeleri vardı Gönül'ün. Penceresinden, Fatih'in sokakları görünüyordu. İleride kalabalık toplanmıştı. Arda lambaları gördü ve dizi ekibi olduğunu anladı. Belki de o gün ikisini takip ederken gördüğü dizicilerdi. Kanepeye dönerken gözüne üstünde abajur duran, küçük sehpa ilişti.

Birdenbire çarpıldı. "Jeanne d'Arc'ın Çilesi", abajurun yanından ona bakıyordu.

Yayına hazırladığı son kitap bu evde ne arıyordu? İlk kez görüyormuş gibi aldı eline, sayfaları karıştırdı. Jeanne d'Arc'ın Orléans'ı kurtardığı bölüme kadar okunmuş, ayraç olarak bir kuru yaprak konmuştu. Arda ise müttefikinin düşmanla görüştüğünü öğrenen Napoléon gibi şaşkındı. Gönül'ün sesini duyunca sıçradı, kitap düştü elinden.

"İlginç bir eser. Okumuş muydunuz?"

"Hayır..." dedi Arda, kitabı ve yaprağı yerden toplamaya çalışarak.

"Az şekerliydi, değil mi?" diyerek kahve fincanını koydu Oğuz Atay'ın yanına. Saçını tepede toplamıştı. Bu haliyle liseli kızlar gibi görünüyordu. "İyi misiniz Huriye Abla?"

"İyiyim, sağ ol."

Gönül kitabı eline aldı, sayfaları parmağıyla hafifçe tarayarak gülümsedi. "İlginçliği, içerdiği bilgilerden değil. Hatta, bilgi yönünden eksik bile. Ama ilk kez Jeanne'ın azize değil de gerçek bir insan olarak anlatıldığını görüyoruz. Bu da yazarın İngiliz olmasından kaynaklanıyor herhalde. İnsanın düşmana bu kadar şefkatle yaklaşması güzel şey."

Bu sözler, Arda'nın iki yıl önce kitabı kabul ettirebilmek için Serra'ya söylediklerinin neredeyse aynısıydı. Tel gibi gerilmişti sinirleri. Bir oyun oynandığı hissine kapılmıştı. Maskesini fırlatıp "Evet küçükhanım, neler çeviriyorsun?" diye sormamak için kendini zor tutuyordu.

"Terliyorsunuz Huriye Abla, iyi olduğunuza emin misiniz?"

"Biraz başım döndü. Kızımın hastalığı bana da geçiyor herhalde."

“Zavallıcık. Keşke yalnız bırakmasaydınız.”

“Sever misin Jeanne d’Arc’ı?”

“Üniversitedeyken süper kahramanımdı. Onun ilahi kişiliğinden, Allah aşkına mücadele etmesinden acayip etkilenirdim. Haksız yere yargılanışını ve vahşice öldürülüşünü her okuduğumda ağlardım. Ama bu kitaptan haberim yoktu. Erkek arkadaşımın hediyesi.”

Aha! Arda bunu nasıl düşünememişti acaba?

“Bana hediye ettiği ilk ve tek kitap. Ama güzel yine de. Yani bir erkeğin böyle şeylere ilgi duyması...”

Öyle safça anlatıyordu ki, Arda ne hissedeceğini bilemedi. Tuvaletin yerini sorup kalktı. Yüzünü yıkarken, biraz önce yaşadığı panik yersiz göründü. Kitabın bu evde olması kızın gözüne girmek için çırpınan Ali’den başka kimin eseri olabilirdi?

Banyodan çıktığında, gözüne başörtüleri ilişti. Küçük odadaki ütü masasının üstünde, renk renktiler. Gönül’ü ilk gördüğü zamanki eflatun, tanıştıkları günkü pembe olan, daha önce görmediği fıstık yeşili, bal sarısı, uçuk mavi, geometrik desenli eşarplar. Kendini uçuk maviyi eline almış, başında nasıl duracağını merak ederken buldu. Ha bir eksik ha bir fazla, fark bile edilmezdi.

Birkaç dakika sonra, Gönül elinde kendi dosyasının Dünya tarafından yapılmış kopyasını tutarak minnetle konuşuyordu. “Bu gerçekten şans. Yani kızınızın kaybolmadan önce kopyalamış olması. Belki de bir işaret!”

“Neden olmasın?” dedi Arda.

“Çocukların dünyası çok ilginç. Yani okuduğu kitabı defterine satır satır yazması, inanılır gibi değil.”

Arda fotoğrafik hafızadan bahsetmeyecekti, onu ele verebilirdi. Bunun yerine hedefe yöneldi. “Nasıl gidiyor erkek arkadaşınla?”

“Sormayın. Bu günlerde iyice sıkıntılı. Nedenini anlatmıyor.”

“Bir tahminin var mı?”

“Tahmin edebilecek kadar uzun zamandır tanımıyorum ki onu.”

“Uzun zamandır tanısan da bazen edemiyorsun, hiç şüphen olmasın. Ne kadardır berabersiniz?”

“Bu cuma dört ay olacak.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Bir gün bizim dükkâna geldi. Bir Kuran tefsiri arıyordu. Tavsiyeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Yüzünde, Allah’ı arayanlara mahsus bir yalnızlık vardı . Gülümsediği zaman bile gitmeyen kederi hoşuma gitti. Bir süredir Cerrahi dergâhına gittiğini, bu yüzden haftada birkaç kez Fatih’e yolunun düştüğünü söyledi. İkinci gelişinde beni çay içmeye davet etti.”

“Çekinmedin mi?”

“Hayır, niye çekineyim? Çay içmekten kimseye zarar gelmez.”

“Bir şey soracağım Gönül.”

“Biliyorum Huriye Abla.”

“Sahi mi?”

“Cinselliği soracaksınız. Başı açık arkadaşlarım hep bunu sorar.”

“Eh, konuşmak istemiyorsan boş ver.”

“Dedim ya, çizgiler çok nettir. İçin alev alev yansa da, deli gibi istesen de bu çizgiyi aşmazsın. Onu helalin olacak kişiye saklamanın zevkini yaşarsın. Ama inanın bana, bu da az zevk değil. Zevki ertelemenin zevki.”

Rahatlığı Arda’yı da rahatlatmıştı. Hemen bir hamle daha yaptı: “Burada mı buluşuyorsunuz?”

“Genelde evet. Onun evine bir kez gittim.”

“Ahmakça sorularımı mazur gör. Sen benim ilk kapalı arkadaşımsın. Evde yalnızken ne yapıyorsunuz mesela?”

“Burada mı, onun evinde mi?”

“İkisinde de.”

“Onun evine sadece bir kez gittim. Çok güzel, deniz manzaralı bir evi var Maçka’da. Eskiden karısı ve çocuğuyla yaşıyormuş, şimdi koca evde yapayalnız zavallı. *Bülbülü Öldürmek* filmini merak ediyordum, onda DVD’si varmış.”

“Sarıldınız mı mesela?”

“Başımı göğsüne yaslamayı seviyorum. O da elimi tutuyor. O zaman öyle rahat hissediyorum ki. Sanki kâinatta düşünecek hiçbir şey yokmuş, kâinat benim yerime zaten düşünüyormuş gibi.”

“Evet,” dedi Arda, Ertuğrul’u hatırlayarak, “o duyguyu bilirim ben.”

Gönül’ün cep telefonuna bir mesaj geldi, gülümsedi okurken. “Ah, şansa bakın. O da şimdi buraya geliyor.”

“Ne demek buraya geliyor?”

“Unuttuğu bir şey var, almak için uğrayacakmış. İyi işte, gözünüzle görün Ali’yi. Bakalım nasıl bulacaksınız.”

22

Kalbin Kendi Doğruları

Arda başörtüsünü hatırladığında, artık yayınevinin bulunduğu sokağa varmıştı. Otoparkçının bakışlarından bir değişiklik olduğunu anladı, başının kapalı olduğu o zaman aklına geldi.

Gönül'ün evinden apar topar çıkmakla iyi yapmamıştı. Ama Ali'nin sokağın başında olduğunu öğrendiğinde seçim şansı kalmamıştı. Kızı hastaydı, içi rahat etmeyecekti. Gönül tabii ki haklıydı, beş dakika daha kalıp sevgilisiyle tanışabilirdi. Oysa tam bir kaçık gibi davranmış, doğru düzgün açıklama yapmadan dışarı atmıştı kendini.

Merdivenleri inerken apartman kapısının açıldığını duydu. Çantasına attığı eşarp geldi aklına. Telaşla çıkarıp bağladı, Audrey Hepburn tarzı, kahverengi güneş gözlüğünü taktı.

Birinci katta karşılaştılar. Ona geçen yıl aldığı ceketi giymiş, altına kadife pantolon çekmişti. Arda kamuflajının yeterli olduğunu anladı; sevgilisinin evine varmak üzereyken gerçek Audrey Hepburn'le bile karşılaşsa fark edecek değildi Ali. Bir an Arda'ya bakar gibi oldu, sonra ikinci katın sahanlığında kayboldu gözden.

Arda tanınmadığına mı sevinsin, yoksa kaç yıllık kocasının kendisini fark etmemesine mi üzülsün, bilemedi.

Karışık duygularla bindi arabaya. Hem Gönül'le istediği kadar konuşamamış hem de ilişkilerine tanık olmuştu. Kızın mesaj geldiği zamanki heyecanı, Ali'nin merdivenleri üçer-beşer çıkması gitmiyordu gözünden.

O kadar dalgındı ki, az kalsın kaza yapıyordu. Taksici öfkeyle indi arabasından, Arda'yı görünce küfretmekten vazgeçti. Meğer başörtüsüne hürmettenmiş, yayınevine varınca anladı.

“Bence süper bir karar,” dedi Serra. “Genç yaşta paslanmak senin gibi bir kadın için hiç iyi değil. ”

Arda'nın işe dönme kararının onu mutlu ettiği belliydi. Hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsalar da, ikisi iyi bir ekipti. Serra'nın bilmemesi gereken,

bu kararın paslanma korkusundan değil, geçim derdiyle alınmış olmasıydı. Arda’nın tazminatı suyunu çekmek üzereydi, Ali’den para dilenmek istemiyordu.

“Haftaya başlayabilirim...” dedi. “Ama hemen yüklenmeyeceğine söz ver. Bir alışma dönemine ihtiyacım olabilir.”

“Alışmanın en iyi yolu, bir an önce alışmaktır,” diyerek gülümsedi Serra. “Bu arada, sana göstermek istediğim bir şey var.”

Arda onun bir sırrı paylaşmak üzere olduğunu anladı. Yerinden kalkıp yanına gitti. Serra telefonundaki fotoğrafı gösterdi. “Nasıl?”

Fotoğrafta dazlak bir adam, karın kaslarını sergiliyordu. Arda gözlerine inanamayarak bir adama, bir de Serra’ya baktı. Uzun, mentollü sigaralarından birini yakarak “Evet,” dedi Serra. “İlk defa bir boksöre âşık olmuş bulunuyorum.”

“Ne diyeyim bilemedim.”

“Pek tarzım değil, öyle değil mi? Frankfurt’ta yaşayan bir boksör. Geçen yıl kitap fuarına gittiğimde, gece kulübünde tanıştık. O kadar etkilendim ki, sporcularla ilgilenmiyorum, bile diyemedim. İki hafta önce İstanbul’a gelmiş, beni aradı. Beraber şahane üç gün geçirdik. Şimdiyse kafam çorba gibi. İlk defa ne halt yiyeceğimi bilemez haldeyim!”

Arda hayatı kitaplar ve yazarlar arasında geçen, ünlü bir tarih profesörünün kızı olarak doğmuş Serra’yı o kas yığınıyla hayal edemiyordu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Serra. “Ama kalbin kendi doğruları vardır, değil mi?”

Bu aralarında bir şakaydı. Serra ne zaman açmazla karşılaşsa tekrarlamaktan zevk alırdı. O kadar severdi ki, sonunda aşk romanları bastıkları dizinin adını “Kalbin Doğruları” koymuştu. Sözün sahibi Blaise Pascal, duvardaki resminden teessüfle bakıyordu.

“O zaman tadını çıkar,” dedi Arda. “En azından artık hayatında senin için dövüşecek biri var.”

“İşte senin bu tarafını seviyorum Arda. İnsanları yargılamıyorsun!”

Serra bilmese de, Arda’nın kafası yargılarla doluydu. Kontrolden çıkmış bir makine gibi Gönül hakkında, Ali, Ertuğrul, Fırat, hatta Dünya hakkında yargı üretip duruyordu. Kendini tanımadığı kişileri yargılarken yakaladığı bile oluyordu. Sonunda öyle uzun bir liste çıkıyordu ki, sıranın Serra’nın dazlak sevgilisine gelmesi mümkün değildi.

Arda’yı uğurlarken, Serra içinde çocuk kitapları olan bir çantayı eline tutuşturdu. “Bunları Dünya’ya götür. Ara sıra gelsin bizi görmeye.”

Arda eve vardıktan sonra hemen inemedi arabadan. İnsanları yargılamaya ne zaman başladığını hatırlamaya çalıştı. Oysa Serra’nın mantığıyla düşününce kimse hak

etmiyordu yargılanmayı. Kalbin olduğu gibi beynin, midenin, hatta cinsel organların bile kendilerince doğruları vardı. Belki de asıl mesele, yargısız bir dünyada yaşamayı öğrenmekti.

O zaman anladı ki, asıl yargıladığı oğluydu. Kendisini bırakıp gittiği için onu affedemiyordu. O gün kendisini beklemeyip arkadaşlarıyla servise bindiği için kızgındı hâlâ. Oysa servis minibüsleri matrak yerlerdi. Arka dörtlüye oturur, şamata yapardın. Bütün gece korsan taksicilik yapan şoförün gürültüye rağmen direksiyonda uyuyakalacağı o yaşta gelmezdi aklına.

Oğlunun, telefonundaki resmine bakıp ağlayarak “Özür dilerim Emrah,” dedi, “seni affedemediğim için beni affet. Annelerin de kendi doğruları var, ne olur anla.”

Eve girdiğinde Dünya ortalarda yoktu. Huriye Hanım’ın yüzünden, kanunsuz bir şeylerin döndüğünü fark etti. Kadın hiç konuşmadan, gözleriyle üst katı gösterince anladı. “Merak etme Huriye, ben izin verdim.”

Sonra merdiveni çıkmaya başladı. O çıktıkça odanın kapısı ufuktaki yelkenli gibi, yavaş yavaş belirdi.

Kapı o döndüğünden beri ilk kez açıktı, içeriden Dün-ya’nın sesi geliyordu. Transformers desenli halıya oturmuş, Emrah’ın oyuncaklarıyla oynuyordu. Arda çıt çıkarmadan yaslandı kapıya, onu seyretti.

Hayat epeydir ilk defa, olduğu gibi görünüyordu. Arda başörtüsünün altında kendini ne kadar yabancı hissettiyse, Dünya da bu evde o kadar yabancıydı. Oysa onu buraya ait kılmayı hayal ediyordu. Gönül’e başını açtırmayı hayal edişi gibi. Geçmişe dönüp Emrah’ı servise binmeden durdurmayı hayal edişi gibi. İnsanoğlunun kendini bildi bileli ölümü ve onun karanlık güçlerini yenmeyi hayal edişi gibi.

Ali eve geldiğinde yüzünden düşen bin parçaydı. Arda’nın yalandan sorularını işle ilgili yalanlarla geçiştirdi. Ne onunla ne de Dünya’yla doğru düzgün konuştu. Yemekten sonra üst kata çıktı, bir daha da inmedi.

Arda onu Emrah’ın odasında yatağa oturmuş, mor ışın kılıcına bakarak sessiz sessiz ağlarken buldu.

“Her şey burada oldu,” dedi Ali, kendi kendine konuşur gibi.

23

Belki Minnet Duymalıyım

Arda'yı fark etmişe benzemiyordu. Merdivenlerin ışığı odayı aydınlatıyor, Ali'nin gölgesi duvardaki Jedi şövalyesi posterlerini örtüyordu.

Ali o an merhamet etmek istediği son kişiydi ama arkasını dönüp gidemedi. Bir adım atıp odaya da giremedi. Bir güç onu eşiğe mıhlamış, duyacaklarına katlanmaya zorluyordu.

Meraktan çok, varlığını hatırlatmak için sordu. "Ne oldu burada?"

"Sen yoktun, Emrah zaten yoktu. Ben de olmaktan vazgeçmek üzereydim. Keşke şu kılıç gerçek olsa da onunla canımı alsam, diye inleşiyordum. Çektiğim acıdan tiksiniyordum, aczimi hatırlatıyordu. Hem bana bu acıyı veren aklımdan hem de deliremediğim için kendimden nefret ediyordum. Gittim ilaç kutusunu aldım, bu iş artık bitsin diye. Sen değil ama Emrah beni özlüyordu."

Arda'nın içindeki kaçıp gitme arzusu daha da arttı. Aynı anda, onu eşiğe mıhlayan güç bunu algılamış gibi, daha da yoğunlaştı. Bu sefer Ali'yi bırakmasına izin verilmeyecekti.

"Bu haksızlık," diye geçirdi aklından. "Böyle bir şeyi yaşamaya hazır değilim. Beni böyle cezalandıramaz!"

Ali bıraktı ağıt yakanlar misali sallanmayı, başını eğip ışın kılıcına baktı. "İlaçların birazını yutmuştum ki onu

hissettim, tam şimdi durduğun yerde. Gölgesinin ağırlığıyla ezildim, korktum başımı çevirmeye. Azrail Aleyhisselam sandım. Ne tuhaf, insan canından geçmişken bile can vermekten korkabiliyor.”

Güldü kendi kendine; Emrah’ı neşelendirmek için yaptığı gibi, zoraki gülüyordu. “Gölge bana ‘Korkma oğlum,’ dedi, ‘canını alacak değilim.’ ‘Ya ne yapacaksın?’ diye sordum, ‘Sana bir şey soracağım,’ dedi. ‘Ben Azrail Aleyhisselam değilim, meleklerin işine karışılmaz.’”

Arda gözlerini kısmış, onun delirip delirmediğini anlamaya çalışıyordu. Oysa yavaş yavaş sakinleşiyordu Ali; konuşması gitgide ahenk kazanıyordu.

“Bir cesaret dönüp baktım kapıya, elinde kılıcıyla kır sakallı bir adam. Başında sarığı, üstünde çöl giysileri, göğsünde bir yara. Kim olduğunu sordum, Esedullah olduğunu söyledi. Anlamadığımı görünce, ‘Ben Allah’ın Aslanıyım be oğlum!’ dedi.”

Ali yutkundu, sonra devam etti konuşmaya. “‘Hamza’yı da mı duymadın!’ diye gürledi. O zaman kim olduğunu anladım. Çocukken *Çağrı* filmini her seyredişimde Vahşi bu sefer Hamza’yı öldüremesin diye dua ederdim. Karşımdaki adamsa Anthony Quinn’e benzemiyordu ama daha güzeldi. Sakalını sıvazlayarak elimdeki ışın kılıcına bakıyordu. ‘Sen bir zamanlar benim için dua eden çocuk değil misin?’ diye sordu. Öyle olduğunu söyledim ama dualarımın kabul olmadığını sanıyordum. Filmi ne zaman seyretsem Vahşi’nin mızrağı Hamza’nın göğsüne yine saplanıyordu böyle.”

Ali oyuncak ışın kılıcını çevirip göğsüne bastırdı. “Bana yanılıyor olduğumu söyledi, duam kabul olmuştu. Ahmaklığın âlemi yoktu. Bu zavallı hali bırakıp ayağa

kalkmam ve savaşmam gerekiyordu.”

“Neyle savaşman?”

“Neyle olacak, kendimle. Sonra Emrah’ın duvara astığı Jedi şövalyesi resimlerine bakıp güldü, onların düsturunu biliyor muyum, diye sordu. Düsturdan falan haberim olmadığını söyledim. O zaman dedi ki: ‘Hissiyat değil, huzur vardır. Cehalet değil, ilim vardır. İhtiras değil, sükûnet vardır. Kaos değil, ahenk vardır. Ölüm değil, Muhyî vardır. Bunları aklına koy. Gözlerini açtığında güneş doğmuş olacak.’”

“Bu bir rüya,” dedi Arda.

“Ne olmuş?”

“Yani Allah’ın Aslanı karşına çocuk filmindeki şövalyelerin yemininden bahsetmek için mi çıktı?”

“Yaradan herkesle anlayacağı dilden konuşur. Bunu Kuran okuyan herkes bilir. Beni kurtarmanın kestirme yolu Emrah’ın kahramanlarından bahsetmekti. Yoksa koskoca Hazreti Hamza niye böyle yapsın?”

“Hazreti Hamza seni niye kurtarsın?” dedi Arda kuşkuyla.

“Küçükken onun için dua ettiğimden. Vahşi’nin mızrağı bir seferlik ıska geçsin, diye çocuk aklımla yakardığımdan.”

Arda’nın aklına, Ali’nin geçmişiyle ilgili bir şey geldi. Annesiyle babası siyasi nedenle cezaevindeyken, on ile on üç yaşları arasında Yalova’da, dedesinin yanında kalmıştı. Tuhafiyecilik yapan dedesinin dindarlığından bahsederdi ne zaman konu açılsa.

Kocasıyla ilgili bu detayın üzerinde daha önce hiç durmamıştı; oysa yaşadıkları ânın tohumu o günlerde saklıydı; ailesini özleyen, yalnız bir çocuğun kalbine girip orada yıllarca, sabırla beklemişti Hamza.

“Sana yaşadığım depremden değil, sadece ilk sarsıntıdan bahsediyorum,” diye mırıldandı Ali. “O gün Kuran okumaya başladım ve anladım ki, bilinçaltımda kırılmak üzere olan bir fay hattı var. Korkunç bir savaş beni bekliyor. Ondan sağ çıkacak gücüm olduğundan hiç emin değildim. Sadece

Allah’a sığınıp savaşmam gerekiyordu. Düşman kendi nefsimdi. İnancımdan başka ışın kılıcı yoktu.”

“Kazandın mı sonunda?”

“Hayır,” dedi Ali kederle. “Aslında bakarsan hâlâ savaşıyorum. İçim savaş meydanı gibi ölülerle dolu. Kendi ölülerimle. Zayiat her geçen gün artıyor ama pes etmiş değilim.”

Arda umutsuzluğa kapılmıştı; bu durumdaki birinden neyin hesabını soracaktı? Hangi hakla soracaktı? Üstelik olanların nedeni, onu kaderine terk edip giden kendisiydi. Savaş yorgunu Ali’nin, gerçeği sakladığı kadınlara itirafta bulunacak hali yoktu. Kalan mecalini içindeki tufanı belli etmemeye harcadığından, vefalı dostu Hamza’yı gururlandıracak bir savaşçı da olamıyordu. Bu kısırdöngü yiyip bitiriyordu onu.

“Seni bırakmamalıydım,” dedi Arda. “Alıp başımı Eskişehir’e gitmem yanlıştı. Özür dilerim.”

Ali başını çevirdi, konuşmanın başından beri ilk kez baktı Arda’ya. “Bunu söylemek bize düşmez. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu da her zaman önceden bilemeyiz. Gitmeseydin kendimi bulamazdım. Belki de sana minnet duymalıyım.”

“Şimdi buldun mu kendini?”

“Bazen çok yaklaşıyorum, kim olduğumu anladığımı sanıyorum. Sonra bir de bakıyorum dalgalarla yine uzağa sürüklenmişim. Ama savaşımın asıl nedeni bu değil. Asıl neden başka.”

Birden sustu, Arda’nın sormasını bekledi. Oysa Arda sessizdi, orada değilmiş gibiydi. Kapının pervazına yaslanmış, merdivenlere bakıyordu.

“Hazreti Hamza dedi ki: ‘Sen Hak Yolu’nda yürüdüğün sürece oğlun burada bana emanettir. Ona kılıç kullanmayı da, at binmeyi de, pehlivanlığı da öğretirim. Yeter ki vazgeçme.’ Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Arda.

“Emrah’ın onun yanında kalması için her şeyi yaparım. Her şeye son verir, her şeye yeniden başlarım. Yeter ki oğlumun eli onun elinde olsun.

Allah’ın rahmeti ikisinin de üzerine olsun.”

24

Ait Olmadığın Sularda Yüzmeye Çalışıyorsun

"Huriye" olarak gittiği son buluşmaya Dünya'yı da götürdü Arda. Yanında çocuk olursa, geçen seferki garip davranışını daha kolay affettireceğini umuyordu. Gönül'le henüz konuşamamış olduğu şeyler vardı. Bazı şeyleri çözmeden onunla iletişimi koparmak istemiyordu.

Evden çıkmadan Dünya'yı karşısına alıp rolünü anlattı. Çocuk adının Neşe olduğunu, Gönül'ün yanında Arda'nın kızıymış gibi davranacağını anladı. Oyunu eğlenceli bulduğundan, sorgulamadı da. Ama Ali'den neden bahsetmemesi gerektiğini kavrayamıyordu.

"Ali'yi tanımak yanlış bir şey mi?" diye sordu, dudaklarını büzerek.

"Hayır tatlım, tabii ki değil."

"O zaman niye saklıyoruz?"

"Senden saklamanı istemiyorum. Sadece söylememize gerek yok, diyorum. Bu, arkadaşımın aklını karıştırabilir."

"Aklı çabuk karışıyor öyleyse."

"Biraz. Hem isimlerimizi değiştirdiğimize göre, bazı şeyleri saklamamız da normal. Anlıyor musun beni?"

"Hayır tabii ki. Bence çok saçma."

"Bak tatlım," dedi, Dünya'yı kucağına alıp. "Bugün yardıma ihtiyacım var. Bana ancak bu şekilde yardım edebilirsin. Eğer istediklerimi yaparsan, zamanı gelince her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?"

"Öyle olsun," dedi Dünya.

Plan, Gönül'ün üzerinde Arda'nın umduğu etkiyi yaptı. Genç kız Dünya'yı görünce sevindi. Ona sağlığının nasıl olduğunu sordu, masalını yok olmaktan kurtardığı için teşekkür etti.

"Nereden aklına geldi okuduktan sonra kopya çıkarmak?"

Dünya bu soruya hazırlıksızdı. Kaygılı gözlerle Arda'ya baktı. Arda gülümseyerek "Neşe sevdiği masalları defterine kopyalamaya bayılır," dedi. "Bu, pek çok yazarın çocukken sahip olduğu bir alışkanlık."

"İlginçmiş," dedi Gönül. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Kopyalamak bir çeşit yazarlık belirtisi. Tabii bu her şeyi kopyaladığı anlamına gelmez. Sadece sevdiği şeyleri."

"Beğenmene çok sevindim Neşe."

"Rica ederim," dedi, birkaç saatliğine Neşe olmayı dert etmeyen Dünya. "Bence güzeldi."

Piyer Loti kahvesinde, Haliç'e bakan bir masadaydılar. Güneş bulutlara girip çıktıkça suyun rengi değişiyor, bakanlara her yarım saatte yeni bir serap sunuyordu. Denize doğru kademeler halinde inen ağaçlarda, geçmiş yüzyıllardan fısıltılar vardı. Dünya limonatasını bitirip kedilerle oynamaya gittiğinde, Arda rahatlamıştı biraz.

Gönül'e gülümseyip "O gün evinden apar topar çıktığım için özür dilerim," dedi. "İnşallah yanlış anlamamışsındır."

"Şaşırmadığımı söyleyemem Huriye Abla. Ama sonradan düşününce size hak verdim. İnsanın evladı her

şeyden önemlidir. Hem aslını isterseniz, pek bir şey de kaçırmadınız.”

“Neden?”

“Ali çekilecek gibi değildi. Onu hiç öyle görmemiştim.”

“Ne oldu?”

“Başta her şey iyiydi. Kucaklaştık, sohbet ettik. Ama sonradan, bir sıkıntısı olduğunu fark ettim. Sordum ama doğru düzgün cevap vermedi. Bir şeyleri saklıyormuş gibiydi. Üsteleyince de garip davranmaya başladı. Birden kabalaştı, hayatta benim kafamın almayacağı şeyler olduğunu söyledi. Kendimi çok kötü hissettim.”

“Evet, o hissi bilirim ben,” dedi Arda, Ertuğrul’un dayısının cenazesinden sonra yaşadıklarını hatırlayıp.

“İyi ama neden böyle oldu Huriye Abla? Ben ona ne yaptım ki?”

“Erkeklerin saçmalaması için ille de bir şey yapmış olmamız gerekmez. Ne zaman özgüvenlerini kaybedeceklerini ve bunun acısını senden çıkaracaklarını asla bilemezsin.”

“Yaşamış gibi konuşuyorsunuz.”

“Dediğim gibi, kurbağayı öpüp prense dönüştürmekle iş bitmiyor. Hatta tam tersine, dertler yeni başlamış oluyor. Bazı adamlar ilk fırsatta tekrar kurbağa haline geliyorlar.”

“Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Üstelik yine prens olsunlar diye bu sefer iki kez öpmen gerekiyor. Her seferinde öpücüğün etkisi azalıyor yani. Bağışıklık kazanıyorlar.”

“Neden böyle oluyor peki?”

“Çünkü tatlım, galiba alışıyorlar.”

“Alışıyorlar mı?”

“Aynen. Hiç ummadığın adamların bile bir alışma tarzı olabiliyor. Nedenini sorma, ben de bilmiyorum.”

“Ben sizin kadar deneyimli değilim,” dedi Gönül. “Yani sizin bildiklerinizi bilseydim belki daha kolay idare ederdim.”

“Şimdi edemiyor musun?”

“Maalesef. Ona ne istediğine karar verene kadar görüşmek istemediğimi söyledim. Bunu yaptığım için hâlâ acı çekiyorum.”

Ali’nin başındaki kara bulutların nedeni anlaşılmıştı. İlişkileri, Arda’nın beklediğinden bile önce çıkmaza girmişti; üstelik çözümü kolay görünmüyordu. Bunun Arda’yı mutlu etmesi gerekirdi ama nedense etmiyordu. Karşısındaki genç için üzülüyordu sadece. Gönül duygu kuyularında merdivensizdi, Arda’nın bir zamanlar Ertuğrul yüzünden olduğu gibi.

Kahvenin çıkışında bir adamla karşılaştılar. Gönül’ün yüz ifadesinden, kızın bu tesadüfe sevinmediğini anladı Arda. Seyrek sakallı, yakışıklı bir gençti. Arda ile Dünya orada değilmiş gibi davranıyordu.

“Selam Gönül,” dedi adam.

Gönül “Merhaba Selim,” dedi, gergin bir sesle. “Hayrola?”

“Konuşmamız lazım.”

“Kusura bakma, gitmem gerekiyor.”

Arda, Gönül ve Dünya yürümeye devam ettiler. On-on beş metre uzaklaşmışlardı ki, adamın sesi duyuldu: “Ait olmadığın sularda yüzmeye çalışıyorsun Gönül! Öyle insanlardan sana hayır gelmez!”

Gönül kıpkırmızı kesildi. Gözlerinde hem utanç hem de öfke vardı. Birkaç metre önündeki kaplana bakıyordu sanki. “Siz gidin Huriye Abla,” dedi. “Bu işi halletmem gerekiyor.”

Sonra döndü, genç adama doğru yürüdü. Arabaya binmeden baktı Arda. Gönül kaşlarını çatmış konuşuyor, adam başını eğmiş dinliyordu. Söylenenleri duymasa da, tatsız bir sahne yaşandığı belliydi.

25

Aynı Kocaman Gözlerle

“Bugün Dünya’nın babaannesi aradı,” dedi Ali. “Kadının telefonlarını açmıyormuşsun.”

Dünya yeni uyumuştu. Salondaki Zerrin Tekindor tablosunun önünde, karşılıklı duruyorlardı. Kahverenginin tonlarıyla dolu tablodaki koca gözlü kadın endişeyle bakıyordu ikisine.

Yıldız Teyze’nin telefonlarını açmıyor değildi Arda. Sadece geri aramayı unutmuştu. Cevabı duyunca Ali’nin yüzündeki ifade değişiverdi. “Sorumsuzca davranıyorsun. Kadın seni dün üç kez aramış. Hepsini mi unuttun?”

Arda’nın sesinde, söylenmeyen şeylerin kızgınlığı vardı. “Evet Ali, hepsini unuttum. İstersen Hazreti Hamza’ya sor!”

“Sana bu çocuğa bağlanmaman gerektiğini en başından söyledim. Sonunda kendin zarar göreceksin.”

“Nasıl görecekmişim zarar?”

“Er ya da geç ondan ayrılmak zorunda kalacaksın. Ne kadar geç olursa o kadar acı verici olacak.”

“Tamam işte, o zaman ayrılmayalım.”

“Nasıl yani?”

“Konuşalım Ertuğrul’un annesiyle, Dünya burada bizimle yaşasın. Çocuklu hayata yabancı değiliz nasılsa.”

“Arda, senin aklın başında mı?”

“Niye, bence gayet mantıklı bir fikir.”

“Bırak Allahını seversen, başkasının çocuğuna el koymanın nesi mantıklı? Ya izin vermezlerse?”

“Onları ikna edebiliriz. Tabii, yeniden aile olmayı başarırsak.”

Ali cevap vermedi. Şimdi Gönül'ü düşündüğünü Arda biliyordu. Kendisiyle aile olup olmaması, Gönül'le ilişkisine bağlıydı. Eğer kızı sevdiği için bundan kaçacaksa, Ali'yi anlamaya hazırdı. Tabii, aşkından vazgeçip yeniden aile olmayı seçecekse bunu sindirmeye de.

Oysa sessizliğin ardından, beklenmedik bir cevap geldi. "Yapamayız, çünkü Dünya bir kız çocuğu."

"Ne olmuş?"

"Büyüdüğü zaman namahrem olacak. Benim onunla aynı çatı altında yaşamam doğru olmaz. "

"Ne yani, çocuk cinsiyet mi değiştirsin?"

"Erkek olsaydı da seninle yaşaması doğru olmazdı. Zaten bu nedenle dinimizde evlat edinmek yasak. "

"Peki ne yapacağız Ali?"

Ali cevap vermedi yine. Arda soruyu tekrarladı. "Söyle-sene Ali, o halde ne yapacağız?"

Ali halıya bakarak susmaya devam ediyordu. Sessizlik öyle uzadı ki, cevap haline geldi. Sözcüklerle verilemeyecek, mühürlenmiş bir cevap. Arda koydu onu cebine, mutfağa gitti. Çıkarıp baktığında, sessizlik şunu söylüyordu. "Ben artık başka yerdeyim Arda. Burada başka düsturlar var. Üstelik sırf Dünya yüzünden değil. O olsa da olmasa da artık seninle aynı dünyada olmamız imkânsız. Bunu ne olur anla."

Sessiz cevabın açıklığı, başka soruya izin vermiyordu.

Bir uçurum açılmıştı aralarında, Arda öbür tarafa geçemezdi. Ali uğruna Dünya'dan vazgeçeceğini sanmıyordu. Zaten vazgeçse bile Gönül'ün yanında ne şansı vardı?

Ama bir soru buldu yine de. Hızla çıktı mutfaktan, salona döndü. Ali yoktu salonda, üst kata çıkmıştı. Arda yatak odasının kapısında sabırla bekledi namazın bitmesini. Ali seccadesini toplarken girip sordu: "Yıldız Teyze seni nasıl aradı?"

"Efendim?"

"Onda senin numaran mı var? Bu nasıl olabilir?"

"Ev telefonundan aradı, ben açmış bulundum. Numarayı Ertuğrul'dan almış," dedi Ali, yorgun bir sesle.

"Ertuğrul'dan mı?"

"Evet, sen yokken o burayı aramıştı."

Arda'nın aklına Ertuğrul'un son görüşmelerinde anlattıkları geldi. Kendisinin Eskişehir'de olduğunu Ali'den öğrendiği, hatta telefonda sohbet ettikleri. O zaman hoşlanmamıştı ikisi tarafından çekiştirildiğini öğrenmekten. Aynı şeyi şimdi Ali'den duymaksa daha beterdi. Durup dururken eski sevgilisi tarafından aranan kadın durumuna düşmüştü.

"Ha, şu mesele," dedi. "Onunla benim hakkımda konuşmuşsunuz."

"Tam senin hakkında sayılmaz. Havadan sudan."

"Ne konuşmuş olabilirsiniz, birbirinizi tanımıyorsunuz bile!"

"Mutsuz bir adama benziyordu. Üstelik biraz sarhoştu da. Biriyle konuşmaya ihtiyacı var gibiydi. Önce senin hakkında bir şeyler sordu, sonra laf lafı açtı, başka şeyler de konuştuk."

"Nasıl şeyler?"

"Baba olmaktan, yalnızlıktan bahsetti. En çok da pişmanlıklardan. Erkeğin kalbini yiyip bitiren korkudan. Ona aradığı cevapların Kuran'da

olabileceğini söyledim ama gülüp geçti. Bunun için fazla yaşlı olduğunu söyledi. Dediğim gibi, bence çok mutsuz."

"Sen mutlu musun peki?"

"Ben mutluluk ve mutsuzluğun ötesine geçtim Arda. Şimdi bulunduğum yer böyle şeylerin üstünde. Ama Ertuğrul'u çok iyi anladım. Çok değil, bir yıl önce onunla aynı durumdaydım çünkü."

"Emrah rüyana giriyor mu?"

"Hayatımı değiştirmeden önce her gece geliyordu. O kadar sarsılıyordum ki, en az bir şişe viski içmem gerekiyordu yeniden sızmak için. Şimdi onu daha az görüyorum. Hem daha az acı verici oluyor."

"Çok güzel, oğlunu unutmak için dindar oldun yani."

"Arda, bu nasıl söz? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bunları kolay mı sanıyorsun?"

"Neyse, boş ver..." dedi Arda, döndü arkasını. Ali'yi ve çiçek nakışlı seccadesini geride bırakıp alt kata indi. Şarabın kalanını içerek Boğaz'a bakıyordu ki, Ali geldi salona. "Bana da bir kadeh koysana."

"Sen bırakmamış mıydın?"

"İçecek değilim, kadehi elimde tutmaya ihtiyacım var."

Arda yaptı onun istediğini, beraber Boğaz'dan geçen şileplere, Asya kıtasının ışıklarına baktılar. Zerrin Tekindor tablosundaki kadın şimdi kederle süzüyordu ikisini, aynı kocaman gözlerle.

26

Dünyanıza Ait Değil

Ertesi gün Ertuğrul'a yine ulaşılamayınca, Dünya ağlamaya başladı.

Sonunda Arda'nın korktuğu olmuş, babasının kendisini bırakıp gittiği duygusuna kapılmıştı. Önce ağlama, sonra öfke, en sonunda da hem öfke hem de ağlama nöbetleri geldi. Arda ve Huriye çocuğu sakinleştiremediler. Ciyaklayarak koltukları tekmeliyor, oyuncakları sağa sola fırlatıyordu. Hali o kadar yürek paralayıcıydı ki, ne yapacaklarını bilemediler.

"Babama bir şey oldu! Benden saklıyorsunuz!"

Oysa Arda her şeyi yoluna koyacak kararlar almıştı. Gönül'e gidip gerçekten seviyorsa vazgeçmemesini söyleyecekti. Sonra da Ali'yle konuşacaktı. Olayı dramatize etmeden, fedakâr kadın rolü oynamadan.

Gönül'e oynadığı oyundan pişman olmuştu. Ali'yle olmaya çalışmanın da artık anlamı yoktu. Şansı yaver giderse rezil olmadan işin içinden çıkabileceğini sanıyordu.

Ama Dünya'nın halini görünce hepsi uçtu aklından. Planlar bozuldu, öncelikler karıştı. Öğleye kadar onunla konuşmaya, babasının yakında geleceğini anlatmaya çalıştı. İşin kötüsü, Ertuğrul'un neler çevirdiğini bilmediğinden, ikna edici olamıyordu.

"Madem bir şey olmadı, niye babamla konuşamıyorum?" diyordu Dünya, haklı olarak.

"Konuşacaksın tatlım. Her şeyin yolunda olduğunu göreceksin. Sana söz veriyorum."

"Annem de söz vermişti ama gelmedi."

"Ama baban gelecek. Seni çok özlemiştir. Bir an önce kavuşabilmek için işlerini bitirmeye çalışıyordur."

"Hangi işler? Doktorlarla olanlar mı?"

İşte buna verecek cevap yoktu. Dünya'dan bir şey öğrenebileceğini umarak sordu: "Hangi doktorlar? Baban bir şey söylemedi?"

“Sabretmemi söyledi. Ben büyüyünce anlatacakmış.”

“O zaman sabret. Babana yardım etmiş olursun.”

“Öyle mi?”

“Öyle tabii.”

Babasına yardımcı olmak fikrini beğendiğinden mi, yoksa ağlamaktan bezdiği için mi bilinmez, Dünya sakinleşti biraz. Huriye, beraber onun sevdiği bisküvi pastasından yapmayı teklif etti. Hatta iki tane yapıp birini babasına saklayabilirlerdi. Tabii, önce bisküvi almaya gitmeleri gerekiyordu. Biraz düşündükten sonra kabul etti Dünya, çıktılar evden.

Arda kanepeye yığıldı. Üstünden kamyon geçmiş gibiydi. Şimdi ne Gönül’le konuşacak ne de Ali’ye nutuk çekecek hali vardı. Ertuğrul ortaya çıkmakta biraz daha gecikirse bu krizlerin artarak devam edeceği belliydi. Bir dahaki sefere eve bisküvi fabrikası bile kursalar işe yaramayacaktı.

Düşüncelere dalmıştı ki kapı çalındı. Huriye yanına para almayı unutmuş olmalıydı. Çantasından cüzdanını alıp açtı kapıyı, karşısında bir adam duruyordu.

“Selamınaleyküm Huriye Hanım.”

Arda önceki gün Piyer Loti’de karşılarına çıkan genci

tanıdı. Adam aynı ciddi ifadeyle, hiç bakmak istemediği bir şeye bakar gibiydi.

“Ne istiyorsunuz?”

“Konuşabilir miyiz?”

“Sizi tanımıyorum, konuşacak bir şey yok.”

“Bence var Huriye Hanım.”

“Gidin, yoksa güvenliği çağırırım.”

Çat diye kapattı kapıyı adamın suratına. Zil tekrar çalmaya başladı. Arda korkmaya başlamıştı, mutfağa gidip ekmek bıçağını aldı. Zincirini taktıktan sonra kapıyı araladı.

“Size gidin dedim. Güvenliği çağıracağım.”

“Sadece birkaç dakika Huriye Hanım. Yoksa Arda Hanım mı demem lazım?”

Son soru, güvenliği asıl kimin çağırması gerektiğini gösteriyordu. Bu gerçeği bildiğine göre, süvarileri bile çağırabilirdi adam.

“Girebilir miyim?” diyerek bozdu sessizliği. “Söz veriyorum, uzun sürmeyecek.”

Arda bıçağı arkasına saklayıp yana çekildi. Adam isteksiz adımlarla girdi, Dünya’dan kalma oyuncak enkazına baktı. Kıyafeti, mavi kot pantolonla kısa kollu beyaz gömlekten ibaretti; bomba saklayacak yer yoktu üzerinde. Zaten orada olmaya bayılıyormuş gibi bir hali de yoktu, bir an önce işini bitirip gitmek ister gibiydi.

“Kimsiniz siz?”

“Gönül’ün çocukluk arkadaşıyım. Aynı mahallede büyüdük. Hatta uzaktan akraba sayılırız.”

“Nasıl öğrendiniz burayı? Ne istiyorsunuz?”

“Ona oynadığınız bu oyuna son vermenizi istiyorum. Derhal.”

“Ne bu şimdi, tehdit mi?”

“Hanımları tehdit edecek biri değilim. Ama Gönül’ün kalbinin kırılmasını istemiyorum. Hele sizin gibilerin oyuncağı olmasını hiç.”

“Bizim gibiler mi? Bu da ne demek?”

“Tartışacak değilim Arda Hanım. Kocanızın da onu bir daha görmesini istemiyorum. O hassas bir kız. Sizin dünyanıza ait değil.”

“Bizim dünyamız mı?”

“Evet. Fantezileriniz için başka kurban bulun.”

“Bana bak delikanlı, sen kendini ne...”

“Bir şey sanmıyorum,” diyerek kesti Arda’nın sözünü. “Sadece öfkesine mukayyet olan biriyim. Ağzımdan böyle laflar kaçıyorsa artık mazur görün. Onun sizden farklı olduğunu biliyorsunuz. Ben de sizin ne biçim insanlar olduğunuzu biliyorum.”

“Söyleyeceğinizi söylediniz,” dedi Arda, titreyerek. “Lüt-fen gidin artık.”

Adam döndü arkasını, kapıya yürüdü. Arda’nın tedbir olsun diye açık bıraktığı sokak kapısında, Dünya’yla karşılaştılar. Küçük kız nefes nefeseydi. “Tırmanma yarışı yaptık, Huriye’yi geçtim!”

“Huriye” ismini duyan adam, merdivenlere baktı. Yana kaymış başörtüsünü düzeltmeye çalışarak gelen kadını görünce, dönüp Arda’ya gülümsedi. Küçümseyen, mağrur bir gülümseyişti.

“Hey!” dedi Dünya. “Seni tanıdım! Gönül’ün arkadaşısın!”

Dünya’nın yüzüne bile bakmadan, yanından geçti gitti adam. Apartman merdiveninde gözden kayboldu.

27

İyilik Borcumuz Var

Şu hayatta bazı günler her şey o kadar ters gider ki, insan bir an önce, sağ salim gece yarısına ulaşmak ister. Günün karanlığı üstünüze ejderha gibi gelmektedir, en iyisi boş yere çırpınarak onu daha da kızdırmaktan kaçınmaktır. Bir köşeye saklanmak ve fırtınanın geçmesini beklemek, beklemek, beklemek gerekir.

Arda o gün öyle düşünüyordu. Huriye ve Dünya mutfakta bisküvi pastası yaparken telefon çalmış, sabahtan beri yaşadıkları yüzünden aklı zaten karışık Arda'nın karşısına bir de Ertuğrul'un annesi çıkmıştı. Üstelik sesi hiç de dostça değildi:

"Kızım, sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"İyiyim Yıldız Teyze, siz nasılsınız?"

"Bırak şimdi Arda, çocuğu niye getirmiyorsun? Dün-ya'nın yeri ailesinin yanı."

"İsterseniz telefona çağırayım söylesin nerede olmak istediğini."

"Arda, lütfen oyun oynama. O yedi yaşında bir çocuk."

"Sekiz."

"Her neyse, küçük sonuçta. Onun kafasını sağlıksız fikirlerle doldurmaya kimsenin hakkı yok."

"Yıldız Teyze, ne demek istiyorsunuz?"

"Niye böyle yaptığını gayet iyi biliyorum. Üzgünüm ama o senin çocuğun değil Arda. Rahmetli oğlunun yerine onu koymaya çalışarak bir şey kazanamazsın. Bu hiç mantıklı değil."

"Kusura bakmayın ama ben de deli değilim."

"Sen kusura bakma ama yaptığının pek sağlıklı olduğu da söylenemez. Çocuğun nerede kalacağına sen karar veremezsin! Onu buraya getirmeni istiyorum. Hem de hemen!"

“Evet, buna ben karar veremem. Ama siz de veremezsiniz. Buna ancak Ertuğrul karar verebilir. Ben Dünya’yı ondan emanet aldım. Ancak o söylerse bırakabilirim.”

“Ama Ertuğrul’a ulaşamıyoruz ki!”

“O zaman ortaya çıkıp ne yapacağımızı söyleyene kadar bekleyeceğiz. Bu arada Dünya kalmak istediği sürece burada kalır!”

Arda kapattı telefonu, derin bir nefes aldı. Sonra salonun kapısında durmuş kendisine bakan Dünya’yı fark etti. Üstünde pasta dilimi olan bir tabak tutuyordu. “Pasta getirmiştim, iyi misin?”

“Daha iyi günlerim de oldu,” dedi, gülümsemeye çalışarak. “Galiba yine bir yere gitmemiz gerekiyor.”

“Nereye?”

“Gönül’ü görmeye. Ona bir iyilik borcumuz var.”

Arda evden çıkarken, bu “iyilik” sayesinde işleri düzeltmeyi umuyordu. Gönül’ün kitapçı dükkânına gidip kahramanlık yapacaktı. Ona sevdiği adamla aralarından ebediyen çekildiğini müjdeleyecekti. Sonra da aşkı ertelemenin sadece pişmanlık doğurduğunu, Ali’yi günün birinde tamamen ortadan kaybolana kadar beklemesine gerek olmadığını anlatacaktı. Trajediyle başlayan gün bu sayede biraz şiir, azıcık da masal havası kazanacaktı. O an böyle havalar için canını verebilirdi Arda.

Arabayı Fatih Camii’nin arkasındaki sokağa park etti. Arda’nın elinden tutmuş yürürken, ilk kez gördüğü eski İstanbul’a merakla bakıyordu Dünya. Arda ise söyleyeceklerini aklında sıraya koymaya çalışıyordu. Fatih sokaklarındaki kuş sesleri, adımlarına neşeyle eşlik ediyordu. İkindi ezanı kadife dalgalarla örtüyordu her şeyi.

Ama Gönül yoktu, dükkândaki diğer kız onun öğleden sonra ayrıldığını söyledi. Bir adam gelip onunla bir şeyler konuşmuştu. Sonra Gönül eşyasını toplamış, arkadaşından yerine başkasını bulmasını istemişti. Ne olduğunu ya da nereye gittiğini söylememişti. Cep telefonu da o saatten beri kapalıydı.

Gönül’ün birkaç sokak uzaktaki evine vardıklarında aynı durumla karşılaştılar. Defalarca çaldılarsa da kapıyı açan olmadı. Sonunda karşı komşu çıktı, huysuz bir sesle sabahtan beri o daireye gelen giden olmadığını söyledi. Zile basmakta biraz daha ısrar ederlerse yaşlı kadın polis çağıracaktı.

“Sorumluluğu reddediyorum,” dedi Jülide. “İşler bu hale beni dinlemediğin için geldi.”

Bir kez daha vapurdaydılar. Güneş ağır ağır batıyor, aynı martı sürüsü Dünya’nın attığı simit parçalarını kapışıyordu.

Dünya dönüşte tutturmuş, Arda’yı yine Kadıköy va-puruna sürüklemişti. O şartlarda bile keyfini düşünmesi önce zalimce gelmişti Arda’ya. Sonra onun çocuk olduğunu hatırlamış, zaten yapacak başka şey de kalmadığından kabul etmişti. Jülide’yi arayıp Kadıköy vapuruna yetişmesini istedi. Böyle harika bir günü tek başına noktalamak bencillik olurdu doğrusu.

“Aman ne güzel,” dedi Jülide’ye. “Senin planın mükemmeldi ama ben batırdım, öyle mi? Beni kocamın sevgilisiyle arkadaş olmaya yolladın, şimdi de sıyrılıveriyorsun!”

“Seni kimseyle arkadaş olmaya falan yollamadım. Git kızın ne olduğunu öğren, zayıf noktalarını bul, dedim. Senin kapalı arkadaş edinesin varmış, ben ne yapayım?”

Jülide’nin haklı olduğunu hissediyor, bu yüzden daha da öfkeleniyordu Arda. Neyse ki tepki gösteremeyecek kadar yorgundu. Güvertedeki kanepelerden birine çöktü. “Peki şimdi ne yapacağım?”

“Oluruna bıraksan olmaz mı?”

“Olmaz!” dedi, Jülide’ye dik dik bakıp. “Gencecik bir insanın duygularıyla oynadım. Onun hayata olan güvenini sarstım. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam edemem!”

“Madem öyle, git tamir et.”

“Söylemesi kolay. Nereye gittiğini bile bilmiyorum ki.”

“Ailesi falan yok mu bu kızın? Herhalde onların yanına gitmiştir.”

“Nasıl bulacağız peki? Gazeteye ilan mı vereceğiz?”

“Her lafıma ters cevap vermek zorunda mısın? Burada senin götünü toparlamaya çalışıyoruz.”

“Benim götümü mü?” diyerek ayağa kalktı Arda. “Sence senin sivri zekân olmasa şu an bu halde olur muydum?”

“Bir hafta önce öyle demiyordun ama. Fikir verdiğim için teşekkür edip duruyordun. Senin bu yaptığına ne denir biliyor musun? Resmen nankörlük denir!”

“Şimdi de nankör olduk yani!”

“Aynen öyle! Kıçın sıkıştığında başkasına git bundan sonra!”

Arda tam cevap verecekti ki, Dünya’nın yanlarında belirdiğini fark etti. Gözlerini transa geçmiş gibi yummuştu. Arda ve Jülide kavgayı kesip baktılar. Çocuk gözlerini açtı, “İhsaniye Camii Sokak, 23 Numara, Nilüfer-Bursa,” dedi. “Masalın son sayfasında yazıyordu. Çok küçük harflerle.”

Arda, şaşkın bakan Jülide’ye açıklama ihtiyacı hissetti. “Dünya’nın fotoğrafik hafızası var da... Gördüğü şeyleri unutmuyor.”

28

Umarım Adını Beğenmişsindir

Ertuğrul'la ilk ve son sevişmeleri iki nehrin kavuşması gibi oldu. İki sessizliğin birbirine değip tınlaması gibi. Dört kollu ve bacaklı, iki başlı bir canlıya dönüşmek gibi. Bir kış öğleden sonrası, Ertuğrul'un arkadaşının Beykoz'daki evinde.

Ertuğrul göründüğü kadar tecrübeli değildi. Arda'nın izin vermesini, küçük kandiliyle önüne düşüp yol göstermesini bekliyordu. Bunun Arda'yı huzursuz etmesi gerekirdi ama etmedi. Tam aksine, bir rahatlık hissetti. Anladı ki varacakları yer o kadar da önemli değil. Hatta hiçbir yere varmasalar da olur. Birbirlerine kenetlenip çıktıkları yol önemli olan.

Bekâr evindeki karyolada, çamurdan ya da maymundan beri alınan yolu tekrar kat ettiler. Yılın son karı Beykoz sırtlarını beyaza boyarken. Odadaki katalitik sobadan mayhoş bir ispirto kokusu yayılırken. Paltoları iskemlenin üstünde kurumaya çalışırken. Ertuğrul'un arkadaşının her an eve dönebileceğini bilmenin gerilimini yaşarlarken. Sonra birbirlerine sarılıp pencereden dışarı, döne döne yağan kara baktılar. Ertuğrul gülümsedi. “Birkaç gün daha kalsan olmaz mı?”

“Buraya gelmekle yeterince riske girdim zaten. Dua et de kar yolları kapanmasın.”

O gün, Arda'nın prensi tekrar kurbağaya dönüşmeden önceki son görüşü oldu. Kış boyunca birkaç kez, sıcak

sobaya dokunan çocukların çekingenliğiyle mektuplaştılar. Arda'nın beyaz, çizgisiz dosya kâğıdına siyah mürekkeple yazdığı ilk mektup, gece üzerineydi.

Merhaba Ertuğrul;

İşte sana ilk mektup. Şu an saat gece yarısını tamı tamına on üç dakika geçiyor. Evde Fırat dahil herkes uyumuş olduğundan, salondaki büyük yemek masasında yazıyorum. Etrafta tam bir sessizlik var. Benim gibi tipler neden geceyi sever, çok düşünmüşümdür. Hayır, atıyorum, çok düşünmüş falan değilim. Hatta daha önce aklıma bile gelmedi desem yeridir. Neyse, boş ver. Nasılsa bu mektubu büyük ihtimalle göndermeyeceğim.

Ama olur da eline geçerse, hayatımda ilk defa mektup yazmakta bu kadar zorlandığımı bil. Aslında ben mektup yazmayı çok severim ve bir başladım mı sayfalar boyunca durmak bilmem. Kâğıda döküldüğü zaman en sıradan ayrıntı bile ilginç görünür bana. Yazmaya başladıktan sonra aklıma normalde düşünemeyeceğim şeyler gelir. Huşu içinde, saatler boyunca yazabilirim.

Ama nedense şimdi öyle olmuyor işte. Sanki cümleleri zihnimden cımbızla alıyorlar. Nedeni ne olabilir? Sana söyleyecek fazla bir şeyimin olmayışı mı? Yoksa tam tersi, söyleyecek çok şey olduğu için nereden başlayacağımı bilmeyişim mi?

Belki de ikisi birden. Gerçek şu ki, aslında seni fazla tanımıyorum. Mesela, iki yüzün olduğunu biliyorum ama ya başka yüzlerin de varsa? Beni gafil avlamak için pusuda bekliyorlarsa? O zaman şunu bil ki soluk benizli, kolay lokma değilim. Sonunda kafa derin kemerimi süslerse hiç şaşırma!

Şu âna kadar yazdıklarımı okudum da, son satırlar hariç korktuğum kadar saçmalamamışım. Demek ki devam edebilirim.

Ama etmeyeceğim. Çünkü ben olacakları gören bir Kızılderiliyim. Bu mektubu okuduktan sonra bir köşede unutacağını görebiliyorum. Ayrıca, Manitu beni uykuya çağırıyor. Sana güzel bir hafta dilerim.

Sevgiler. Arda.

Ertuğrul'un cevabı, altı gün sonra geldi. İyi kalite bir bloknottan koparılmış çizgili sayfalara, mavi mürekkeple yazılmıştı. Ertuğrul'un ilk defa gördüğü, yatık elyazısını beğendi Arda. Dershane dönüşü odasına kapanıp cümleleri bir solukta yuttu.

Sevgili Yenilmez Yunus;

Umarım adını beğenmişsindir. Kızılderili olduğuna göre, böyle bir adın sana yakışacağını düşündüm. Biliyorsun, Kızılderililerin isim sahibi olmak için bir kahramanlık yapmaları gerekir. Sen de adadaki o gece bana haddimi bildirerek kahramanlığın kralını yaptın. Eğer izin verirsen, adını "Yenilmez Yunus" koymak isterim.

Yunusların güzel ve sevimli olmak dışında bir özellikleri daha vardır. Onlar aynı zamanda güçlüdürler. İcabında köpekbalıklarını bile çok fena tepeleyebilirler; senin o akşam beni tepelediğin gibi.

Şu âlemde yapılacak en büyük hata, şirinliğine aldanıp bir yunusu kolay lokma sanmaktır. Haddini bilmez köpekbalıkları bu hatalarını bazen canlarıyla öderler. Hem yunus kadar güzel hem de yenilmez olmak, bir canlının sahip olabileceği en şahane özellik bana kalırsa. Seni kıskanmamak elde değil.

Şu durumda kendimi köpekbalığı yapmış oluyorum ama önemli değil. O akşamki salaklığımla bunu çoktan hak ettim. Ama yine de madem sen Kızılderilisin, beni de kovboy olarak görmeni rica edeceğim.

Bugüne kadar atımın üstünde dolandım durdum. Bazen ölü ya da diri arayanlardan kaçtım, bazen de ben birilerini kovaladım. Tommiks ya da Pekos Bill gibi örnek bir kovboy olmadığımın da farkındayım. Bazen Kinowa'ya benzetiyorum kendimi, intikam peşinde koşuyorum. Bazen de düzelip Teks Willer gibi soğukkanlı oluyorum ama Kızılderililer bana yine gıcık oluyor.

Kim olursam olayım, mektubuna çok sevindim. Sanki Beykoz'daki günden beri bunu bekliyormuşum. Belki de doğduğumdan beri bekliyormuşum. Neyse, bitiriyorum, kovboya duygusallık yakışmaz.

Özleniyorsun sevgili Yenilmez Yunus, sadece bunu bilmeni isterim.

Ert.

Arda aynı gece Ertuğrul’a cevap yazdı. Bunun ona yazdığı son mektup olduğunu bilmiyordu ama riskli bir mektup olduğunu biliyordu. Yine de kendini kandırmaktansa açık konuşmayı daha doğru buldu. Her cümlenin üzerinde uzun uzun düşündü; ne de olsa internetten önceki dünyadaydılar.

Sevgili Teks, Kinowa, Pekos Bill ya da her neyse;

Bir mektuba “sevgili” diye başlamak ne kadar ilginç. Âdet yerini bulsun diye bile yapsan çok iddialı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama hitap ettiğin kişi de bunu hak etmeli bence.

Diyeceğim o ki, başta saydığım isimlerin hiçbiri “sevgili” diye hitap edilmeyi hak etmiyor. Amerikan çizgi-romanlarından pek anlamam ama mektubunu okuyunca Fırat’ın kitaplarını karıştırıp söz konusu vatandaşlar hakkında fikir sahibi oldum.

Hiçbirinin sevgiyi falan hak etmediğini düşünüyorum, evet. Sadece gariban Kızılderilileri öldürüp durdukları için değil, kendi trajedilerini fazla beğendikleri için de. Bana sorarsan kahramanlığı yanlış yerde arıyorlar. Onların yerinde olsam kendime o saçma maceraların içinde ne yaptığımı sorardım. İnsan kaderini bu kadar ciddiye almamalı.

İnşallah söylediklerimi ukalalık olarak almazsın. Alırsan da ne yapalım, düşüncelerim bunlar. Bu arada, “Yenilmez Yunus” adı için de teşekkür ederim, çok naziksin. Ama yenilmez olduğumu falan düşünmüyorum. Tam aksine, alt edilmesi çok kolay biriyimdir. Hatta bunun için karşımdakinin köpekbalığı olmasına bile gerek yok. İki aptalca söz bazen beni yere sermeye yeter.

Eğer bilmek istiyorsan, Beykoz’daki soluk benizliyi ben de özlüyorum. Ama adadakini değil. Bu yüzden merak ediyorum, acaba hangisisin?

Sevgiler.

Arda.

Haftalar geçip de bu mektuba cevap gelmeyince önce üzüldü Arda, ağır bir imkânsızlık duygusuna kapıldı. Sonra yazdıklarına pişman olmaktansa gerçeği kabullenmeyi seçti. Zamanla unutacağını, anıların yunuslar misali yüzüp gideceğini sandı.

29

Elbet Bir Gün Anlayacaktır

Baharda, dayısının cenazesinde Ertuğrul eski halindeydi. Sarsıldığı belliydi; kahramanının üçüncü sınıf bir otel odasında ölü bulunmasını hazmedemiyordu. Hayatı suçluyor, dünya denen lağımda halis insanların sonunun bu olduğunu söylüyordu.

Van Gogh gibi Aziz Dayı da harcanmıştı. Hele bu korkunç memlekette sanatçı olmak, intihar etmenin zahmetli yoluydu.

O kadar kızgındı ki, binlerce tişört parçalayabilirdi. Dayısının genç kopyası oluvermişti. Yakında yine içmeye, aptalca şeyler yapmaya başlayacaktı. Arda’nın çenesini tutması gerekiyordu ama yapamadı. Cenazeden sonra topluca gidilen meyhanedeydiler. Çoğu aile dostu olan sanatçılarla dolu masanın bir ucunda.

“Van Gogh hastaydı Ert...” dedi Arda, sigara dumanından gözleri yaşarmış halde. “Onun bunalımı kimsenin suçu değil.”

Cevap yarı sarhoştu. “Ne demek istiyorsun?”

“Bazı insanlar zayıftır. Kötü değillerdir ama dünyanın ağırlığını taşıyamazlar. Bu onların sanatçı olmasından değil.”

“Benim dayım mı zayıf?”

“Hayatla baş edememiş. Değişmek için de bir şey yapmamış. Ama bu onun seçimi. Sen öyle olmak zorunda değilsin.”

“Her boku bildiğini sanıyorsun, öyle mi?”

“Hayır Ertuğrul, her boku bilmiyorum. Gördüğümü söylüyorum. Acını anlıyorum ama Aziz Dayı örnek alabileceğin biri değil.”

“Siktir git be Arda, bırak bu taşra ağızlarını!”

Arda rezil olmamak için kalktı yerinden, meyhanenin önündeki dar sokağa çıkıp ağladı. Şans eseri sokak tenhaydı, halini fark edecek kimse yoktu. İlerideki Balık Pazarı’ndan gölgeler geçiyor, onun da ilerisindeki

caddeden müzik sesi geliyordu. Kalbi ilk kez böyle kırılıyordu, sanki göğsünde zonklayan çürük bir diş vardı.

“İyi misin kızım?”

Ertuğrul’un babası kapıda durmuş mendil uzatıyordu. “Ne olur kusuruna bakma, çok severdi dayısını.”

Arda aldı mendili, burnunu çekerek “Biliyorum,” dedi.

“Söylediklerinde haklısın. Aziz’in her zaman seçim şansı vardı. Ama o değişmekle uğraşamayacak kadar tembel oldu hep. Bunu kendisine söylediğim zaman da, demin gördüğün muamelenin daha beterini ondan gördüm. O günden beri konuşmuyorduk.”

“Suç bende. Kötü zamanlama yaptım.”

“Yine de babası olarak teşekkür ederim. Ertuğrul’un bunları duymaya ihtiyacı vardı.”

“Siz niye söylemediniz?”

Acı acı gülümsedi meşhur resim otoritesi. “Senin söylemen başka. Elbet bir gün anlayacaktır.”

O gün asla gelmedi, yavaş yavaş koptular. Ertuğrul’un haberlerini ara sıra Fırat’tan alıyordu Arda. Gittikçe dayısının 90’lar versiyonuna dönüşüyordu. Tekno dinleyip kimyasal uyuşturucular kullanmaya başlamıştı. Yeni arkadaşlarıyla İstanbul’da açılan kulüplere gidiyordu. Tekno’nun müthiş bir fikir olduğunu düşünüyor, onun dışındaki her şeyi sıkıcı buluyordu.

“Adamın kafa ayarı değişmiş,” diyordu Fırat. “O müziği dinleyip o maddeleri kullanmayanlara tahammül edemiyor.”

Arda Edebiyat Fakültesi’ne girmiş, babasının Kadıköy’de tuttuğu evde Fırat’la yaşamaya başlamıştı. Fırat’ın eski dostu Ertuğrul’u unutamadığını, onun adı ne zaman geçse konuyu değiştirmesinden anlıyordu. O da Arda’nın unutamadığını, Ertuğrul’un adı ne zaman geçse ısrarla sorduklarından anlıyor ve bundan hoşlanmıyordu.

Bu arada, Fırat’ın bazısı düzgün, bazısı saçma bir dizi kızla ilişkisi oldu. Akıllı bir kardeş olarak Arda hiçbiri hakkında soru sormadı; bunun aile

huzurunu bozmak dışında bir işe yaramayacağını artık biliyordu.

İkinci sınıftayken, Ertuğrul'la tekrar karşılaştılar. Arda erken inen kış akşamlarından birinde, Kadıköy'deki barda kızlarla bira içiyordu. Konu yarıyılın başından beri peşinden ayrılmayan yardımcı doçent ve bu konuda yapılması gerekenlerdi. Bardaki öğrencilerin neşesi, renkli titreşimler halinde uzanıyordu geceye.

Birden, kapıya dönük oturan arkadaşının yüz ifadesinden, içeri acayip bir şeyin girdiğini anladı. Merak edip döndü, göz göze geldiler. Ertuğrul gülümseyerek yaklaştı, kızların hayret ve kıskançlık dolu bakışlarının önünde "Merhaba Arda," dedi.

Eskisinden de yakışıklı görünüyordu. Kilo vermiş, Ar-da'nın sevdiği bir İspanyol dansçıya benzemişti. Üzerinde siyah kaban, boynunda gözlerinin rengini belirginleştiren mavi bir kaşkol vardı. Bira teklif etti, Arda hemen unuttu yardımcı doçenti falan.

"Ne güzel, saçların uzamış," dedi, baş başa tünedikleri bar iskemlesinde bardak tokuştururken.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun."

"Fırat manyağı nasıl?"

"Bildiğin gibi. Okulu bitirip hemen askere gitmeye karar verdi."

"Askerlik mi? Hem de şu devirde? Deli mi bu adam?"

"Annemler de aynı şeyi söylüyor ama nafile. Komando olmak için dilekçe verecekmiş. Kararlı görünüyor."

Ertuğrul'un gözaklarında garip bir şey fark etti Arda. Sanki ince, ıslak bir zarla örtülmüştü üzerleri, cam gibi, nesneleri yansıtarak bakıyorlardı. Tekno ve kimyasallarla ilgili duyduklarını hatırladı Arda, üzülerek.

"Ben gelecek ay Macaristan'a gidiyorum," dedi Ertuğrul. "Orada sosyalist iktisat okuyacağım. Mühendislik okuduk diye şantiyelerde sürünecek halimiz yok. Hem bu sayede askerlik de üç-beş sene atar."

Sonra havadan sudan konuştular. Annelerini, babalarını çekiştirdiler. Karşısında sevdiği, her zaman özlediği o güzel Ertuğrul vardı. Ama ayrılır

ayrılmaz yine öbür tarafa geçeceğini ikisi de biliyordu.

“Tişörtün duruyor mu?” diye sordu vedalaşırken.

“Biraz rengi attı ama duruyor, evet.”

Yıllar sonra, Eskişehir’de karşısına Dünya’yla çıkana kadar, Arda onu bir daha görmeyecekti.

30

Bir Odanın Hatırladıkları

Kâğıda tekrar baktı Arda. Taksicinin azmi sayesinde, Dünya'nın hatırladığı adresi bulmuşlardı. Bahçe içinde, iki katlı, Arda'ya çocukluğunun mahallelerini hatırlatan bir Bursa eviydi.

Kapıyı Arda'dan birkaç yaş büyük bir kadın açtı. Başına sarı bir eşarp bağlamış, beyaz mutfak önlüğü takmıştı. Gönül'ünkiler gibi iri, lacivert gözleri vardı ve belirgin bir muhacir şivesiyle konuşuyordu. Kızının arkadaşı olduğunu duyunca, Arda'ya oklavayla içeriyi gösterdi.

"Rahatsız olmayın," dedi Arda. "Döneceği zaman belliyse söyleyin, yine uğrarız."

"Dışarıda kalmayın. Çarşıya kadar gitti, şimdi gelir."

Gönül'ün odasına tek kişilik karyola, kitaplık ve yazı masası ancak sığmıştı. Arda'nın en son İstanbul'da gördüğü yaralı serçe, pencere kenarındaki kafeste şakımaya uğraşıyordu. Yatağın üstü Dünya'nın hoşuna giden oyuncak bebeklerle, kırlentli yastıklarla süslüydü. Pencereden evin arka bahçesindeki ağaçlar görünüyordu. Mutfakta pişen yemeğin kokusu yayılmaktaydı eve.

Anne salona buyur ettiyse de Arda odada kaldı. Çalışma masasının iskemlesine oturdu, şimdiden oyuncak bebekleri kendi aralarında konuşturmaya başlamış Dünya'ya baktı. Çocuk, Gönül'ün yatağına yanlamasına yayılmış, sırtını duvara yaslamıştı. Otobüste uyuduğundan, canlı ve neşeli görünüyordu; onu buraya sürüklediği için Arda'nın suçluluk duymasına şimdilik gerek yoktu.

Babasıyla göçebe hayatı yaşamaya alışkın Dünya, iyi bir yol arkadaşıydı. "Daha gelmedik mi?" diye sormamayı, büyüklerin muhabbetinden sıkılınca başını onların dizine koyup uyumayı öğrenmişti. Çabucak uykuya dalması, ne kadar alışkın olduğunu gösteriyordu.

Küçücük başın ağırlığını dizlerinde hissederken, onunla başka yolculuklara da çıkmak istediğini hissetti Arda; beraber Hindistan'a bile gidebilirlerdi, neden olmasın?

Duvarda, kız meslek lisesinde çekilmiş fotoğraflar vardı. Gönül’ün 13-14 yaşlarındaki, başı açık halini tanıdı Dünya. İki arkadaşının koluna girmiş, bir ayağını dans eder gibi havaya kaldırmıştı. Fotoğraf ince, ahşap bir çerçeveyle asılmıştı duvara.

Karşı duvarı boydan boya kaplayan aile fotoğraflarının yanında, Jeanne d’Arc’ı sancağıyla gösteren Hillingford tablosu duruyordu. Arda bu tabloyu, kitabı hazırladığı zamandan hatırlıyordu.

Sırtındaki zırhın aksine, naif bir ifadeyle ufka bakıyordu Jeanne. Kendi kırılganlığından korkmayan bir kadının gözleriyle. Tablodaki kızla Gönül arasındaki benzerliği fark etti; ikisinin yüzünde de aynı cesur kırılganlık vardı. Gönül’ün Jeanne d’Arc hayranlığının nedeni belki de buydu; gençlerin rol modeli seçerken, farkında olmadan fiziksel olarak kendilerini andıranları tercih ettiğini duymuştu.

Uzun duvarın tam ortasına denk gelen, otuz-kırk santim enindeki kitaplığın pencereye bakan yanına Saraybosna

kartpostalları yapıştırılmıştı. Kitaplığın portatif bir parçası olan çalışma masasında oturan Arda onları sonradan, başını uzatınca görebildi.

Şehrin köprülerini, camilerini ve kütüphanesini gösteren kartpostallar, Bosnalıların efsanevi lideri Aliya İzzet-begoviç'in fotoğrafıyla tamamlanmıştı. Resmin altında, muhtemelen ona ait bir söz yazıyordu. "İslam benim için güzel ve asil olan her şeyin diğer adıdır."

Arda birazdan karşılaştıklarında Gönül'ün ne tepki göstereceğini düşünmek istemiyordu. Otobüste gelirken hazırlık yapmamış, sadece kalbinden geçenleri söylemeye karar vermişti. Genç kız ne yaparsa yapsın o sakin kalacaktı.

Beklerken kendi genç kızlığının odasını düşünmeden edemedi. Orası da iki metreye beş metre boyunda, büyürken tutulmuş günlükleri andıran bir yerdi. Duvardaki her iz, pencere pervazındaki her çatlak ya da bahçedeki ağacın kitaplığa vuran gölgesi, şifresini ancak odanın sahibinin çözebileceği bir sancıyı saklıyordu. Gönül'ün odası bu yüzden hem yabancı hem de aşina geldi Arda'ya; insan burada geçmişi hayal edebilirdi.

Gönül bu evde doğmamıştı; kendi halinde bir ailenin ikinci kızı olarak Saraybosna'da dünyaya gelmişti. İstasyon şefi olarak çalışan babasıyla anaokulu öğretmeni annesi, iç savaşın yaklaştığını sezip kızlar çok küçükken karar vermişlerdi Türkiye'ye göçmeye. Bursa'yı seçmelerinin nedeni, burada yardım isteyebilecekleri akrabalar olmasıydı. İmkânsızlıklarla boğuşarak, ellerinde birbirlerine duydukları aşktan başka bir şey olmadan yeni hayatlarını kurmuşlardı.

Üç yaşında geldiği Bursa'da niye "muhacir" diye çağrıldığını bilmeyecekti Gönül. Beş yaş büyük ablasının aksine eski hayatlarını hatırlamayacak, evde konuşulan dilden bir şey anlamayacaktı. Saraybosna onun için hafızasındaki birkaç resimden, rüyasına giren bir köprüden ya da annesinin mutfakta söylediği türküden ibaretti.

Türkçeyi anne-babasından çok daha kusursuz konuşabildiği için çocukça bir gurur duyacaktı. Hatta annesinin şivesiyle dalga geçmeye kalktığı için hayatının ilk ve son şamarını ablasından, ağzının ortasına yiyecekti. Sözlerin yakıcılığını küçük bir kıza anlatmak için bu kadarı yeterdi.

Çocukluğunun silinmez anılarından biri, annesiyle babasının televizyonun karşısında ağlayışları olacaktı. Haberlerde binlerce sivilin öldüğünden bahsediliyordu. Srebrenitsa annesinin memleketiydi, dedesinin, dayılarının ve kuzenlerinin yaşadığı yerdi. Kendisinden birkaç yaş büyük iki kuzeninin Çetnik mermileriyle can verdiğini öğrenebilmeleri bile günler aldı.

“Bunu bize niye yapıyorlar?” diye soracaktı ablasına.

“Çünkü biz Müslümanız. Özgürce yaşamamızı istemiyorlar!”

Emel Ablası, Gönül’ün Jeanne d’Arc’tan önceki kahramanıydı. Arif Bey kızlarına, hayranı olduğu iki assolistin isimlerini vermişti. On iki yaşına geldiğinde, kendi isteğiyle başını örttü Emel. Annesine kendisini Kuran kursuna göndermesi için yalvardı. Genç kız olduğunda, hayatını iyi bir Müslüman olmaya adamıştı çoktan; bütün dünya unutsa bile Srebrenitsa onun içinde kanamaya devam edecekti.

Gönül ise ablası kadar atak bir yaradılışa sahip değildi; onun gibi siyasetle ilgilenmekten, toplantılara katılmaktan falan hoşlanmıyordu. Kitaplardı onun dünyası, bir sevda şiirinde hayatın anlamını sezebiliyordu. Yine de ablasının

etkisiyle başını örtmüş olmaktan pişmanlık duymadı; bunun anne-babasını mutlu ettiğini biliyordu. Şu hayatta mutluluğa en çok onlar muhtaçtı.

Kız Teknik ve Meslek Lisesi'ni bitirdiğinde, amacının öğretmenlikten fazlası olduğunu anlamıştı. Okuduğu kitaplar sayesinde yeni bir dünya açılmıştı önünde, payına düşeni yaşaması gerekiyordu. Bunun için de üniversite için İstanbul'a gitmesi.

Babasının şiddetle karşı çıkmasının tek nedeni muha-fazakârlık değildi; kızlarını kaybetmekten delice korktuğu için de izin vermek istemiyordu. Zaten Emel bir Mersinliyle evlenip Üsküdar'a uçmuştu, şimdi de Gönül kanat alıştırmaları yapıyordu. Yıllar önce Saraybosna'yı bırakmış olan adam, şimdi kendisi için Saraybosna anlamına gelen kızları tarafından bırakılacaktı.

Aylar süren sürtüşme, Emel'in devreye girmesiyle tatlıya bağlandı. Ablası babasını ikna edince İstanbul'a ilk ürkek adımlarını attı Gönül; başörtüsünü çıkararak girebildiği üniversitenin yurdunda yeni bir hayata başladı.

"Ne arıyorsunuz burada?"

Odanın kapısında durmuş bakıyordu. Yüzünde öfkeden çok hayret vardı. Arda ise hazırlıklıydı, gülümseyerek, "Merhaba Gönül," dedi.

31

Jeanne d’Arc Olsa Ne Yapardı?

“Buraya ne hakla gelirsiniz?”

“Özür dilemek için,” dedi Arda. “Seninle konuşmak için.”

“Önce cevap verin, ne hakla!”

Gönül’ün bağırdığını duyan annesi yanlarına gelmişti. Kapıda durmuş, endişeli gözlerle bir kızına bir de eve aldığı yabancılara bakıyordu. Arda cesaretini topladı. “Affedip affetmemek senin bileceğin şey. Ama dinlemeni rica ediyorum.”

Gözlerini kapatıp birkaç uzun ve derin nefes aldı, sonra annesine döndü Gönül. “Tamam *majka*, biraz müsaade et lütfen.”

Arda da Dünya’nın saçını okşadı. “Tatlım, biraz bahçede kedilerle oyna, olur mu?”

Herkes çıktıktan sonra Gönül kapattı kapıyı, başörtüsünü çıkarıp saçlarını dağıttı. “Bu evi nasıl buldunuz?”

“Dosyaya ev adresini yazmışsın. Dünya son anda hatırladı. Şansımı deneyeyim dedim.”

“Dünya mı? Aman ne güzel, çocuğun adı da Neşe değil demek.”

“Bak, kızgın olmakta haklısın.”

“Kızgınlığım oynadığınız saçma oyundan dolayı değil. Salim kafayla düşününce niye yaptığınızı anladım. Sizin yaşadıklarınızı yaşamış olsam belki ben de çılgınca şeyler yapardım. Ama beni başkalarına karşı küçük düşürdünüz.”

Arda, evine gelen çatık kaşlı genci hatırladı. “Çok üzgünüm Gönül.”

“O Selim’in asıl derdini yıllardır biliyorum. Zaten Ali’yi öğrendiğinden beri etrafta söylemediğini bırakmadı. Ama en kötüsü, dükkâna gelip haklı çıktığı için böbürlenmesiydi. O an ne hissettiğimi size anlatamam!”

Arda cevap vermedi, kafesteki yaralı serçeye bakarak genç kızın içindekileri dökmeyi bitirmesini bekliyordu.

“Size kızgınlığım, beni hayat boyu utanacağım şeyler yapmanın eşiğine getirmiş olmanızdan. Gerçeği öğrenince basit bir kadın gibi Ali’nin işyerine gidip ortalığı birbirine katmam ya da kapınıza dayanmam an meselesiydi. Neyse ki Allah bana kendimi tutacak gücü verdi de bu utançları yaşamaktan kurtuldum. Buna ne hakkınız var?”

“Haklısın Gönül.”

“Size güvendim, ablama anlatır gibi derdimi anlattım. Kimseye söylemediğim şeyleri söyledim. Karşılığı bu mu?”

“Ne diyeyim, haklısın.”

“Haklı olmam önemli değil, yerin dibine batsın haklılık! Amacınız beni Ali’den ayırmaksa, buyurun ayrıldık işte. Şimdi mutlu musunuz?”

“Hayır, değilim. Asıl söylemek istediğim de bu. Ali’nin senin sevgine ihtiyacı var, başka hiçbir şeye olmadığı kadar.”

“Size inanmıyorum,” dedi Gönül, asabi bir şekilde gülerek. “Hâlâ sevgiden bahsediyorsunuz.”

“Buraya gelmemin nedeni bu.”

“Allah aşkına, bunu nasıl söylersiniz? Evli olduğunu bile gizleyen bir adamın sevgisine kim inanır?”

“Onu senin tanıdığından daha iyi tanıyorum.”

“Eh, orası kesin!”

“Demek istediğim, ona sadece sen yardım edebilirsin.”

“Bunlar anlamsız sözler. Acınıza hürmeten sizi affedebilirim Arda Hanım. Ama onu affedemem.”

“Oysa asıl affedilmesi gereken o.”

“Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Ama boşuna uğraşıyorsunuz.”

“Öyle mi? Ne yapmaya çalışıyorum?”

“Sadece vicdanınızı yatıştırmanın peşindesiniz. Sırtınız-daki yükten kurtulmaya çalışıyorsunuz. Buna alet olamam, kusura bakmayın.”

“Senin yerinde Jeanne d’Arc olsa ne yapardı, biliyor musun?”

“O asla böyle salakça bir durumun içine düşmezdi,” dedi, benzerinin duvardaki resmine bakıp.

“Ama düştü, hem de defalarca. Her seferinde kalbinin söylediğini dinledi. Jean de Metz’i hatırlıyor musun?”

“Jean de Metz başkaydı,” dedi, Jeanne d’Arc’ın platonik aşkını hatırlamaktan hiç de memnun olmayan bir yüz ifadesiyle. “Sevdiğinin kaderini değiştiremedi ve onu kurtaramadı. Bu konuyla bir ilgisi yok!”

“Peki ne yapacaksın? Sana muhtaç bir adamın mahvolmasına seyirci mi kalacaksın? Sırf gurur uğruna?”

“Sizde de gururdan eser olsaydı şu an burada olmazdınız. En azından yaptığınız kötülüğün bedeline hürmet edip katlanırdınız. Kendime nasıl hâkim olabildiğime hâlâ şaşıyorum!”

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun, öyle mi?”

“Ne?”

“Hayatın sırrını çözdüğünü sanıyorsun. Senin yaşındaki herkes öyle sanır. Bütün akranların gibi kafanda üç-beş kategoriyle yaşıyorsun. Onlara uyanların iyi, uymayanların kötü olduğunu sanıyorsun. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, Jean de Metz iyi bir adamdı. Kaderi değiştirememiş olabilir ama bu Jeanne d’Arc’ın aşkını hiç hak etmediği anlamına gelmez. Bunu unutma. Sana son bir abla tavsiyesi!”

“Tavsiyelerinize karnım tok!” dedi Gönül. “Artık hiçbir sözünüze inanacak değilim. Söyleyecekleriniz bittiyse de lütfen gidin!”

Arda cevap veremeden, dışarıdan acı bir fren sesi geldi. Birbirlerine bakıp öylece kaldılar. Arda pencereden Dünya’ya seslendi, cevap gelmedi. Sokakta insanlar toplanmıştı. Birinin “Çocuğa araba çarptı!” dediği duyuldu.

Arda dışarı koşarken, Gönül'ün eve koşan annesiyle karşılaştı. "Kedinin peşinden yola fırlamış. Aman yarabbi!"

Dünya kaldırımın kenarında yatıyordu. Burnundan akan kan, beyaz bluzuna damlamıştı. Arda onu kucakladı, etraftan ambulans istedi. İnsanlar garip, yabani sesler çıkardılar.

Her şey yavaşlamıştı, renkler şeytani bir ayinde yanan ateş gibi titreşiyordu. Saniyeler yıl gibi uzayıp ateşin içine doğru, döne kıvrıla aktılar.

Derken, tablodaki kızın kendisine doğru geldiğini gördü Arda. Jeanne d'Arc'a benzeyen kız hızla yaklaştı, onun kolunu tuttu. "Araba şurada, hemen hastaneye götürelim!"

32

Ne Kadar Çabuk Unutursa

Loş koridorda oturuyorlardı. Onlar dışında etrafta sadece gece nöbetçisi sessiz hemşireler vardı. Ayın koridora vuran mavi, hasta nefesi kadar değerli ışığı, ucuz laminat sandalyeleri hepsi birer lahitmiş gibi aydınlatmıştı.

Gönül zaman geçirmek için cep telefonunda oyun oynuyordu. Arda kafasını toplamaya çalışıyordu. Dünya'ya bakmaktan yeni gelmişti; melekler gibi uyuyordu. Doktor ucuz atlattığını söylemişti. Önemli bir şeyi yoktu ama her ihtimale karşı geceyi hastanede geçirecekti.

Ertuğrul'a mesaj bırakmıştı. Paniğe kapılmasını önleyecek kadar sakin, durumu kavramasını sağlayacak kadar da net konuştuğunu sanıyordu. Sonra babaanneyi aradı.

"Hemen geliyoruz," dedi Yıldız Teyze. "Biz gelene kadar bekle."

Tabii, bu söz aynı zamanda "Biz geldikten sonra gideceksin," anlamına da geliyordu ama Arda'nın itiraz edecek hali yoktu. Dünya'ya sahip çıkamadığı için özgüvenini kaybetmiş gibiydi.

Gönül oynarken telefonun tuşlarına başparmaklarıyla bastıkça, gözlerini kırpıştırıyordu. Arda'nın kendisine baktığını fark edip sordu: "Bir şey ister misiniz?"

"Susadım biraz."

"Koridorun sonunda sebil var. Getireyim mi?"

"Kendim alsam daha iyi."

Plastik bardaktan su içerken, Gönül'e uzaktan baktı. Şimdi Jeanne d'Arc'a benzemiyordu. Koridorun ucunda, küçük bir varlıktı.

Saatler önce, onun arabasının arka koltuğundaydılar. Dünya o kadar korkmuştu ki, ağlayamıyordu bile. Arda'nın elini tutmuş, tavana bakıyordu. Arda bir şey söylemesi gerektiğinin farkındaydı ama cesareti yoktu. Çocuğun yüzüne bakıp oğlunu görmekten korkuyordu. Gönül'ün kullandığı

Skoda durmadan şerit değiştirerek, Bursa trafiğinde slalom yapıyordu. O an her şeyi bir ekrandan izler gibiydi Arda; gerçeklikle bağı kopmuştu.

Hastane asansörünün kata geldiğini gösteren zil, gecenin sessizliği içinde çınladı. Sonra koridorun ucunda, Yıldız Teyze ile Ertuğrul'un küçük ablası belirdi. İkisi de Arda'nın hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Sert adımları yankılandı, gelip Arda'nın karşısında durdular.

"Tamam Arda," dedi Yıldız Teyze. "Artık gidebilirsin."

"Hemen mi?"

"Evet, bundan sonrası, ailesinin görevi."

"Onu görmeye gelebilir miyim?"

"Bunu en iyisi, döndüğü zaman Ertuğrul'a sor. Eğer dönerse tabii."

"Özür dilerim. Böyle olmasını istemedim."

"Böyle şeyler yaşanmasından en başından beri korkuyorduk," dedi Yıldız Teyze. "Ertuğrul'un çocuğu senin durumundaki birine bırakması hataydı. Galiba onun da aklı pek başında değil."

"Uyandığı zaman Dünya'ya bir şey söylemenizi istesem..."

"Doğrusunu istersen, seni ne kadar çabuk unutursa o kadar iyi. Lütfen kusura bakma."

"Bari son kez görmeme izin verin."

Ertuğrul'un annesi ile ablası birbirlerine baktılar. Sonra Yıldız Teyze sıkıntıyla içini çekti. "Ama uzun sürmesin."

Arda odaya girdiğinde, Dünya hemşirelerin verdiği oyuncak köpeğe sarılmış uyuyordu. Geleni hissetmiş gibi uyandı, gülümsedi. Arda yatağın başucundaki iskemleye oturup saçını okşadı çocuğun. Dünya onun elini tuttu. "Biz de senden bahsediyorduk."

"Kiminle?"

"Annemle. O şu anda burada. Pencerenin yanında duruyor."

Arda baktı çocuğun gösterdiği pencereye. Hastanenin arka bahçesini süsleyen çam ağaçları, ay ışığında parlıyordu. “Çok sevindim tatlım. Babaannen seni almaya geldi. Sabah onlarla İstanbul’a gideceksin.”

“Ne zaman görüşeceğiz?”

“Aslına bakarsan bilmiyorum. Bugün için özür dilerim. Seni yalnız bırakmamam gerekiyordu.”

“Ama annem yine de sana güvenebileceğimi söylüyor.”

“Evet tatlım,” dedi Arda, çocuğa sarılırken. “Her zaman güvenebilirsin.”

Odadan çıktığında, Gönül ortalarda yoktu. Belli ki daha fazla kalmasının anlamsız olduğuna karar vermişti. Yıldız Teyze saklamadı Arda’nın da kaybolması için sabırsızlandığını. “Arkadaşın biraz önce gitti. Sen de gecikme istersen.”

Arda çantasını aldı, asansöre yürüdü. O kadar üzgündü ki, otogara götüren taksinin radyosunda çalan oynak havalar bile içinde ağlama isteği uyandırdı. Mendil almak için çantasını açtığında, dörde katlanmış, pembe bir kâğıt buldu. Üçüncü görüşüydü Gönül’ün elyazısını, hemen tanıdı.

“Bugün söylediklerinizi düşüneceğim,” diyordu. “Allah yardımcınız olsun.”

Sabahın ilk saatlerinde Ali’yi balkonda oturmuş, vaktiyle İpek Yolu’nun tüccarları ve hacıları türlü vaatlerle derinliklerine sürüklediği Asya kıtasına bakarken buldu. Arda’yı merak ettiği belliydi. “Bütün gün seni aradım, niye açmadın telefonunu? Dünya nerede?”

“Ne zaman söyleyecektin Ali?”

“Neyi?” dedi Ali, suçüstü yakalanmış çocuklar gibi kızararak.

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Beni aptal yerine koymaya ne kadar devam edecektin? Hiç öğrenemem mi sandın?”

“Ne olur affet Arda,” dedi, başını öne eğip. “Uygun zamanın gelmesini bekliyordum. Senin biraz toparlanmanı.”

“Yani tam kendime geldiğimde beni yeniden yıkacaktın, öyle mi?”

“Sen yokken çok zor zamanlar yaşadım. Yalnızlıktan çıldıracağımı sandım. Her şey o zaman oldu. Duygularıma yenik düştüm. Ne söylesen haklısın.”

Arda dinleyecek değildi çok önceden hazırlandığı belli olan bu açıklamayı. Ali’nin karşısına oturdu, dosdoğru gözlerine baktı. “Gönül seni seviyor. Onu kaybetmemeye çalış. Bu senin son şansın.”

“Nasıl yani?” dedi Ali, hayretler içinde.

“Seninle aramızda artık hiçbir şey yok. Bu yüzden kendini bana değil, ona affettirsen iyi olur. Uzun ve acılı olacak ama yerinde olsam elimden geleni yapardım.”

Ali dudaklarını kemirerek denize baktı. Köşeye sıkıştığını hissedince dudaklarını kemirmek eski alışkanlığıydı. Hava aydınlanmış olmasına rağmen Boğaz Köprüsü’nün lunaparkı andıran renkli ışıkları hâlâ çılgınca yanıp sönüyordu.

Nihayet döndü Arda’ya. “Peki dost kalacak mıyız?”

“Zannetmiyorum. Bu günün daha fazla sürmesine de katlanamayacağım, yatmaya gidiyorum. Sana iyi uykular!”

33

Telefonlar Kimin İçin Çalıyor

O gün evden ayrıldı Arda. Bir ay önce Eskişehir'den getirdiği bavulu yeniden toplayıp Jülide'nin evine gitti.

Üç katlı villanın misafir odası, küçük bir apartman dairesi büyüklüğündeydi. Pencereden bakınca başka villalar, onların ortasında da çocuk seslerinin yankılandığı yüzme havuzu görünüyordu.

Orada geçirdiği hafta boyunca, olanları hatırlatacak hiçbir şey yapmamaya gayret etti. Ertuğrul, Dünya, Ali ya da Gönül'e ulaşmaya çalışmadı. Zamanını Jülide'nin kendisine bulduğu dairelere bakmakla geçirdi. Bir taraftan da yayınevindeki işine yeniden alışmaya çalışıyordu. Yayın yönetmeni Serra boksör sevgiliyle tatilde olduğundan, işler yoğun değildi.

Altıncı günün sonunda, kesesine göre bir daire bulmayı başardılar. Moda'daki bir apartmanın üçüncü katıydı. Bir zamanlar Fırat'la oturdukları öğrenci evinin birkaç sokak yukarısı.

Öğrencilik yıllarının semtine geri dönmek tatlı göründü Arda'ya. Yeniden başlamak için anlamlı bir yerdi. Üstelik daire eşyalı olduğundan, fazladan harcama yapması gerekmeyecekti.

Jülide hemen karar vermemesini istedi. Semtin eski zenginlerinden olan ev sahibinin demode *art-deco* mobilyaları ona iç karartıcı gelmişti. Arda ise aynı eşyada çocukluğunun ruhunu bulmuştu; kendinden emin bir şekilde imzaladı kira sözleşmesini.

Evdeki ilk akşamında Jülide onu yalnız bırakmadı. Küçük balkonda oturup müteahhit kocasının İtalya'dan getirdiği şarabı içtiler. Haydarpaşa'ya doğru ağır aksak giden vapurlara baktılar. O vapurlar gibi geçip giden ama onların aksine geri gelmeyen gençliklerine.

"Ben ağabeyine âşıktım, biliyor musun?" dedi Jülide.

"Tabii ki. Bunu bilmeyen yoktu."

"Sence Fırat beni neden istemedi?"

“Neden olacak, aptallığından.”

“Hayatta karşısına çıkabilecek en çekici, en alımlı kız bendim. Üstelik bir işaretiyle kendimi vermeye hazırdım. Ama o Esra denen yaratığı bile vaktiyle bana tercih etti. Çok tuhaf.”

“Tuhaf bir şey yok,” dedi Arda gülerek. “Sebebini kendin söyledin. Onun için fazla güzel ve havalıydın. Onda sana işaret verecek özgüven yoktu.”

“Bu mudur yani?”

“Kendini senin tarafından öpülerek prense dönüşmeye layık görmedi. İçini rahatlatır mı bilmem ama bence tek neden bu.”

“O zaten bir prensti,” dedi Jülide, acı acı gülerek. “Sadece bunun farkında değildi.”

“Prenslere ve kurbağalara,” dedi Arda, kadehini kaldırıp.

“Peki senin kurbağa ne âlemde?”

“Kim?”

“Kimmiş... Ertuğrul herhalde. Ben bile Fırat’ı düşündüğüme göre senin onu haydi haydi düşünüyor olman lazım. Hele şu olanlardan sonra.”

“Düşünecek bir şey yok. Yine kayboldu gitti. İstatistiklere göre bir daha altmış yaşında karşılaşmamız lazım.”

“İçimden bir ses o kadar beklemeyeceğinizi söylüyor,” dedi Jülide, sigarasını yeşil kristalden kül tablasında söndürürken.

Hafta başında Serra tatilden döndü, Arda’nın iş hayatı da gerçek anlamıyla o zaman başladı. Üstelik boksör sevgiliden ayrıldığı için her zamankinden gergindi. Yayınevinde fırtınalar estiriyordu.

Arda ve Serra eski günlerdeki gibi itişip kakışmaya, kavgalarıyla çalışanların ödünü koparmaya başladılar. Önlerinde Jeanne d’Arc’ın dipnotlarla genişletilmiş yeni baskısının yanı sıra, Stephan Zweig’ın *Marie Antoinette* biyografisi vardı. Serra kitabın yeniden çevrilmesini istiyor, eski çeviriyi seven Arda ise bunun gereksiz masraf olacağını savunuyordu.

Ofisin ortasında yüksek sesle tartıştılar, sonra Serra derhal odasına gelmesini istedi. Başlarını bilgisayarlarından kaldırmaya korkan editörlerin arasından asker adımlarıyla geçip yayınevi yönetmeni makamına girdiler; Serra kapıyı ve panjurları kapattı.

“Biliyor musun, seni sahiden özlemişim,” dedi, hınzırca göz kırparak.

“İtiraf edeyim, ben de,” dedi, onun ruh hallerini ezbere bilen Arda. “Boksörle yürümemesine üzüldüm.”

“Boş ver, en azından erkeklerden bana hayır gelmeyeceği bir kez daha teyit edilmiş oldu. Bu arada, ofiste gerekli gerilimi yarattığımıza göre birer kahveyi hak ettik. Ne dersin?”

Serra telefonu tuşlarken, kapı çalındı. O an birinin buna cesaret edebilmesine şaşarak birbirlerine baktılar. Gelen, işe birkaç ay önce girmiş genç editörlerdendi. Titreyen bir sesle “Arda Hanım’a telefon var,” dedi.

Serra kızın yüzüne kaplan gibi baktı. “Meşgul olduğunu söylemediniz mi?”

“Söyledik ama önemliymiş. Eskişehir’den.”

Arda’nın içinde kötü bir his belirdi. Memleketten gelen zamansız telefonların hayra alamet olmadığını, babası öldüğünden beri biliyordu. Hemen kalktı, hızla çarpan kalbinin eşliğinde masasına gitti.

“Başımız sağ olsun kızım,” dedi halası ağlayarak. “Bugün anneni kaybettik.”

Küçük bir çığlık attı Arda, masalarda oturanlar başlarını çevirip baktılar. Birkaç saat sonra, Serra’nın tahsis ettiği araba ve şoförle Orta Anadolu’ya doğru giderken, Jülide’nin sözünü düşünüyordu.

Evi terk ettiği günün akşamı “Şu hayatta anan hayattaysa yalnız değilsin,” demişti. “Çünkü dünyaya gelişinle aranda hâlâ bağ vardır. Mesela ben annemle iki yıldır küsüm ama ne zaman yalnız hissetsem onu düşünüyorum. Bağın varlığını hissetmek insana iyi geliyor.”

Bu söz şimdi kehanet gibi çınlıyordu Arda’nın kulağında. Yavaş yavaş yaklaşan Eskişehir, bir taraftan da hiç olmadığı kadar uzak görünüyordu.

Kayıp, geri dönmeyecek bir masumiyetin başkenti gibi.

Arda'yı bazılarını babasının cenazesinden beri görmediği akrabalar karşıladı. Ona annesinin uykusunda öldüğünü, acı çekmediğini söylediler. Teklif ettilerse de ölü bedeni görmedi. Annesine dair hatırladığı son şeyin garda kendisini uğurlayışı olmasını istiyordu.

Sonbahar güneşinin altında, cami avlusu kalabalıktı. Şehirdeki akrabalar, onların eşleriyle çocukları, Arda'nın bazılarının adlarını hatırlayamadığı çocukluk arkadaşları gelmişlerdi. Gözler Fırat ve Ali'yi arıyor, yokluklarını dedikodu malzemesi olarak kayda geçiyordu.

Arda vaktiyle Gönül'den aldığı mavi eşarbı takmıştı. Kalabalığın ortasında evrendeki gerçek yalnızlıkla tanışıyordu. İçine annesinin konduğu tabut, sessiz bir tanık gibiydi. Sanki beşinci ölüşüydü annesinin, öyle sakindi herkes.

Erkekler saf tutmak için tabuta doğru yürüdüler, Arda ise törene son anda yetişen Jülide'nin yanında kaldı. İmam konuşmasını yaparken, Jülide'nin avlunun girişine doğru, hayretler içinde baktığını fark etti. Başını çevirince gözlerine inanamadı. Ertuğrul orada durmuş, kendisine bakıyordu.

34

Bu Halinle de Güzelsin

Akşama doğru, üç kişi dışında herkes gitmişti. Bir zamanlar Arda'nın annesinin televizyon seyrettiği koltukta şimdi Ertuğrul oturuyordu. Fiskos takımındaysa belediyede çalışan iki kadın akraba oturmuş, yan gözle Ertuğrul'a bakıyorlardı.

Ölü evindeki ilk gecesinde Arda'yı bu sakallı yabancıyla baş başa bırakmak istemediklerinden değil, aralarındaki ilişkiyi anlayabilmek için oturuyorlardı hâlâ. Yoksa konuşulacak şeyler bitmişti. Teselli sözcükleri, buruk hatıralar, cenazenin teknik ayrıntıları geride kalmıştı. Ölü evi, son ziyaretçinin de gitmesiyle bürüneceği sessizliğe hazırdı çoktan.

Yemek masasının sandalyelerinden birindeki Arda ise sıkıntılıydı. Gitmek bilmeyen akrabalar yüzünden soru soramıyordu.

Ertuğrul cenaze namazından sonra yanına gelmiş, başsağlığı dilemişti. Kaybolduğu haftalar sakalının uzamasına yol açmıştı. Onu ve annesini son kez aynı anda gördüğünü hatırladı. Yaz sonunda Dünya ile Arda'yı tren garından İstanbul'a yolcu ederlerken.

Cami avlusunda gözlerine bakmıştı Arda'nın. Sözcükle-rin acizliğini bilen, onların yerini alan bir bakıştı. Arda'ya korktuğu kadar yalnız olmadığını göstermek istiyordu.

Oysa Arda yalnızdı. Annesi ölmüş ve evrenle arasındaki göbek bağı kopmuş her varlık gibi yalnız. Yaralandığında sığınacağı kimsesi kalmamış biri kadar. O kadar yalnızdı ki, Ertuğrul'a haftalardır nerede olduğunu bile soramadı. Güçlükle gülümsedi, "Dostlar sağ olsun," dedi.

Fiskos takımındaki akrabalar, saatin geç olduğunu göstermek ister gibi baktılar birbirlerine. Oysa daha sakallı yakışıklının kim olduğunu öğrenememiş, Arda'nın nesi olduğunu çözememişlerdi. Artık ölüden çok düğün ve cenazelerin olmazsa olmazı dedikoduya bu kadar yaklaşmışken eli boş ayrılacakları için üzgündüler.

"Merak etmeyin," dedi Arda onlara. "Yalnız değilim, Jülide gece kalmaya gelecek."

Kadınları uğurladıktan sonra salona döndüğünde Ertuğ-rul ayağa kalkmış, kendisine bakıyordu. Yüzünde, Arda'nın çok iyi bildiği o cüretkâr tebessüm vardı. Esrarengiz bir kaynamış süt kokusu, evi dolduruvermişti. Ertuğrul yavaşça yaklaştı, sarıldı Arda'ya. Arda başını onun omzuna koydu, ağlamaya başladı.

Dakikalarca başını kaldırmadan, doya doya ağladı. Ağlamaktan yorulunca yüzünü yıkamak için banyoya gitti, aynada gördüğü kadın yüzünden morali daha da bozuldu. Gözleri şişmiş, burnu kızarmış, saçı mezarlığın tozu toprağıyla keçeleşmişti.

Ölü evinde makyaj uygunsuz kaçardı ama Ertuğrul'un karşısına bu şekilde çıkmak da olacak şey değildi. O kara kara düşünürken, banyonun kapısını tıklattı Ertuğrul. "Merak etme, bu halinle de güzelsin."

Arda'nın içinde yersiz bir gülme isteği uyandı. Birbirlerini bu kadar iyi tanıyor olmaları değil, buna rağmen bir araya gelemeyişleriydi gülünç olan. Belki de sorun buydu, gereğinden fazla tanışıyorlardı.

Ertuğrul, Arda'nın annesinin koltuğuna oturmuş, sesi kısık televizyona bakıyordu. Sehpaya iki kadeh kırmızı şarap, biraz da peynir koymuştu. Arda babasının koltuğuna oturdu, kadehi eline aldı. İstanbul'a dönerken evin dolabında bıraktığı şaraplardan olmalıydı.

"Nereye kayboldun sen?" dedi.

"İyileşmeye çalışıyordum."

"Hasta mısın?"

"Bağımlıydım. Vücudum kimyasal uyarıcılar ve uyuşturucularla doluydu. Arınmam gerekiyordu."

Arda hayretle baktı. "O işler geçmişte kaldı sanıyordum."

"Kalmıştı. Zoe sayesinde neredeyse arınmıştım. Beni adam etti, tedavi görmemi sağladı. Ama o ölünce yeniden başladım işte."

"Bu yüzden mi kayboldun?"

"O şekilde Dünya'ya babalık yapamayacağım ortadaydı. Tedavi gördüğümü öğrenmesini de istemedim. Arınana kadar Dünya'yla bağımı

kesmek istedim. Onu emanet edebileceğim sadece sen vardın.”

Arda’nın sesi, kendisinin de beklemediği kadar alaycıydı. “Ben de ne sanmıştım. Yazın birdenbire karşıma çıkınca.”

“Hayır Arda, tabii ki tek sebep bu değil. Öyle olmasa da başına gelenleri duyunca seni görmeye koşardım, inan bana.”

Şaraptan bir yudum aldı Arda, içini çekti. “Sana inanmak da benim kötü alışkanlığım işte.”

“Bazen telefonu açıp kimlerin bana ulaşmaya çalıştığına bakıyordum. Dünya’nın yaralandığını öğrenince ablamdan önce seni aramak istedim ama yapamadım. Haklı olarak sorular soracaktın, bir sürü yalan söylemem gerekecekti.”

“Annemin öldüğünü nasıl öğrendin?”

“Klinikten çıktığım gün Gönül adında bir arkadaşın aradı. İlginç bir kızdı, beni tanıyormuş gibi konuşuyordu. Numaramı nereden bulduğunu söylemedi. Seninle birbirimize ihtiyacımız olduğundan bahsetti. Yayınevinde işe başladığını anlattı. O kadar içten konuşuyordu ki, onu dinlemek bana cesaret verdi. Dün yayınevine uğrayıp sürpriz yapmak istedim. Oradakiler de cenaze için Eskişehir’e gittiğini söylediler.”

“Burada olmanı Gönül’e borçluyuz yani.”

“Öyle. Aramasa haberim olmayacaktı. Görmeyeli iyi arkadaşlar edinmişsin.”

Arda’nın bakışları, vaktiyle Gönül’ün evinden aşırdığı başörtüsüne kaydı. Cenazede taktığı mavi eşarp şimdi yemek masasının üstünde, katlanmış halde duruyordu. Gözünün önüne ona Ertuğrul’u anlatırken ilgiyle dinleyen genç kızın yüzü geldi.

“Annen çok tatlı bir kadındı,” dedi Ertuğrul. “Fazla tanıyamadım ama beni sahiden etkilemişti.”

“Ah, evet,” dedi Arda. “Hatırlıyorum. Peki şimdi ne yapacaksın?”

“Seni görmek istedim çünkü bugüne kadar yaptığım hataları telafi etmek istiyorum. Kaçırdığım treni yakalamak istiyorum. Seni kazanmak

istiyorum. Hatta cüretimi mazur görürsen, seninle olmak istiyorum.”

“Bunlar çok iddialı sözler.”

“Dünya da çok özlemiş. Sürekli seni sorup duruyor. Belki üçümüz yeniden başlayabiliriz. Birbirimizi mutlu edebiliriz. Belki de bunun zamanı gelmiştir nihayet.”

Arda şimdi Ertuğrul’a değil, ekranda birbirini kovalayan arabalara bakıyordu. “Bugün annemi gömdüm Ertuğrul. Geleceği düşünmeye hazır değilim. Artık gitsen iyi olur.”

35

Uçurum Gibi Bir Şey

Anılarla dolu baba evinde yalnız kalmak önce ağır geldi Arda'ya. Herkes misafirliğe gitmişti sanki. Odunpazarı'nda oturan Gülten Teyze'de ya da Bademlik'teki bir düğündeydiler. Birazdan kapı açılacak, annesi, babası ve ağabeyi girecekti. Babası yatmadan haberlere bakmak için televizyonu açacak, annesi pencerenin dışına kediler için süt koyacak, Fırat odasına kapanıp hayallere dalacaktı.

Eşya o eşya, ışık o ışık, kokular o kokulardı. Evde dokunulmamış bir şey vardı ya da zaman ustaca silmişti parmak izlerini cinayet mahallinden.

Gençken evde böyle yalnız kalabilmek için nasıl yanıp tutuştuğunu hatırladı. O zaman kendini özgür hisseder, millet dönene kadarki her dakika altın değerinde görünürdü. Kızları mı çağırsın, film mi seyretsin, yoksa deri ceketini giyip ayna karşısında Madonna gibi dans mı etsin karar veremezdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar biterdi özgürlük saatleri; kapıyı çalan ilk aile ferdiyle alışıldık düzen geri dönerdi. Dördünün birleşmesiyle oluşan bir mahluktu aile; farkında bile olmadıkları bir uyum içinde yaşayıp giderlerdi.

Jülide'nin söylediği gibi, anası hayattaysa insan yalnız değildi. Görünmez bir göbek bağıyla bağlıydı hayatın

çekirdeğine. Dünyanın öbür ucunda da olsa, insan bunu bilirdi.

Arda son bir yılı bu evde annesiyle geçirmişti. Onun yanına sığınmış, aralarındaki görünmez bağdan medet ummuştu. Sanmıştı ki artık hiçbir şey olmasa bile kalan ömrünü doldurmaya annesi yeter. Fırtınalar geçer, sel suları çekilir ama anne hayatta kalır. O ebedi bir şeydir; bize esas yolculuğun geri dönüş olduğunu söyler. Kahverengi kadifeden, kenarı hasırlı koltuklarda bir gece onsuz oturacağı insanın aklına gelmez.

O koltuklarda yan yana oturmuş, eski filmleri seyretmişlerdi. Fikret Hakan'ın güzel yüzünden, Fatma Girik'in kime benzediğinden, Vahi Öz'ün çapkınlığından bahsetmişlerdi. Zamanın götürdüklerinden bahsetmemek için yapmışlardı bunu; eski filmleri izlemek, insanın babasını ya da oğlunu hatırlamasından kolaydı. Ertuğrul'un Dünya'yı getirdiği güne kadar hayat böyle sürmüştü.

Gözlerini kapattı Arda, sessizliği dinledi. Mutfaktan gelen tıkırtıları, Fırat'ın odasından gelen müzik sesini, tıraş makinesinin banyodan taşan vızıltısını duyar gibi oldu. Bıraktı sesler büyüyüp onu içine alsın. Sonra zeplin gibi yükselsinler, içinde ölülerden başka hiçbir şeyin olmadığı bu evi zamanın kanlı pençelerine bırakarak. Anadolu'yu baştan başa kat edip Toroslar'ı ve Van Gölü'nü aşsın, Ağrı Dağı'na Nuh'un gemisi gibi konsunlar. Yüzyıllar sonra tırmananlar, orada küçük bir hayatın kalıntısını bulsun.

Garip bir duyguya kapıldı. İçinden bir parçanın kopup yine içine doğru, ama daha derine kayması gibi.

Bilinci de o kopan parçanın içinde kalmıştı sanki; derine gittikçe kendi duygularından, düşüncelerinden, hatta

bedeninden uzaklaşıyordu. Bir havuzun dibine dalmıştı, o güne kadar Arda sandığı ne varsa yüzeyde bırakarak. Onların dışındaki, ama hepsini açık ve net görebildiği bir derinliğe iniyordu. Düşünceler, duygular ve anılar su üstünde yüzüyor, artık ona dokunamıyorlardı.

Ama bedeni bile su üstünde kalmışsa bakan kimdi? Havuzun dibine neyin içinde iniyordu?

Zamanın düz çizgisinden kayıp uçurum gibi bir şeye düştüğünü, içinin çekildiğini hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığından korkuya kapıldı, panik içinde açtı gözlerini.

Önce bir rüyadan uyandığını sandı. Gözleri kapalıyken içi geçmiş, yorgunluktan uyuyakalmış olmalıydı.

Mekâna yabancılaşmıştı birden, sanki eşyayı ilk kez görüyordu. Baba eviyle ve anılarla arasına bir şey girmişti. Garip olmasına garipti ama rahatlık vericiydi. Şoke edici, tarafsız, ne olduğunu ancak aylar sonra, Zen ve derin meditasyonla tanıştığında anlayabileceği bir ruh hali. Ama o anda korkutucuydu, nihayet delirmeye başlamış olabilirdi. Banyoya gidip yüzünü yıkadı, Ertuğrul'un kadehinde kalmış şarabı içti. Bir ses olsun diye televizyonu açtıysa da üzerine saldıran görüntülere dayanamayıp kapattı. Telefonu aldı çantasından, o numarayı kendisini bile şaşırtan bir hızla tuşladı.

“Alo, buyurun?” dedi, uykulu bir ses.

“Merhaba Gönül, uyandırdım mı?”

“Huriye Hanım?”

“Evet, ben Arda.”

“Ah pardon, adınız hâlâ Huriye diye kayıtlı da....”

“Bu saatte uyandırdığım için özür dilerim.”

“Hayır, uyandırmadınız. Yani okurken içim geçmiş biraz, yatmış değilim. Hayırdır?”

“Dün benim annem öldü Gönül.”

“Yapmayın...” dedi genç kız, kısa bir sessizliğin ardından. Sesinde üzüntü kadar bu haberin kendisiyle paylaşılmasına duyduğu hayret de vardı. “Başınız sağ olsun. Ne yapabilirim sizin için?”

“Hiç. Sadece sana söylemek istedim.”

“Allah size sabır versin. Şey, rahmetli hasta mıydı?”

“Aslında konuşacak halde değilim. Nedense paylaşmak istedim o kadar. Tekrar özür dilerim. İyi geceler.”

“İyi geceler,” dedi, Gönül’ün şaşkın sesi.

Telefonu kapattığında kendini daha güçlü hissediyordu. Gönül’le konuşmak cesaret vermişti. Ali’yi aradı, cenazeye gelmemesini istediği için özür diledi. Annesi severdi Ali’yi, her zaman vefalı ve halden anlayan bir damat olmuştu.

“Lütfen beni affet,” dedi Ali, telefonu kapatmadan.

“Yollarımızın bundan sonrası ayrı ayrı çizilmiş. Affedi-lecek bir şey yok.”

Sonra aynaya baktığında ölümle barışmış, yeniden nefes almaya hazır bir kadın gördü. Kurban rolünü oynamaktan, kendini depresyonla uyuşturmaktan vazgeçen bir kadın.

Bu ruh halinin sabah uyandığında hâlâ sürüyor olacağından emin değildi ama hayatta kaybettiği kim varsa o an kendisini destekler gibiydi. Babası, annesi ve oğlu arkasında durmuş “Hadi Arda!” diyorlardı. “Kendine acımaya hakkın yok, artık uyanmak zorundasın. Lütfen bizi rahat bırak ve hayatına sahip çık!”

O zaman Dünya’yı özlediğini fark etti. Onun da uzakta bir yerlerde kendisini özlediğini biliyordu. Çocuk şimdi yatağında, beraber geçirdikleri günleri düşünüyordu. Meryem Ana heykelciğine bir daha ne zaman görüşeceklerini soruyordu. Beraber vapura binmek, çocukça şeyler konuşmak istiyordu.

Hayat işte bunlardan ibaretti. Küçük bir kızın hasreti, bir kadının uyanışı, onun annesini gömdüğü gece ölümün gözlerine bakıp orada hayatı görmesi.

Bunlar dışında hiçbir sır, hiçbir kehanet yoktu. İnsanın kendini bir nehrin akışına cesaretle teslim etmesi vardı.

Genç kızlık odasındaki karyolaya uzandı. O kadar bilinçliydi ki, usulca yaklaşan uykunun ayak seslerini bile duyabiliyordu. Ama uykuya izin vermeden telefonu aldı eline, Ertuğrul'a yollanacak mesajı yazdı: "Şehirden ayrılma, konuşmamız gerekiyor."

36

Küçük Çay Bahçesinde

“Sen beni hep terk ettin,” dedi Arda, yüzünde Porsuk Çayı’ndan yansıyan güneş hareleriyle. “Hep yarı yolda bıraktın. Şimdi nasıl güveneceğim sana?”

“Hayır Arda. Ben seni hiç terk etmedim.”

“Hayatım seni beklemekle ve gelmeyeceğine kendimi inandırmakla geçti. Şimdi de annemin öldüğü gün karşıma geçmiş vaatler sıralıyorsun! O kadar aptal mı görünüyorum?”

“Seni terk etmedim,” diye tekrarladı Ertuğrul. “Bir an bile. Her zaman seni izledim. O yardımcı doçentle çıktığın sene az kalsın sınıfta kalıyordun, hatırlıyor musun?”

Arda’nın hafızasını zorlamasına gerek yoktu. Ertuğrul’un bahsettiği, öğrencilik hayatının en berbat sayfasıydı çünkü. O sırada ilgisi erkeklere kaydığından, okulu boşlamıştı. Tanzimat Edebiyatı ve ortaokul Türkçe derslerinden az kalsın kalıyordu. Son anda iki ek vize konmuş, bu sayede geçebilmişti.

“O vizeler nasıl kondu sence?” diye sordu Ertuğrul, masa örtüsünün kenarındaki püsküllerle eskiden Arda’nın annesinin oynadığı gibi oynayarak. “Sahiden mucize miydi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hocalar babamın arkadaşıydı. Kendim için asla yapmayacağım bir şey yapıp onlarla senin için konuşmasını istedim.”

“Ciddi misin?”

“Serserinin teki olabilirim ama yalancı değilim,” dedi Ertuğrul. “Üstelik sadece bu kadar da değil. *Rock* şarkıcısı sevgilinin unuttuğu on dokuzuncu doğum gününü hatırla.”

Daha puslu olmakla beraber, Arda’nın aklında kalmış anılardan biriydi bu da. Polislerin sevgilisini apar topar askerlik şubesine götürdüğü geceyi hâlâ

mahcup bir kederle hatırlıyordu. Zavallının başına gelenlerden ancak ertesi gün haberdar olabilmişti.

“Doğum günümü unutmamıştı,” dedi Arda. “Bazı engeller çıkmıştı.”

“Peki eve yalnız başına döndüğün zaman seni bekleyen partiyi kim düzenledi dersin?”

“Yapma Ertuğrul, herhalde sen olamazsın. O sırada İstanbul’da bile değildin.”

“Haklısın, zaten bu yüzden Fırat delisiyle barışıp işbirliği yapmak zorunda kaldım. Bir aylık telefon kartım bu işe gitti. Ama hatırladığım kadarıyla o gece yüzünü güldürebildik.”

Arda’nın hayatının ilk ve tek sürpriz doğum günü partisiydi. Sekiz arkadaş, komşular kapıya dayanana kadar doyasıya eğlenmiş, sonra da sabaha karşı kartopu oynamaya Moda sahiline inmişlerdi.

“Herkesi Fırat’ın çağırdığını sanıyordum.”

“Tabii ki o çağırdı. Ama bunu yapmasını söyleyen ve telefon numaralarını bulan bendim.”

“İyi de neden yaptın bunu?”

“O borsacının karşısına niye çıktıysam o yüzden.”

“Borsacı mı? Devrim mi?”

“Evet, hani şu seni iki başka kadınla aldatan.”

Arda şaşkınlığını gizleyemedi. “Devrim aldatıyor muymuş beni? Sen bunu nasıl öğrendin?”

“Ailesinin adını Devrim koyduğu bir çocuk borsacı olmuşsa, ondan her şey beklenir. Bu da seni, biri kendi şirketinden, diğeri de rakip aracı kurumdan iki kadınla aldatıyordu. İstanbul’a bizimkileri görmek için döndüğümde bir gece Kemancı’ya gittim, orada karşılaştık. Bana senin sevgilin olduğunu söylediler. Ama yanındaki esmer de hiç kardeşi gibi durmuyordu.”

“Konuştunuz mu?”

“Daha çok ben konuştum, o dinledi. Kendisinden sana seni hak etmediğini, bu yüzden ayrılmak istediğini söylemesini istedim.”

“O da hemen kabul mü etti?”

“Aksi takdirde bir dahaki sefere Fırat’la beraber geleceğimizi söyledim. İkimizle birden karşılaşmayı gözü yemedi. Bu iş kâğıt oynamaya benzemez.”

“Ertuğrul, deli misin sen, tehdit mi ettin adamı?”

“O zamanlar serde gençlik var tabii. Ne de olsa deli-doluyuz. Merak etme, o çok övündüğü Hint felsefesinden de bir halt anladığı yoktu. Sağda solda öğrendiği üç-beş cümleyi kızları etkilemek için geveleyip duruyordu. Eğer gerçekten anlasaydı, seni kaybetmezdi.”

“Nedenmiş o?”

“Sen bir lotus yaprağı gibisin Arda. Hayatın bütün kötülükleri ruhuna nüfuz edemeden, üzerinden akıp gidiyor. Nasıl oluyor bilmiyorum ama sonunda hep temiz ve dokunulmamış kalıyorsun.”

Ertuğrul’a söylemedi ama Arda o an sahiden yaprak gibi hissediyordu kendini. Onu dinlerken sadece kötülükler

değil, bütün geçmişi üzerinden akıp gidiyordu. Porsuk kıyısındaki küçük çay bahçesinde, zaman yeniden şekilleniyordu. Dostane, incitmeden ve usulca.

“Dieter’e ne olduğunu sormayacak mısın?”

Arda gözlerini devirdi. “Ona ne yaptın?”

“Araştırınca kendisi büyük ablamın arkadaşının arkadaşı çıktı. Allah için, çok düzgün adamdı ama yaşlıydı işte. Her şey için acele edecek, seni de gereksiz yere yoracaktı.”

“İyi de bu işte nasıl senin parmağın olabilir?”

“Ablamdan adamla konuşup sana evlilik teklif etmesi için kışkırtmasını istedim.”

“Ya kabul etseydim?”

“Etmeyeceğini biliyordum. Ali’yle evleneceğini bildiğim gibi.”

“O işe de karıştım deme sakın.”

“Hayır, aslına bakarsan karışmadığım sadece o var. Ali’nin seni mutlu edeceğini düşündüm çünkü. Onun hakkında tek bir yanlışa bile rastlamadım. Seni gönül rahatlığıyla emanet edebileceğim biriydi.”

“Bütün bunları sahiden yaptığına inanamıyorum.”

“Daha bir sürü şey yaptım ama anlatması uzun sürer. “Every Breath You Take” şarkısının sözlerini hatırlar mısın? Sana komik gelebilir ama ilham kaynağım o.”

Bahsettiği, Arda’nın favori Police şarkısıydı. Sting gencecik sesiyle “*Aldığın her nefeste seni izleyeceğim,*” diyordu. “*Attığın her adımda, oynadığın her oyunda, her zoraki gülüşünde gözüm üstünde olacak.*”

“Çok etkilendim Ertuğrul ama söyler misin, bu kadar zahmete gireceğine neden bana gelmedin? Hep seni beklediğimi bilmiyor muydun?”

“Hazır değildim. Hayatım senin için hazırlanmakla geçti. Baktım o gün gecikecek, bari koruyucu melek olayım dedim. Özür dilerim.”

37

Uzun Bir Uykudan Sonra

Arda’yı görünce Dünya babasının elini bırakıp koşmaya başladı. Çocuk parkının tam ortasında kavuştular.

İki varlığın sarılmasıyla bir enerji alanı doğdu, Moda Burnu’ndan başlayarak önce İstanbul’u, sonra da onun iki yakasını oluşturan Asya ve Avrupa kıtalarını içine aldı. Sahil şeridine gölge veren sedir ağaçlarından havalanan sığırcıklar uzun süre bir yere konmadılar.

“Biliyordum!” dedi Dünya. “Annem sana güvenmemi söylemişti!”

Eskişehir’den Ertuğrul ile beraber dönmüşlerdi. Gençlik-lerine mührünü vuran trenler artık olmadığından, yola otobüsle çıktılar.

Demiryolunun yerine bol şeritli, dağları uzun tünellerle aşan otoban gelmişti. Onlara yol boyu eşlik eden teknoloji, geçenin sadece 15-20 yıl olmadığını, o arada koca bir yüzyılın değiştiğini hatırlatmak ister gibiydi.

Eski yüzyıldan kalma iki âşık, otobüste de sohbet ettiler. Konu dönüp dolaşıp ölülere geldi. Emrah’ın mor ışın kılıcı, Zoe’nin aşçılık becerisi, Arda’nın annesinin eski filmlere merakı... Sonunda, ölüleri dışında birbirlerine anlatacak bir şeyleri olmadığını anladılar. En sarsıcı olaylar bile yıllar geçince önemsizleşmişti. Vaktiyle ölüm-kalım meselesi

olmuş şeyler anlatınca yavan geliyordu.

Sadece yaşadıkları an ve ölülerin ona eşlik eden sessizliği vardı. Bundan sonra her ne olacaksa, bunların üstüne kuracaklardı.

Ertuğrul planlarından bahsediyordu. Mühendislik yaparken kazandığı parayla güneyde arazi satın alacaktı. Orada onlarca, belki de yüzlerce kiraz ağacı olacaktı. Kiraz ağaçlarının ortasına bir kulübe inşa edecek, Dünya ile Arda'yı oraya götürecekti. Hep birlikte güneş doğarken uyanacak, yüzlerini Akdeniz'in tuzlu suyuyla yıkayacaklardı.

Arda temkinli bir iyimserlikle dinliyordu bunları. İçindeki küçük kadın tetikte olmasını, kendini bırakmamasını söylüyordu. Emin olamıyordu yine de; Ertuğrul'un gözaklarında hâlâ görür gibi olduğu ve onu kaygılandıran ıslak zarın nedeni, gün ışığının oyunu da olabilirdi.

Sonunda her şeyi akışına bırakmaya karar verdi. Onunla yan yana olmaktan mutluydu. Belki de ilk defa yaşadığı ânın içindeydi, bunu sorularla bozmak istemedi.

Bu karar Arda'ya hiç tatmadığı bir şey gösterdi. Hayatın geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin kaygıları olmadan aslında nasıl göründüğünü.

İşte yanında bir şeyler anlatan Ertuğrul vardı, yol kenarında kavun karpuz satan köylüler, yan koltukta gazetesine gömülmüş ihtiyar, uslu uslu alçalan güneş vardı. Hepsi Arda'yla beraber basit bir gerçeğin parçalarıydılar. Kendini hep sormak zorunda hissettiği sorular da, bulması gerektiğini düşündüğü cevaplar da uzaktaydı.

Ertuğrul ve Dünya girdiğinde, Moda'daki evi bile gözüne farklı göründü. Onlar yokken sadece bir barınaktı, şimdiyse birden yuva olmuştu. Eşya aynıydı ama sihirli bir el dokunmuş, yeniden nefes alıp vermeye başlamışlardı.

Uzun bir uykudan uyanmış gibiydi Arda, bir daha uyumayacağını da biliyordu. Bu bile insanı sevindirmeye yeterdi.

Dünya'yı uyuttuktan sonra salona döndüğünde, Ertuğ-rul'u plak dolabını karıştırırken buldu. En az eşyanın geri kalanı kadar demode camlı dolapta

plaklar olduğunu fark etmiş ama o güne kadar açıp bakmamıştı. Külüstür pikabın çalıştığını da zannetmiyordu. Oysa Ertuğrul seçtiği plağın tozunu avucuyla alıp üstüne iğneyi koyduğunda, tanıdık bir gitar sesi evi dolduruverdi. Police, “Every Breath You Take”i söylemeye başladı.

“Hatırladın mı?” dedi Ertuğrul.

“Kıs biraz, Dünya uyanacak.”

Ertuğrul, Philips marka pikabın kocaman, kurşuni düğmesini çevirerek sesi kıstı, sonra Arda’ya fısıldadı. “Bu dansı lütfeder misin?”

Arda daha önce dans ettiklerini hatırlamıyordu. Ama kırk yıllık Police’e ayıp etmek de olmazdı. Ellerini omzuna koydu Ertuğrul’un, belinde onun ellerinin sıcaklığını hissetti. Buz tutmuş ruhuna birkaç saniye içinde yayılıverdi sıcaklık. İnsana her zaman tatlı bir keder veren melodinin eşliğinde dans etmeye başladılar.

“Bu şarkının ne anlattığını hiçbir zaman tam olarak anlamamışımdır.”

“Haklısın, biraz karışık sözler. Ama galiba sevdiğini kaybettikten sonra unutamayan birini anlatıyor. Hem zaten...”

Arda eliyle onun ağzını kapattı. “Boş ver, bilmek istemiyorum. Yeterince insan kaybettim. Hem bilmeyince ben ne istersem onu anlatıyor.”

“Ne anlatmasını istersin?”

“Tam şu ânı. Şu an yaşadığımızı. Bunu sessizce yaşayalım ve hiçbir şey elimizden alamasın.”

Konuşmadan devam ettiler dansa. Biraz sonra, şarkı son tekrarlara gelmişti. Arda camdaki yansımalarına baktı ve gecenin içinde birbirine sarılmış, güzel bir çift gördü. Yüzleri, yaşları, hangi gezegenden oldukları belli değildi ama güzeldiler.

Sonra yanağında elini hissetti Ertuğrul’un. Kendini bırakıp başını çevirdiğinde birleşti dudakları.

Her şey yirmi küsur yıl önce Beykoz’daki öğrenci evinde nasılsa öyleydi. Hatta biraz daha güzeldi. Yıllar ve mesafeler her dokunuşu, her öpüşü ya da titreyişi daha değerli kılmıştı. Birbirlerinin tenine güven duyacak kadar

tanıdık, her temasla ürperecek kadar da yabancıydılar. Şu vefasız dünyada birbirlerini unutmadıkları için ödüllendiriliyorlardı.

Sabaha karşı uyandığında, yanında Ertuğrul'u bulamadı. Pikeye sarınıp salona gittiğinde, yine kimseler yoktu.

Derken balkonda yere çökmüş, acı içinde kıvranan bir adam fark etti. Onun Ertuğrul olmaması için hayatını vermeye hazırdı ama faydası yoktu. Adam başını dirseklerinin arasına almış, ferforje masayla korkulukların arasında titreyerek inliyordu.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Yontular..." dedi Ertuğrul, inleyerek.

"Yontu mu?"

"Burada da buldular beni. Üstüme geliyorlar!"

"Yontu falan yok. Hadi gel içeri."

"Havadalar, uçuşuyorlar. Görmüyor musun?"

"Ertuğrul, lütfen yapma, beni korkutuyorsun."

"Yontular beni alacak. Yalvarırım bir şeyler yap!"

Çaresizliği anladı Arda. O anda Ertuğrul için hiçbir şey yapamazdı. Paniğe kapılmanın, ambulans çağırmanın anlamı yoktu. Sessizce oturup krizin geçmesi beklenebilirdi ancak. Ferforje iskemlelerden birine oturdu ve hayali yontularla savaşan adamı acı içinde izledi. Günün ilk kızıllığı Moda sahilini aydınlatır, güvercin uğultuları sessizlikte yankılanırken.

Yarım saat sonra, Ertuğrul normale dönmeye başladı. Soluğu yavaşlamış, yontulardan bahsetmez olmuştu. Bu arada ne kadar yorulduğu, ter içindeki yüzünden belliydi.

"Baba, orada ne yapıyorsun?"

Çocuk balkon kapısında durmuş, yerde iki büklüm oturan babasına bakıyordu. Gördüğünün çocukça bir oyun olduğunun itiraf edilmesini bekliyordu. Ertuğrul bir şey söylemek istedi ama ses çıkmadı ağzından.

Onun yerine Arda ayağa kalktı, Dünya’yı elinden tutup odasına geri götürdü.

“Babam yine mi gidecek?” dedi, korkuyla.

“Bunu nereden çıkardın?”

“Geçen sefer böyle olduktan sonra beni sana bırakmıştı. Eskişehir’e.”

38

Bu, Hepimizin Hayatı

Öğleden sonra, Arda ile Ertuğrul dışarı çıktılar. Öğleye kadar uyumak Ertuğrul'a yaramış gibiydi. Konuşması ve vücut dili dengesini bulmuşa benziyordu.

Moda Burnu'nun sessizliği, sadece ağır bir nefes hızında, tatlı tatlı esen rüzgârın ağaçlardaki hışırtısıyla bozuluyordu. Ayaklarının altında sonbahar yaprakları, başlarının üstünde beyazdan griye, oradan akide pembesine uzanan renkleriyle bulutlar.

"Sana bir konuda yalan söyledim," dedi Ertuğrul. "Gönül aradığında klinikten çıkmış değildim."

"Nasıl değildin?"

"Tedavi hâlâ sürüyordu. Doktorlar en az birkaç ay daha kalmam gerektiğini söylüyorlardı. Zaten bu yüzden açmıyordum telefonu, dış dünyadan haber alıp kaçma isteği duymamak için."

"Ne diyeyim, çok şahane."

"Ama Gönül şanslıymış, telefon etmek için açtığım o kısa aralığa denk geldi."

"Şu durumda bir kaçaksın yani."

"Arkadaşın hangi koşullarda olduğumu bilmiyordu, o yüzden bana ihtiyacın olduğuna ikna etmek için uğraştı. Sonunda başarılı da oldu. O dakikadan sonra orada

daha fazla kalamazdım."

"Doktorlar kızgındır herhalde."

"Aslında işin zor kısmı bitti. Bağımlılığı yendim. Ama o zıkkımları yıllarca kullanmış olduğumdan, beynimde oluşmuş bazı tahribatlar var. Bunun için ayrı bir tedavi gerekiyor."

Arda konuya yabancı değildi, çünkü sabahın geri kalanını, internette kimyasal uyuşturucuların beyne etkilerini araştırarak geçirmişti. İyi bir sörfçü olmadığı için, anlayabileceği şeyler bulması zor olmuştu. Üstelik 90'lı yıllarda hangi kimyasalların revaçta olduğunu hatırlamıyordu. Bu yüzden Deksedrin, Speed ve Ekstazi gibi, akla ilk gelen amfetaminlere baktı.

Okudukları, moralinin daha da bozulmasından başka işe yaramadı. Uzun süre kullananlarda şizofreni gibi psikozlar oluşabiliyordu. Eğer görüşmedikleri yıllar boyunca bu maddeleri kullanmaya devam ettiyse, Ertuğrul'un beyni eleğe dönmüş olmalıydı.

"Dünya'nın bu sabahki gibi şeylere tanık olmasındansa ölmeyi tercih ederim," dedi Ertuğrul. "Çünkü bildiğin gibi, gördüklerini bir daha unutmuyor. O yüzden benden uzakta bir yerde olmasını istedim. Güvenebileceğim bir yerde."

"Şimdiki müthiş planın ne?"

"Sanırım yine ortadan kaybolmam gerekiyor. Gidip bu işi temizleyeceğim ya da öleceğim."

Arda durdu birden, onun gözlerine dik dik baktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın Ertuğrul."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bununla beraber savaşacağız. Sen, ben ve Dünya."

"Olmaz öyle şey. Sizi bu işe karıştıramam."

"Bal gibi karıştıracaksın. Bu, hepimizin hayatı."

“Hayır Arda, bir adamın tek başına halletmesi gereken şeyler vardır. Bu da onlardan biri.”

“Allah aşkına şımarıklığı bırak Ertuğrul, beni sinirlendiriyorsun!”

“Şımarıklık mı? Şimdi ne ilgisi var?”

“Karşıma geçmiş ölmekte olan prens rolü oynuyorsun! Kendine acıyarak kendini şımartıyorsun. Hayatta hiçbir bağın, sorumluluğun yokmuş gibi davranıyorsun. Sen ne zaman büyüyeceksin?”

“Anlamıyorum Arda.”

“Anlamayacak bir şey yok. Sen şımarık bir adamsın! Kadınlar tarafından şımartılmışsın, ailen tarafından, kendi zekân tarafından şımartılmışsın. Şimdi de beynindeki illet tarafından şımartılmayı bekliyorsun. Ama kusura bakma, buna izin verecek değilim!”

“Arda, şimdi kahramanlığın sırası mı? Dünya’ya bunu nasıl yaparım?”

“Dünya da hayatımızın parçası olduğuna göre, o da bu mücadeleden payına düşeni alacak. Emin ol bunu seve seve yapacaktır. Çünkü o senin yarın kadar bile şımarık değil!”

Ertuğrul çaresizlikten gülmeye başladı. “Yıllar seni çetin ceviz yapmış. Bana hiçbir kaçış yolu bırakmıyorsun.”

“Kaçmak korkakların işi. Gerçek insanların değil.”

“Gitmemi istemiyorsun yani.”

“İstemiyoruz Ertuğrul. Bunu o kalın kafana sok! Her defasında kabahatlerinle beraber merdiven altına saklanamazsın. Sen Aziz Dayı değilsin. Ben de annen değilim. Şimdi müsaadenle gidip bir şey yemek istiyorum, çünkü sayende sabahtan beri ağzıma lokma koymadım!”

Bunları söyledi ve cevap beklemeden, parkın ilerisindeki kafeteryaya doğru yürüdü Arda. Ertuğrul arkasından baktı. O an uzaklaşan, atını düşmanın üstüne süren Jeanne d’Arc olsa, herhalde böyle görünürdü.

İki hafta sonra, Arda yayınevinde hem *Marie Antoinette* biyografisinin yeni çevirisine göz atıyor hem de telefonda avukatla konuşuyordu. Ali’yle

açtıkları boşanma davası yakında görülecekti, avukat tek celsede hallolacağını düşünüyordu. Çeviri işiyse çok daha çetindi, Serra ile birkaç raunt daha yapmaları gerekecekti. Yeni çeviri eskisinden kötüydü çünkü; tıpkı tahmin ettiği gibi.

Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çaldı, bu sefer yayınevinin santralından aranıyordu.

“Ziyaretçiniz var,” dedi, Serra’nın hışmına dayanamadığı için kaçan sekreterin yerine bakan kız.

Sonra ofisin editör masalarının dizili olduğu geniş bölümün ucunda, eflatun rengi başörtüsüyle Gönül belirdi. Arda hem sevindi hem de şaşırdı onu gördüğüne. Son haftaların tantanası içinde genç kızı tamamen unutmuş olduğunu fark etti.

“Sizi yemeğe çıkarmaya geldim,” dedi Gönül. “Kendimi bu konuda borçlu hissediyorum.”

Öğle yemeği saatine yine toplantı koymuştu Serra. Kangren olmaya başlamış *Marie Antonette* meselesi o gün karara bağlanacaktı. Arda bir yayın yönetmeni odasının kapısına, bir de Gönül’ün iyi niyetle gülümseyen yüzüne baktı.

“Hadi gidelim!” dedi sonra, çantasını alıp kalkarak. Serra’yla bir kavga fazla etse nasılsa bir şey değişmezdi.

39

Yasak Arkadaşlık

Gönül bir kitap çıkardı çantasından, Beşiktaş Çarşısı’nda-ki balık lokantasının masasına koydu. “Bunu size getirdim, eğer izin verirseniz.”

Arda aldı eline kitabı, gülümseyerek baktı. “Güneşi Kıskandıran Kız”ın iyi bir yayınevi tarafından yapılmış baskısıydı. Kapağında saçı bulutları aşıp gün ışığına dönüşen sarışın kızın resmi vardı.

“Çok güzel,” dedi, gözünü resimden alamayarak. “Tebrik ederim Gönül.”

“Bunu vermek istedim çünkü yayımlatma cesaretini bana siz verdiniz.”

“Hadi canım.”

“Sonradan düşününce, karşılaşmamızın sadece garip bir tesadüf olmadığına iyice emin oldum. Dünya çok özel bir çocuk. Kitabı sevmiş olması benim için çok önemliydi. O sevdiğine göre, başka çocuklar da sevebilir, dedim.”

“Söylediğim değişikliği yapmamışsın,” dedi Arda, kitabın son sayfalarını karıştırarak.

“Sebebini biliyorsunuz.”

“Aslında daha iyi olmuş. Ben de sonradan boş konuştuğumu düşünmüştüm zaten.”

“Öyle demeyin, siz boş konuşmazsınız.”

“Ali nasıl?” diye sordu Arda, eski kocasını merak ettiğinden değil de konuyu kendinden uzaklaştırmak için.

“Hâlâ bozduğu şeyi tamir etmek için çabalıyor. Çok becerikli diyemem ama en azından azimli ve istikrarlı. Nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Kendisiyle boşanmış olacağız gelecek hafta.”

“Hay Allah!”

“Ne oldu?”

“Bunu düşündükçe kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Hissetme. Bizim ayrılmamızın ne seninle ne de Allah’la ilgisi var. Eskişehir’e gitmek için onu terk ettiğim zaman bitmişti her şey.”

“Ama siz onu terk etmediniz ki. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız varmış sadece.”

“Ben de öyle sanıyordum ama şimdi düşününce anlıyorum ki yaptığım resmen terk etmekmiş.”

“Kendinize haksızlık ediyorsunuz. Siz öyle biri değilsiniz.”

“Biliyor musun, zihin şahane bir makine. Her şeye açıklama buluyor. Zavallı bir adamı kaderine terk etmek istemiyorsan, sana yaptığının iyileşmek için annenin yanına gitmek olduğunu söylüyor mesela. Neden? Çünkü dediğin gibi, ben öyle biri değilim. Sen de normalde evli erkeklerle çıkacak bir kız değilsin.”

Gönül huzursuz olmuştu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Her şeyi hemen yargılamaya çalışmaktan vazgeçelim, diyorum. Bu bizi yanıltıyor. Mesela ben Ertuğrul’u niye yıllardır sevdiğimi yeni yeni anlıyorum. Her şeye rağmen, başka yerde bulamadığım bir özgürlük hissi veriyor bana. Ona asla tam anlamıyla sahip olamayacağımı biliyorum. Tabii,

o da bana sahip olamayacak.”

“Bu sizce iyi bir şey mi?”

“Bana öyle geliyor.”

“Öyleyse size Ali’nin beni gerçekten sevdiğini düşündüren nedir?”

Umutla bakıyordu Gönül’ün gözleri. İçini rahatlatacak bir kanıt, tartışılmaz bir hakikat duymayı umuyordu. Oysa Arda’nın yoktu böyle kanıtları, genç kızın mutlu olacağına inanmak istiyordu o kadar. “Ali macera adamı değildir,” dedi gülümseyerek. “Eğer yeni bir ilişkiye başlıyorsa bu ancak gerçekten sevdiği için olabilir.”

Gönül içini çekti. “Bu bir temenni olmasın?”

“Tahmin... Ama emin ol, güvenilir bir tahmin. İçin rahat olsun, yasak aşk yaşamış falan değilsin. Ama ne yalan söyleyeyim, seninle arkadaşlığımız biraz yasak arkadaşlık gibi oldu.”

“Evet,” dedi Gönül, acı acı gülerek. “O da az macera değildi hani.”

“Diyeceğim o ki, Ali’yi çoktan terk etmiş olduğumu ben de sonradan anladım. Dün gibi aklımda, Emrah öldükten üç ay sonra, kış ortasında heykel gibi oturuyordu balkonda. Beni elimde bavulla görünce öfkelendi. Evimizi bırakıp gidemeyeceğimi söyledi.”

“Ne kadar acı.”

“Benimle değil, bavulla konuşuyordu sanki. Ben de ona dedim ki, burası artık bizim evimiz değil. O kapı bir daha asla öyle çalınmayacak. O mutluluk geri gelmeyecek. İçinde ölümden başka bir şey olmayan o evde oturmaya devam ederse delireceğini anlatmaya çalıştım, dinlemedi bile. Dönersem onu nerede bulacağımı bildiğimi söyledi. Hayat işte...”

“Niye güldünüz?”

“Bunu söylerken kendisi bile bilmiyordu onu nerede

bulacağımı. Daha önce bayram namazına gittiği bile görülmüş değil.”

“Evet, orası öyle.”

“Abla nasihati ister misin?” dedi Arda, garsonun getirdiği balıklara yer açmak için çantasını masadan alıp sandalyeye asarken.

“Sevinirim.”

“Seni annesi haline getirmesine izin verme. Bunu deneyecektir. Hepsi mutlaka dener.”

Gönül beklemiyordu bunu duymayı, elinde olmadan güldü. “Teşekkür ederim, aklımda tutacağım.”

“Bu sonuncusuydu, merak etme.”

“Ertuğrul Abi nasıl? ”

“Tümör gibi bir şeye rastladılar. Şimdi yeni tedaviler deneniyor. Yolumuz uzun ve zorlu. Ama kimin değil ki? Önemli olan yan yana yürüyebilmek. En azından bunu başaracağız.”

“Onun için dua edeceğim.”

“İyi olur, ilahi desteğe ihtiyacı var.”

“Bir şey soracağım. Siz yazmayı düşünmediniz mi?”

“Yazmak mı? Ne yazacağım ki?”

“Bilmem... Roman mesela. Ben bile sizin kadar hayat deneyimine sahip olmadan bunu hayal ediyorum.”

“Bilmem, hiç aklıma gelmedi. İnsan sabahtan akşama kadar kitaplar arasında çalışınca yazma arzusu duymuyor. Galiba sanatçı hırsı yok bende.”

Telefonu çalmaya başladı. Ekranda Serra’nın adını görünce sessize aldı, çantasına koydu aleti.

“Size engel olmuyorum değil mi?”

Arda ona göz kırptı, çatalı eline aldı. “Balığımızı yiyelim arkadaşım. Şu an hayatın tek gerçeği bu.”

İp Atlayan Üç Küçük Kız

Arda hafta sonu annesinin mezarı için, Dünya'yı da alıp Eskişehir'e gitti. Son günlerde halüsinasyon nöbetleri arttığı için, Ertuğrul'un onlar dönene kadar klinikte kalmasına karar vermişlerdi.

Ertuğrul'un sınıf arkadaşı doktor, Temodal tedavisinin çare olduğunu düşünüyordu. Batı ülkelerinde bu sayede hayatta kalmış pek çok hasta vardı.

Dünya olanların farkındaydı, okula başlayınca birdenbire büyümüştü sanki. Babasına cesaret veriyor, halüsinasyonlar geldiğinde korkusuzca elini tutuyordu. Ertuğrul kızının temasını hissedince hayata dönmenin daha kolay olduğunu söylüyordu. Dünya ona dokunduğunda aydınlığa doğru bir geçit açılıyordu, ulaşması her zaman kolay olmasa da.

Arda babasınınkinin yanına, sade bir mezar yaptırmıştı. Onu annesiyle babasının birbirlerini ilk kez gördükleri Bademlik'ten getirdiği yabani defnelerle, krizantemlerle süsledi. Taşına, ikisinin de çok sevdiği Yunus Emre dizelerini yazdırdı: "Erenler dergâhında deste kızıl gül idim; açıldım, ele geldim, soldum ise ne oldu."

Dünya sözlerin anlamını merak edince, kendini onunla ölüme dair konuşmak zorunda hissetti. Oysa çocuk ölümü zaten tanıyordu, annesi gittiğinden beri her şeyin sonlu

olduğunun farkındaydı.

Yine de Yunus'un sözlerinden hoşlandı, Arda'nın annesi için Meryem Ana'ya dua etti.

Eskişehir'deki küçük, tıka basa eşyayla dolu evi sevmişti Dünya. En çok da bir zamanlar Fırat'ın uyuduğu, sokağa bakan odayı. Arda'nın cep telefonuyla odanın fotoğraflarını çekti. Fırat'ın şiir yazmaya çalıştığı açılır-kapanır masayı, içinde naftalin kokulu kışlık giysiler duran gömme dolabı, tren penceresinden bakan Atatürk portresini ve Da Vinci eskizlerini tek tek fotoğrafladı. Hafızasının fotoğrafladıklarını ise o an kendisi de bilemezdi.

Yatak odasında annesinin giysilerini katlamakla uğraşan Arda, sıra seksenli yıllardan kalma simli bluzlara geldiğinde, Dünya'nın seslendiğini duydu. "Hayatın yolu da ne demek?"

Kitaplığın önünde bağdaş kurmuş, ince bir cildi karıştırıyordu çocuk. Lao Tzu'nun Türkçe'ye yıllar önce çevrilmiş eseriydi. Vaktiyle Arda'nın babasından Fırat'a kalmış, sonra da onun Amerika'ya gitmesiyle kaderine terk edilmiş kitaplardandı, tozlu rafları dolduran onlarcası gibi. Arda kitabı hatırlıyordu ama açıp bakmak daha önce aklına gelmemişti.

"Lao Tzu çok eskiden yaşamış Çinli bir bilge," dedi, sözcükleri dikkatle seçerek. "Bu da onun eseri."

"Ne anlatıyor?"

"Hayatta mutlu hissetmek için yaşanan ânın içinde saygı ve sadelikle kalmak gerektiğini."

"Yaşanan an ne demek?"

"Tam şimdiki zaman demek. Ne geçmiş ne de gelecek olan zaman. Bildiğim kadarıyla bunu nasıl yaşayacağımızı anlatıyor."

"Ama bunu çocuklar bile bilir!" dedi Dünya omuz silkerek. "Bunun için kitap mı yazılırmış?"

Sonra kitabı Arda'ya bırakıp evin diğer kısımlarını fotoğraflamak üzere çıkıp gitti odadan. Arda onun arkasından, ne kadar haklı olduğuna şaşarak

baktı. Zavallı bilgeler, çocukların bildiği şeyleri öğrenelim diye yüzlerce yıldır kitap yazıyordu.

“Uçsuz bucaksız yolculuklar;
Tek bir adımınla başlar.
Yapacaklarını zihninde tasarlayan;
kendi amacını yok eder.
Bir şeye sarılan kaybeder er geç onu;
ermiş yenmeyi düşünmez ki yenilsin.
Bir şeye sarılmaz ki kaybetsin.”

Rastgele açmış olduğu sayfadaki tevazu hoşuna gitti Arda’nın, eşiğinde durduğu cevaplara çağırıyormuş gibi geldi. Gönül’ün “hiçbir şey tesadüf değildir” deyişini hatırlayarak okumayı sürdürdü ve sayfalar ilerledikçe anladı, cesaret gerektiren bir yolculuğa çoktandır hazır olduğunu.

Güneş batarken annesinin mutfağında makarna haşlıyor, bir taraftan da Gönül’ün söylediklerini düşünüyordu. Yazmayı niye hiç istemediğini bilmiyordu. Herhalde kendini yayınevinde bir mabedin hizmetçisi gibi hissetmiş, daha fazlasına hakkı olabileceğini düşünmemişti.

Dünya apartmanın önündeki bahçede, komşunun torunlarıyla ip atlıyordu. Biraz önce telefonda babasıyla konuşmuş, ona Eskişehir’den ne istediğini sormuştu. Şimdiyse neşeli çığlıkları mutfağa kadar ulaşıyordu.

Arda makarnayı bıraktı, salondaki yemek masasına gitti. Orada Ertuğrul’un tedavisinin seyriyle ilgili notlar aldığı defterle kalem duruyordu.

Kareli defteri açıp düşünmeye başladı. Nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Ne yazması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de yazacaklarının kimse tarafından okunmasa bile kendine iyi geleceğini hissediyordu.

Oturduğu yerden, bir zamanlar uyuduğu odanın kapısı görünüyordu. Sonradan defalarca boyanmış olmasına rağmen, genç kızken yapıştırdığı Queen çıkartmasının izi seçilebiliyordu hâlâ. Eski odasına bakarken, o an aklına gelen cümleyi deftere not etti:

“On yedi yaşındaydım. O zaman da küçük odada kalıyordum.”

Sonraki cümlenin ne olması gerektiğini bilmiyordu. Böyle başlayan bir hikâyenin nereye gidebileceğini kestirecek kurgu deneyiminden yoksundu. O sırada, birinin pencereyi tıklattığını duydu. Perdeyi açtığında, saatlerdir ip atlayan Dünya’nın terli yüzüyle karşılaştı.

“Hadi Arda, sen de gel bizimle atla!”

Kısa bir tereddütten sonra bıraktı kalemi masaya, spor ayakkabılarını giyip bahçeye çıktı.

Hepsi aynı yaşlarda üç küçük kız ip atlıyordu. Bir süre seyretti onları, sonra ısrarlarına dayanamayıp denemeye karar verdi. İp atlamanın da yüzmek ve bisiklete binmek gibi unutulmayan şeylerden olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Zıpladıkça bahçenin ağaçları alçalıp yükseliyor, kalbi ona hâlâ yaşadığını hatırlatmak ister gibi, hızlı hızlı çarpıyordu. Gözlerinin önündeyse bir fotoğraf vardı. Ertuğrul, Dünya ve kendisini yan yana, Moda Parkı’nda yürürken gösteren bir fotoğraf.

Adam, kadın ve çocuk, nasıl biteceğini bilmedikleri bir yolculuğa ilk adımı atıyordu. Öyle güzel, öyle süssüz,

hayatın getireceklerine karşı o kadar yan yanaydılar.

Fotoğrafa girmiş küçük parmaklar ve mor ışın kılıcı sayesinde, kimin tarafından çekildiğini anladı ama kimseye söylememeye karar verdi Arda. Bu, onunla arasında sırdı. Ebediyen de öyle kalacaktı.